

Charles Bukowski Pis Moruğun Notları

ÖNSÖZ

Bir yılı aşkın bir süre önce John Bryan kirada oturduğu iki katlı küçük evinin ön odasında yeraltı gazetesi AÇIK KENT'i başlattı. Sonra gazete o evin önündeki binaya, oradan da Melrose Bulvarı'nın iş semtlerinden birine taşındı. Ama bir gölge düşüyordu yine de. Hem de iri ve kasvetli bir gölge. Tiraj yükseliyor ama yeterince reklam gelmiyor. Kentin öbür yakasında kurumsallaşmış L.A. Free Press var. Reklamlar onlara gidiyor. Bryan daha önce L.A. Ti-mes'da çalışıp tirajlarını 16.000'den üç katına yükselterek kendi düşmanlarını yaratmış zaten. Ulusal Ordu'nun gelişmesine katkıda bulunduktan sonra devrimcilere katılmak gibi bir şey. Bu savaş sadece AÇIK KENT ile FREE PRESS arasında yaşanmıyor elbette. AÇIK KENT'i okumuşsanız savaşın çok daha geniş kapsamlı olduğunu biliyorsunuzdur. AÇIK KENT kodamanları hedef alır, en kodamanları ve ŞU ANDA sokağın ortasında yürüyen birkaç tane harbi kodaman var, üstelik öyle çirkinler ki bok herifler. Amerika'nın belki de en canlı gazetesi AÇIK KENT için çalışmak çok daha eğlenceli ve tehlikeli. Ama eğlence ve tehlike ekmek parasını çıkarmaya ve kedileri beslemeye yetmiyor. Bryan bir tür deli idealist ve romantik. Herald-Examiner'de çalışırken istifa etti, ya da kovuldu, ya da istifa etti ve kovuldu -ortalık iyice karışmıştı- çünkü Bebek İsa'nın çükünü ve hayalarını kamufler etmelerine karşı çıkmıştı. Çıkardıkları derginin Noel sayısının kapağı söz konusuydu. "Üstelik benim Tanrım değil, onların Tanrısı," demişti bana Joe Bryan.

İşte bu tuhaf idealist ve romantik AÇIK KENT'i yarattı. "Bizim için haftalık bir sütun yazmaya ne dersin?" dedi bir gün, kızıl sakalını kaşıyarak. Diğer sütun yazarlarını düşününce son derece kasvetli bir iş gibi gelmişti bana. Ama başladım, sütun olarak değil de A.E. Hotchner'ın Hemingway Baba üzerine yazdığı bir yazı ile. Sonra bir gün hipodrom dönüşünde daktilonun başına oturup PİS MORUĞUN NOTLARI başlığını attım, bir bira açtım ve yazı kendi başının çaresine baktı. The Atlantic Monthly dergisi için bir şey yazdığımızda hissettiğiniz gerilim, o kör jiletle yapılan özenli traşla-ma yoktu. Düz ve özensiz bir gazetecilik yazısı yazma gereksinimi de yoktu. Hiçbir baskı yoktu uzun lafın kısası. Pencerenin önüne otur, biranı iç ve bırak gelsin. Akmak isteyen her şey akıyordu. Ve Bryan hiçbir zaman sorun çıkarmadı. İlk zamanlarda ona yazımı veriyordum, şöyle bir göz gezdirip, "Tamam, bastık," diyordu. Bir süre sonra yazımı verdiğimde artık göz bile gezdirmez olmuştu; yazıyı çekmecesine koyup, "Bastık, ne var ne yok?" diyordu. Şimdi "Bastık," bile demiyor. Yazıyı veriyorum ve hiç konuşmuyoruz. Bütün bunların yazıya etkisi son derece olumlu oldu. Düşünün: aklınızdan geçen her şeyi yazma özgürlüğü. Çok iyi vakit geçirdim o yazıları yazarken ve çok da ciddi, bazen; ama haftalar ilerledikçe yazıların giderek güzelleştikleri duygusu hakimdi. Bunlar on dört ay boyunca yazılmış sütunlardan bir derleme.

Eylem açısından bakarsak şiire beş çeker bir kere. Şiirlerinizden biri kabul edilmişse ya basılması iki ile beş yıl arasında bir süre alır, ya hiçbir zaman basılmaz, ya da bazı dizeleri hiç değiştirilmeden daha sonra ünlü bir şairin şiirlerinden birinde beliriverir ve o zaman ne kadar boktan bir dünyada yaşadığımızı bilirsin. Şiirin suçu değil bu elbette; boktan insanların şiir basmaya ve yazmaya yeltenmele-

rinin bir sonucu sadece. Ama PİS MORUĞUN NOTLARI ile cuma veya cumartesi veya pazar günü biranı alıp daktilonun başına geçiyorsun, yazını yazıyorsun ve çarşamba günü yazı kente dağıtılmış. Hayatında ne benim ne de başkalarının şiirini okumamış insanlardan mektup alıyorum. Kapıma geliyorlar -fazla olmaya başladılar açıkçası- kapımı çalıp bana PİS MORUĞUN NOTLARI'nı çok sevdiklerini söylüyorlar. Berduşun teki yanında bir çingene ve karısı ile geliyor, oturup sabaha kadar içiyoruz. Newburgh şehirlerarası santralında çalışan bir kadın para yolluyor. İçkiyi bırakmamı, sağlıklı beslenmemi istiyor. Kendine "Kral Arthur" diyen ve Holly-wood'un Vine sokağında oturan bir kaçık arayıp sütunlarımı yazmamda bana yardımcı olmak istediğini söylüyor. Bir doktor çalışıyor kapımı: "Ben psikiyatrim. Sana yardım edebileceğimi sanıyorum." Yolluyorum.

Bu derleme size iyi gelir umarım. Para yollamak istiyorsanız, eyvallah. Benden nefret etmek istiyorsanız, ona da eyvallah. Kasabanın demircisi olsaydım buna bulaşmaya cesaret edemezsiniz. Ama anlatacak pis öyküleri olan bir ihtiyardan başka bir şey değilim. Benim gibi, yarın ölmesi muhtemel bir gazete için pis öyküler yazıyorum işte.

Pis Moruğun Notları

ÖNSÖZ

Bir yılı aşkın bir süre önce John Bryan kirada oturduğu iki katlı küçük evinin ön odasında yeraltı gazetesi AÇIK KENT'i başlattı. Sonra gazete o evin önündeki binaya, oradan da Melrose Bulva-rı'nın iş semtlerinden birine taşındı. Ama bir gölge düşüyordu yine de. Hem de iri ve kasvetli bir gölge. Tiraj yükseliyor ama yeterince reklam gelmiyor. Kentin öbür yakasında kurumsallaşmış L.A. Free Press var. Reklamlar onlara gidiyor. Bryan daha önce L.A. Ti-mes'da çalışıp tirajlarını 16.000'den üç katına yükselterek kendi düşmanlarını yaratmış zaten. Ulusal Ordu'nun gelişmesine katkıda bulunduktan sonra devrimcilere katılmak gibi bir şey. Bu savaş sadece AÇIK KENT ile FREE PRESS arasında yaşanmıyor elbette. AÇIK KENT'i okumuşsanız savaşın çok daha geniş kapsamlı olduğunu biliyorsunuzdur. AÇIK KENT kodamanları hedef alır, en kodamanları ve ŞU ANDA sokağın ortasında yürüyen birkaç tane harbi kodaman var, üstelik öyle çirkinler ki bok herifler. Amerika'nın belki de en canlı gazetesi AÇIK KENT için çalışmak çok daha eğlenceli ve tehlikeli. Ama eğlence ve tehlike ekmek parasını çıkarmaya ve kedileri beslemeye yetmiyor. Bryan bir tür deli idealist ve romantik. Herald-Examiner'de çalışırken istifa etti, ya da kovuldu, ya da istifa etti ve kovuldu -ortalık iyice karışmıştı- çünkü Bebek İsa'nın çükünü ve hayalarını kamufle etmelerine karşı çıkmıştı.

Çıkardıkları derginin Noel sayısının kapağı söz konusuydu. "Üstelik benim Tanrım değil, onların Tanrısı," demişti bana Joe Bryan.

İşte bu tuhaf idealist ve romantik AÇIK KENT'i yarattı. "Bizim için haftalık bir sütun yazmaya ne dersin?" dedi bir gün, kızıl sakalını kaşıyarak. Diğer sütun yazarlarını düşününce son derece kasvetli bir iş gibi gelmişti bana. Ama başladım, sütun olarak değil de A.E. Hotchner'ın Hemingway Baba üzerine yazdığı bir yazı ile. Sonra bir gün hipodrom dönüşünde daktilonun başına oturup PİS

MORUĞUN NOTLARI başlığını attım, bir bira açtım ve yazı kendi başının çaresine baktı. The Atlantic Monthly dergisi için bir şey yazdığımızda hissettiğiniz gerilim, o kör jiletle yapılan özenli traş-la-ma yoktu. Düz ve özensiz bir gazetecilik yazısı yazma gereksinimi de yoktu. Hiçbir baskı yoktu uzun lafın kısası. Pencerenin önüne otur, biranı iç ve bırak gelsin. Akmak isteyen her şey akıyordu. Ve Bryan hiçbir zaman sorun çıkarmadı. İlk zamanlarda ona yazımı veriyordum, şöyle bir göz gezdirip,

"Tamam, bastık," diyordu. Bir süre sonra yazımı verdiğimde artık göz bile gezdirmez olmuştu; yazıyı

çekmecesine koyup, "Bastık, ne var ne yok?" diyordu. Şimdi "Bastık," bile demiyor. Yazıyı veriyorum ve hiç konuşmuyoruz. Bütün bunların yazıya etkisi son derece olumlu oldu. Düşünün: aklınızdan geçen her şeyi yazma özgürlüğü. Çok iyi vakit geçirdim o yazıları yazarken ve çok da ciddi, bazen; ama haftalar ilerledikçe yazıların giderek güzelleştikleri duygusu hakimdi. Bunlar on dört ay boyunca yazılmış sütunlardan bir derleme.

Eylem açısından bakarsak şiire beş çeker bir kere. Şiirlerinizden biri kabul edilmişse ya basılması

iki ile beş yıl arasında bir süre alır, ya hiçbir zaman basılmaz, ya da bazı dizeleri hiç değiştirilmeden daha sonra ünlü bir şairin şiirlerinden birinde beliriverir ve o zaman ne kadar boktan bir dünyada yaşadığımızı bilirsin. Şiirin suçu değil bu elbette; boktan insanların şiir basmaya ve yazmaya yeltenmele-rinin bir sonucu sadece. Ama PİS MORUĞUN NOTLARI ile cuma veya cumartesi veya pazar günü

biranı alıp daktilonun başına geçiyorsun, yazını yazıyorsun ve çarşamba günü yazı kente dağıtılmış.

Hayatında ne benim ne de başkalarının şiirini okumamış insanlardan mektup alıyorum. Kapıma geliyorlar -fazla olmaya başladılar açıkçası- kapımı çalıp bana PİS MORUĞUN NOTLARI'nı çok sevdiklerini söylüyorlar. Berduşun teki yanında bir çingene ve karısı ile geliyor, oturup sabaha kadar içiyoruz. Newburgh şehirlerarası santralında çalışan bir kadın para yolluyor. İçkiyi bırakmamı, sağlıklı

beslenmemi istiyor. Kendine "Kral Arthur" diyen ve Holly-wood'un Vine sokağında oturan bir kaçık arayıp sütunlarımı yazmamda bana yardımcı olmak istediğini söylüyor. Bir doktor çalıyor kapımı:

"Ben psikiyatrim. Sana yardım edebileceğimi sanıyorum." Yolluyorum.

Bu derleme size iyi gelir umarım. Para yollamak istiyorsanız, eyvallah. Benden nefret etmek istiyorsanız, ona da eyvallah. Kasabanın demircisi olsaydım buna bulaşmaya cesaret edemezsiniz.

Ama anlatacak pis öyküleri olan bir ihtiyardan başka bir şey değilim. Benim gibi, yarın ölmesi muhtemel bir gazete için pis öyküler yazıyorum işte.

Her şey o kadar tuhaf ki...Düşünün, Bebek İsa'nın çükünü ve hayalarını kamufle etmeye kalkışmasalardı şimdi bu kitabı okuyor olmayacaktınız. Öyleyse, mutlu olun.

Charles Bukowski.

PİS MORUĞUN NOTLARI

Orospu çocuğun teki paranın üstüne yatmış, herkes bütün parasını yutulduğunu iddia etmiş ve bu da pokerin sonu olmuştu; dostum Elf ile oturuyordum, çocukken kötü bir hastalık geçirmişti Elf. kuruyup büzülmüş, yıllarca yatakta yatıp lastik bir topu sıkmış, envai çeşit manyakça egzersizler yapmıştı ve bir gün yaktan kalktığı anda eniyle boyu bir olmuştu, yazar olmayı düşleyen gülen bir dev. ne var ki çok fazla Thomas Wolfe gibi yazıyordu ve Dreieser'i saymazsak Amerikan Edebiyat'ının en kötü

yazarıydı T.Wolfe, ve Elf'in kulağına bir tane patlattım (hoşuma gitmeyen bir şey söylemişti) sehpanın üstündeki şişe devrildi, Elf ayağa kalkıp üstüme geldiğinde şişe elimdeydi, kalite skoç ve çenesi ile boynunun arasında bir yere isabet etti ve Elf yere yığıldı yine, içkiden bir yudum aldım, şişeyi sehpanın üstüne koydum; Dostoyevski'nin öğrencisiydim, karanlıkta Mahler dinlerdim ve tekrar üstüme geldiğinde sağ gösterip solumu hayalarına yerleştirdim, dengesiz bir şekilde elbise dolabının üstüne düştü, ayna kırıldı, aynı filmlerdeki gibi büyük bir gürültü çıkararak tuzla buz oldu ve Elf'in yumruğu alnımın ortasında patladı, arkamda duran iskemleye yığıldım, hasır gibi dümdüzoldu lanet şey, ucuz mobilya, ve başım gerçekten beladaydı çünkü ellerim küçüktür ve dövüşmekten hiç haz

etmem, ama işini bitire-memiştim -aklını yitirmiş nefret dolu biri gibi vuruyordu, üç yiye-yor bir vuruyordum, kötü üstelik, ama vazgeçmiyordu ve eşya kırılıyordu her yerde, korkunç bir gürültü ve birilerinin gelip bizi ayırmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, ev sahibesi, polis, Tanrı, biri işte, ama kimse gelmedi ve gerisini hatırlamıyorum.

uyandıgımda güneş doğmuştu, yatağın altındaydım, yatağın altından çıktım ve ayağa kalkabildiğimi keşfettim, çenemin altında derin bir kesik, ellerim morarmış, çok daha kötü akşamdan kalma-lıklar yaşamışlığım var. ve insan çok daha kötü yerlerde de uyanabilirdi, cezaevinde? belki, etrafıma baktım, gerçekte, her yer kırılmış, dökülmüş, parçalanmıştı -abajurlar, iskemleler, etajer, yatak, küllükler- kan revan, kendi halinde tek bir eşya bile kalmamıştı, her şey çirkin ve bitikti, bir bardak su içip etajere gittim, oradaydı: onluklar, yirmilikler, beşlikler, poker oynarken her çişe gittiğimde çaktırmadan etajerin çekmecesine fırlattığım bütün paralar, ve PARA ile ilgili kavgayı benim başlattığımı

hatırladım, yeşillen topladım, cüzdanıma yerleştirdim, mukavva bavulumu çıkardım, çökük yatağın üstüne yerleştirdim ve pilimi pırtımı toplamaya başladım: işçi gömlekleri, tabanları delik sertleşmiş

ayakkabılar, sert ve kirli çoraplar, gülmek isteyen çuvalvari pantolonlar, San Francisco Opera Salonunda .m biti kapmaya dair bir öykü, yırtık bir Thrifty Drugstore sözlüğü -"palingenesis: yaşam-tarihinde cedlerin evriminin özeti."

saat çalışıyordu, emektar çalar saat, allah uzun ömürler versin, kaç kez sabahın yedi buçuğunda akşamdan kalma uyanıp s.kmişim işi demek zorunda kalmıştım? S.KMIŞİM İŞİ! neyse, öğleden sonra dördü gösteriyordu, tam saati bavula koymak üzereydim ki, evet, elbette, kapım çalındı. "NE VAR?"

"BAY BUKOWSKI?" "EVET? EVET?"

"İÇERİ GİRİP ÇARŞAFLARI DEĞİŞTİRMEK İSTİYORUM."

"HAYIR, BUGÜN OLMAZ. HASTAYIM."

"GEÇMİŞ OLSUN. AMA İZİN VERİN ŞU ÇARŞAFLARI DEĞİŞTİREYİM, İKİ DAKİKA SÜRMEZ."

"HAYIR, HAYIR, ÇOK HASTAYIM. BENİ BU HALDE GÖRMENİZİ İSTEMİYORUM."

bu şekilde sürüp gitti, çarşafaları değiştirmek istiyorum, olmaz, çarşafaları değiştirmek işitiyorum, biteviye, ev sahibesi, ne vücut kadında. HAYKIRIYORDU her yeri. ben oraya taşınalı sadece iki hafta olmuştu, aşağıda bir bar vardı, ziyaretçim geldiğinde evde değilsem onlara, "aşağıda, barda, sürekli barda," derdi ve ziyaretçilerim, "aman allahım, moruk, ev sahibene hastayım," derlerdi.

ama iri, beyaz tenli bir kadındı ve o da Filipinliler'e hastaydı, vardı bir bildikleri bu Filipinliler'in; hiçbir beyazın hayal edemeyeceği numaralar biliyor olmalıydılar, benim bile; ama geniş kenarlı

George Raft şapkaları ve vatkalı ceketleri ile neredeler şimdi o Filipinliler; hançerli çocuklar, modanın öncüleriydiler bir zamanlar; deri topuklar, yağlı ve tehlikeli suratlar -nereye kayboldunuz?

neyse, evde içecek hiçbir şey yoktu ve oturup saatlerce bekledim, aklımı kaçırmak üzereydim, diken üstünde, tırnaklarımı kemi-rerek oturdum orada, 450 dolar kolay para vardı cüzdanımda ve aşağı inip bir bira bile alamıyordum, karanlığı bekliyordum, ölümü değil, dışarı çıkmak istiyordum, son bir fırsat, sonunda kapıyı açacak cesareti buldum kendimde, zincir hâlâ sürülüydü ve biri bekliyordu dışarda, elinde çekiç bir Filipin maymunu, kapıyı açtığımda ağzındaki raptiyeleri çıkarıp çekicini havaya kaldırdı ve dışarıya açılan tek kapının bulunduğu birinci kata inen merdivenin halısını

raptiyeliyormuş ayağına yattı, ne kadar sürdü bilmiyorum, aynı sahne yaşanıp duruyordu, her kapıyı açtığımda çekicini kaldırıp sırtıyordu, bok maymunu, en üst basamaktan ayrılmıyordu, aklımı ka-

çırmak üzereydim, terliyordum, kokuyordum: sonra küçük daireler dönmeye başladı beynimin içinde, başım zonkluyordu. gerçekten delirmek üzere olduğumu düşünüyordum, gidip bavulumu aldım.hafitti, paçavradan başka bir şey yoktu içinde, sonra daktiloyu aldım, çelikten, portatif, bir zamanlar arkadaşım olan bir adamın karısından ödünç alınmış ve iade edilmemiş, insana güven veriyordu: gri, düz, ağır, kuşkulu, sıradan, gözlerim başımın arkasına kaydı ve zinciri sürgüden çıkardım; bir elimde bavul bir elimde çalıntı daktilo yayılım ateşin üstüne yürüdüm; elveda sabah güneşi, elveda yulaf kurabiyesi, buraya kadarmış.

"HEY! SEN NEREYE?"

küçük maymun tek dizinin üstünde doğruldu ve çekici havaya kaldırdı, o kadarı bana yeterdi -elektrik ışığının altında parlayan çekiç -bavulum sol elimde, portatif çelik daktilo sağ elimdeydi, duruşu mükemmeldi, dizimin hizasında, büyük dikkat ve öfke ile salladım daktiloyu, düz ve sert yan tarafı isabet etti, şakağına, kafatası-na, varlığına.

herşey ağılıyormuş gibi bir sessizlik şoku yaşandı, sonra kesildi, dışarda buldum kendimi, kaldırımda, bütün o basamakları farkında olmadan inmiştim, sarı bir taksi, şanslı olmak diye buna derim.

"TAKSİ!"

atladım. GAR.

sabah havasında tekerleklerin vızıltısı iyi gelmişti. HAYIR, BİR DAKİKA, diye bağırdım. OTOBÜS TERMİNALİ.

"NEYİN VAR, BE ADAM?" diye sordu taksici.

"BİRAZ ÖNCE BABAMI ÖLDÜRDÜM!"

"BABANI MI ÖLDÜRDÜN?"

"İSA'YI BİLİR MİSİN?"

"TABİİ."

"GAZLA ÖYLEYSE: TERMINAL!"

terminalde bir saat kadar oturup New Orleans otobüsünü bekledim, adamı öldürmüş muydum acaba?

nihayet bavulum ve daktilomla otobüse bindim, daktiloyu kafama düşmemesi için üst rafın dibine yerleştirdim, bol içkili ve Fort Worth'lü bir kızilla hafif flört içeren bir yolculuk oldu. ben de Fort Worth'de indim, ama kızıl annesi ile yaşıyordu, bir oda tutmak zorunda kaldım ve bir genelevde tuttum yanlışlıkla, sabaha kadar bağırıp çağırıyorlardı: "HEY! kaç para verersen ver ONU bana sokamazsın!" sürekli sifon sesi. açılıp çarpılan kapılar.

kızıl hatun masum görünümlü hoş bir şeydi, daha iyi birini ha-kediyordu. neyse, donuna giremeden kasabadan ayrıldım, sonunda New Orleans'e vardım.

ama Elf. Elfi hatırladınız mı: odamda dövüştüğüm adam. savaşta makineli tüfek ateşine yakalanıp öldü. son nefesini vermeden önce uzun zaman yatakta can çekişmiş, 3-4 hafta, ve griptir, bana

"orospu çocuğunun tekinin parmağını makineli tüfeğin tetiğine koyup beni ikiye böldüğünü farzet?" diye sormuştu.

"o zaman senin hatan."

"senin lanet bir makineli tüfek tarafından ikiye bölünmeyeceğini biliyorum."

"son derece yerinde bir tespit, Sam Amca'nın makineli tüfeklerinden biri ancak."

"yeme beni! ülkeni sevdiğini biliyorum, gözlerinde görebiliyorum! sevgi, gerçek sevgi! vatan sevgisi!"

işte bu yüzden çakmıştım ilk yumruğu.

hikayenin gerisini biliyorsunuz.

New Orleans'e vardığımda genelev olmadığından emin olduğum bir yerde bir oda tuttum, her ne kadar bütün kent genelevinden farksızdıysa da.

7-1 kaybetmiş, maçtan sonra büroda oturuyorduk; beysbol mevsiminin ortasındaydık ve lig sonuncusuyduk. Mavi'lerin menajeri olarak son mevsimimi yaşadığımı biliyordum, ihtiyar Henderson masanın çekmecesinden cep viskisini çıkardı, bir yudum aldı ve şişeyi bana uzattı.

"bütün bunlar yetmiyormuş gibi," dedi Henderson, "iki hafta önce .m biti bile kaptım, iyi mi?" "hay allah, üzüldüm patron."

"yakında bana patron diyemiyeceksin."

"biliyorum, ama hiçbir menajer bu takımı sonunculuktan kurtaramaz," dedim viskinin üçte birini dikerek.

"daha da kötüsü," dedi Henderson, "bana .m bitini bulaştıran karım sanıyorum."

ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey demedim.

büronun kapısı hafifçe vuruldu, sonra açıldı, sırtına kağıttan kanatlar yapıştırmış bir kaçık belirdi.

on sekiz yaşlarındaydı. "takıma yardım etmek için burdayım," dedi.

kağıttan kocaman kanatları vardı, tam bir kaçık, ceketine delikler açıp kanatları sırtına yapıştırmış ya da bağlamıştı, yapmıştı bir şekilde.

"bana bak," dedi Henderson, "s.ktir olup gider misin burdan lütfen? saha içinde yaşadığımız komedi bize yeter, yeterince gülünç duruma düştük, şimdi dışarı çık!"

oğlan uzanıp şişeyi aldı, bir fırt çekti, şişeyi tekrar masanın üstüne koydu ve "Bay Henderson, ben dualarınızın karşılığımı," dedi.

"evlat," dedi Henderson, "içki içecek yaşa gelmedin henüz."

"göründüğümde daha yaşlıyım," dedi çocuk, "bende seni biraz daha yaşlandıracak bir şey var!" dedi Henderson ve masanın altındaki düğmeye bastı. Boğa Kronkite demekti bu. Boğa'nın bugüne kadar birini öldürdüğünü söyleyemem ama seninle işi bittiğinde ölmüş olmayı dilerdin, içeri girdiğinde kapının menteşelerinden birini söküyordu az kalsın.

o aptal ve uzun parmakları kasılırken etrafına bakıp, "HANGİSİ PATRON?" diye sordu.

"kağıttan kanatları olan serseri," dedi Henderson.

Boğa çocuğun üstüne gitti.

"dokunma bana," dedi kağıt kanatlı oğlan.

Boğa çocuğa saldırdı ve size YEMİN EDİYORUM, oğlan odanın içinde UÇMAYA başladı! Odanın içinde kanat çırpıyordu, tavana yakın. Henderson ve ben aynı anda şişeye uzandık ama Henderson benden hızlı davrandı. Boğa dizlerinin üstüne çöktü.

"CENNETTEKİ EFENDİMİZ, ACI BANA! BİR MELEK! BİR MELEK!"

"salaklığın alemi yok," dedi melek kanat çırparak, "melek filan değilim ben. Mavi'lere yardım etmek istiyorum, hepsi bu. kendimi bildim bileli koyu bir Mavi taraftarıyım."

melek ya da her ne idiye iskemlenin üstüne kondu. Boğa çocuğun ya da meleğin ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını öpmeye başladı.

Henderson yüzünde tiksinti ifadesi ile öne eğilip Boğa'nın yüzüne tükürdü: "s.ktir git, pis sapık!

hayatta tahammül edemediğim bir şey varsa o da yapış yapış duygusallıktır!"

Boğa yüzünü silip sessizce dışarı çıktı.

Henderson masasının çekmecelerini karıştırdı.

"allah kahretsin, burda bir yerde boş bir sözleşme olduğunu sanıyordum!"

sözleşmeyi ararken bir şişe viski daha buldu, çıkarıp masanın üstüne koydu, şişeyi açarken oğlana baktı:

"falsolu toplara vurabilir misin? vuruşların nasıl?"

"bu sorunun cevabını biliyorsam allah belamı versin," dedi kanatlı oğlan, "bildiklerim gazetede okuduklarımdan ve televizyonda gördüklerimden ibaret, ama koyu bir Mavi taraftarıyım ve bu mevsim size çok acıdım."

"saklanıyor muydun? nerde? kanatları olan biri Bronx'da bir asansörde bile saklanamaz! nedir senin sırrın? geçimini nasıl sağladın?"

"sizi ayrıntılarla yormak istemem, Bay Henderson."

"adın ne senin evlat?"

"Jimmy. Jimmy Crispin. Kısaca J.C"

"hey, benimle kafa mı buluyorsun?"

"yo, hayır, Bay Henderson."

"el sıkışalım öyleyse."

el sıkıştılar. "Tanrım, ellerin BUZ gibi! yemek yedin mi son zamanlarda?"

"saat dört sularında kızarmış patates ile tavuk yedim, bir de bira içtim."

"şişeden bir yudum al, evlat."

Henderson bana döndü. "Hailey?"

"evet?"

"yarın sabah onda takımı tam kadro sahada istiyorum, istisna yok. atom bombası bir, bu çocuk iki.

şimdi hepimiz bu odadan çıkıp uyumaya gidelim, yatacak yerin var mı, evlat?"

"elbette," dedi J.C ve merdivenden aşağı uçup bizi orada bıraktı.

sahada sıkı güvenlik önlemleri alıp içeri kuş uğurtmadık, sadece takım, oyuncular akşamdan kalmalıkları ile kanatlı ęocuđu gördüklerinde halkla ilişkiler numarası sandılar, takım sahaya yayıldı

ve oğlan vuruş yerine geçti, ama oğlan topu ğnc kalenin ęizgisine doğru hafifęe yuvarlayıp birinci kaleye UğTUGUNDA görmeliydiniz o kan ęanađı gözleri, ğnc kalenin kalecisi topu yollayamadan ikinci kaleye uğmuştu bile.

sabahın onunda gözlerini kırpıştırıp duruyordu herkes, güneş. Maviler gibi bir takımı tutmak için zaten deli olmak gerekirdi, ama bu kadarı da fazlaydı.

sonra atıcı vuruş yerine gelen oyuncuya topu atmak üzereyken J.C. ğnc kaleye uçtu! jetten farksızdı! kanatlarını göremiyordu-nuz, o sabah iki alka seltzer almış olsanız bile. top atıcıya geldiğinde oğlan sayıyı tamamlamıştı bile.

oğlanın sahanın tamamını savunabildiğim keşfettik, uğuş hızı muazzamdı! iki dış saha oyuncusunu iç sahaya kaydırđık, böylece birinci ve ikinci kalede ikişer oyuncumuz oldu. bütün paspallığımı-za rağmen müthiş bir takım olmuştuk.

o gece Jimmy Crispin ile ilk mağımıza ęıkacaktık.

eve varır varmaz ilk işim Bugsy Malone'u aramak oldu. "Bugsy, Maviler'in şampiyon olma olasılığı ne?"

"yok öyle bir olasılık, bire on bin bile versek Maviler'e oynayacak bir salak bulamayız."

"bana kaç verirsin?"

"ciddi misin?"

"evet."

"bire iki yüz elli. bir dolar oynamak istiyorsun, bu mu derdin?"

"bin!"

"bin mi! bir dakika! iki saat sonra arayacağım seni."

bir saat kırk beş dakika sonra telefon ęaldı, "pekala, bahis geçerli, bin dolar her zaman işime yarar."

"sağol, Bugsy."

"bir şey değil."

o ilk maçı asla unutamam, taraftarı sahaya ęekmek için şirinlik yaptığımızı sanmışlardı, ama Jimmy

Crispin'in havalanıp yerden beş metre yükseklikteki sayı vuruşunu tutuşunu gördüklerinde işin rengi değişti. Buggy her ihtimale karşı maçı izlemeye gelmişti, ben de onu izliyordum. Jimmy Crispin havalanıp topu tuttuğunda beş dolarlık purosunu ağzından düşürdü, ama kanatlı birinin beysbol oynamasını engelleyecek bir madde yoktu, hayalarından yakalamıştık onları, hem de nasıl, o maçı kolay kazandık.

Crispin dört sayı kaydetti, onlar tek sayı bile kaydedemediler.

ve sonraki maçlar, tribünlere iğne atsan yere düşmezdi, uçan bir adam görmek gelmeleri için yeterli nedendi, ama lig sonuncusu olmamız ve mevsimin kapanmasına az bir süre kalmış olması da onları stada çekiyordu, ahali geriden kopup gelen atları sever. Maviler tam gaz geliyordu, bir mucize yaşıyordu.

LIFE dergisinden söyleşiye geldiler. TIME. LIFE. LOOK, oğlan hiç bir şey söylemedi onlara, "tek isteğim Maviler'in kupayı aldıklarını görmek," dedi. o kadar.

yine de zordu ama, matematiksel olarak ve bir masal kitabının sonu gibi her şey ligin son maçına kilitlendi; Kaplanlar'la puanlarımız eşit, liderliği paylaşıyoruz, maçı alan kupayı da alıyor. Jimmy takıma katıldıktan sonra tek maç kaybetmemiştik ve 250.000 dola-ra iyice yaklaşmıştım, ne menajerdim ama!

O son maçın oynanacağı gece büroda oturuyorduk, ihtiyar Henderson ve ben. ve merdivende bir gürültü koptu, sonra biri yığıldı odanın içine, zom. J.C. kanatları gitmişti, kökleri duruyordu sadece.

"kanatlarımı testere ile kestiler, orospu çocukları! otel odasında yanıma bir kadın soktular, ne kadın!

ne yavru! acayip içirdiler, double double! kaltağın üstüne çıktım ve KANATLARIMI KESMEYE

BAŞLADILAR! dondum kaldım! boşalamadım bile! ne maskaralık! ve herif durmadan puro içiyor, arka tarafta kıkırdayıp duruyordu... -tanrım, ne kadın, ve işi bitiremedim... lanet olsun..."

"bir kadının yaktığı ilk adam sen değilsin yavrum, kanama var mı?" diye sordu Henderson.

"hayır, sırf kıkırdaktı zaten, ama çok üzgünüm, Maviler'i hayal kırıklığına uğrattım, çok kötü

hissediyorum kendimi, çok kötü."

o kendini kötü hissediyordu! ben 250.000 dolardan olmuşum.

masanın üstündeki şişeyi bitirdim. J.C. oynayamayacak kadar sarhoştı, kanatlı ya da kanatsız.

Henderson başını masanın üstüne koyup ağlamaya başladı, alt çekmecede silahını buldum, ceketimin cebine koyup aşağı indim, stada girdim, şeref tribününe doğru yürüdüm. Buggy Malone ve yanındaki harikulade kadının oturduğu locanın tam arkasındaki locaya oturdum. Henderson'ın locasıydı ve Henderson ölü bir melek ile ölümüne içiyordu, o locaya ihtiyacı yoktu artık, takımın da bana. kulübeye telefon edip başlarının çaresine bakmalarını söylemişim.

"selam, Buggy," dedim.

maç bizim sahamızda oynandığı için ilk onlar hücum ediyorlardı.

"orta sahada oynayan adamın nerde? göremiyorum." dedi Buggy beş dolarlık purolarından birini yakarak.

"orta sahada oynayan adamım senin üç dolar elli sentlik Sears-Roebuck testeren sayesinde cennete döndü."

güldü Buggy. "şeytana pabucunu ters giydiririm ben. bu yüzden bugün bulunduğum yerdeyim."

"bu şahane kadın kim?" diye sordum.

"ha, bu Helena. Helena, bu Tim Bailey, beysbol tarihinin en kötü menajeri."

Helena bacak denen o naylon şeyleri birbirinin üstüne attı ve Crispin'i her şey için bağışladım.

"memnun oldum, Bay Bailey."

"ben de."

maç başladı, eski günler geri gelmişti. 7. bölüme gelindiğinde 10-0 gerideydik. Buggy'nin keyfine diyecek yoktu, hatunun bacaklarını okşuyor, sık sık sokulup bir şeyler mırıldanıyordu, dünya cebindeydi, bana dönüp beş dolarlık bir puro uzattı, yaktım.

"senin oğlan melek miydi gerçekten?" diye sordu pis pis sırıtarak.

"ona kısaca J.C diye hitap etmemizi istemişti, ama biliyorsam al-lah belamı versin."

"insan ne zaman yolu keşişe Tanrı'yi altediyor galiba," dedi.

"bilmiyorum," dedim, "ama bildiğim bir şey varsa o da bir adamın kanatlarını kesmenin hayalarını kesmekten farksız olduğu."

"olabilir, ama bana sorarsan dünyayı güçlüler döndürür."

"ya da dünyayı ölüm durdurur, hangisi sence?"

cebimden silahı çıkarıp ensesine dayadım.

"tanrı aşkına, Bailey! kendine gel! varımın çoğumun yarısı senin! hayır, tamamı senin-kadın da. yeter ki o silahı ensemden çek!"

"öldürmeyi güçlü olmak sanıyorsan bir de şu gücün tadına bak!"

tetiği çektim, korkunçtu, bir luger. beyin parçaları ve kan saçıldı her yere: üstüme, kadının naylon

bacaklarına, elbisesine...

bizi oradan çıkarıncaya kadar oyuna ara verdiler -Bugsy'nin cesedi, kadın ve ben. sonra maçı tamamladılar.

Tanrı'nın İnsan'a üstünlüğü; İnsan'ın Tanrı'ya üstünlüğü, her şey bu kadar hasta iken annenin çilek kompostosu.

maçın sonucunu ertesi gün hücremde, gardiyan bana gazeteyi verdiğiğinde öğrendim;

"MAVİLER 14. BÖLÜMDE ŞAHLANDI, 12-11. MAÇ VE KUPA MAVİLER'İN."

hücrenin penceresine gittim, yerden sekiz kat yüksekteydim, ga-zeteyi top yaptım, parmaklıkların arasından sokup fırlattım ve yere doğru inerken seyrettim, açıldı, kanatları vardı sanki, s.kmişim kanatlan, açık bir kağıt parçası nasıl süzülürse öyle süzüldü, o dokunamadığım beyaz mavi dalgalara doğru. Tanrı İnsan'ı her seterinde altediyordu, her ne idiyse Tanrı -lanet bir makineli ya da Klee'nin bir tablosu, neyse, o naylon bacaklar başka bir budalanın beline dolanıyorlardı şimdi. Malone bana iki yüz elli bin dolar borçluydu ve ödeme yapamıyordu, kanatlı J.C. kanatsız J.C. J.C çarmıhta, ben ise hâlâ

hayattaydım ve hücrenin arkasındaki kapaksız oturağa oturup sıçmaya başladım, eski beysbol menajeri, ve hafit" bir rüzgâr esti parmaklıkların arasından.

sıcaktı içerisi, piyanonun basma oturup piyano çalmaya başladım, bilmiyordum piyano çalmayı, tuşlara vuruyordum sadece, birkaç kişi kanepenin üstünde dans etmeye başladı, sonra piyanonun altına baktım ve yere uzanmış bir kız gördüm, eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı, bir elimle çalarken uzanıp öbür elimle kızı elledim, ya kötü müzik ya da ellenmiş olmak kızı uyandırdı, piyanonun altından çıktı, kanepenin üstünde dans edenler dans etmeyi kestiler, kanepeye uzanıp on beş dakika kestirdim, iki gün iki gecedir uyu-mamıştım. sıcaktı içerisi, sıcak, uyandıgımda kahve fincanlarından birine kustum, fincan dolduğunda bir kısmını kanepeye saldım, biri koşup büyük bir tencere getirdi, tam zamanında, boşalttım, ekşi. her şey ekşiydi.

kalkıp banyoya girdim, iki çıplak adam vardı içerde, birinin elinde traş kremi ile traş fırçası vardı, diğeri kamışını ve hayalarını fırçalıyordu.

"sıçmam gerek," dedim onlara.

"sıç öyleyse," dedi fırçalanan, "bizimle ne ilgisi var?"

oturdum.

fırçalayan adam fırçalanan, "Simpson'un Klüp 86'dan kovulduğunu duydum," dedi.

"KPFK," dedi fırçalanan, "Douglas Aircraft, Sears Roebuck ve Thrifty Drugs'dan daha çok adamı

atıyorlar, bir yanlış sözcük, küstahça bir cümle ve kapıdasın. KPFK'da yeri sağlam tek kişi Elliot Mintz'dir -o da çocuk akordeonu gibidir: neresinden sıkarsan sık aynı sesi verir."

"şimdi dene," dedi elinde fırça olan.

"neyi deneyim?"

"sertleşinceye kadar kamışını sıvazla."

iri bir tane bıraktım.

"tanrım!" dedi elinde fırça olan, ama fırça elinde değildi artık, lavaboya fırlatmıştı.

"ne oldu?" diye sordu öteki.

"seninkinin başı çekiç gibiymiş!"

"bir kaza geçirdim de. o yüzden."

"keşke ben de öyle bir kaza geçirseydim."

bir tane daha bıraktım.

"hadi."

"ne hadi?"

"iyice arkaya yaslanıp bacaklarının arasına yerleştir."

"böyle mi?"

"evet."

"şimdi ne yapacağım?"

"göbeğini aşağı indir, ileri »eri sürt. bacaklarını iyice bitıştır, evet, böyle! kadına ihtiyaç

duymayacaksın artık!"

"Harry, yerini tutmaz! kafa mı buluyorsun benimle?"

"zamanla kaparsın! göreceksin!"

kıçımı sildim, sifonu çektim ve dışarı çıktım.

buzdolabına gidip bir kutu bira aldım, iki kutu bira aldım, ikisini de açıp birincisine başladım. Kuzey Hollywood civarında bir yerde olduğumu tahmin ediyordum, başına kırmızı bir kask geçirmiş sakalı

iki metre uzunluğunda birinin karşısına oturdum, iki gündür son derece parlak ve enerjikti ama aldığı hapların etkisi geçmiş, mazotu bitmişti, uyku safhasına gelmemiști henüz ama, hüzünlü ve boş safhadaydı, birilerinin bir sigaralık sarmasını ümit ediyordu belki de, kimseden bir şey çıkmıyordu ama.

"Koca Jack," dedim.

"Bukowski, bana kırk dolar borçlusun," dedi Koca Jack.

"bak, Jack, gecen gece sana yirmi dolar verdiğime dair bir his var içimde, sana bir yirmilik verdiğimi hatırlıyorum."

"ama hatırlamıyorsun, değil mi Bukowski? çünkü sarhoştun, Bukowski, bu yüzden de hatırlamıyorsun."

ayyaşlardan hoşlanmazdı Koca Jack.

sevgilisi Maggy yanındaydı, "ona yirmi dolar verdiğin doğru," dedi, "ama içki almasını istediğin için. gidip sana içki aldık, paranın üstünü de verdik."

"pekala, ama nerdeyiz? Kuzey Hollywood'da mı?"

"hayır, Pasadena'da."

"Pasadena mı? inanmıyorum."

insanların koca bir perdenin arkasına geçip kaybolduklarının farkındaydım. kimi on ya da yirmi dakika sonra dönüyor, kimi hiç dönmüyordu. 48 saattir sürüyordu bu iş. ikinci birayı içtim, kalktım, perdeyi çekip içeri girdim, çok karanlıktı içerisi ama ot kokusu aldım, ve g.t. orada durup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim, erkekti çoğu. birbirlerinin kıcını yalıyorlardı, köklüyorlardı. bana göre değildi, jimnastik takımı paralel barda sıkı bir çalışma yaptıktan sonra salon nasıl kokarsa öyle kokuyordu içerisi, bir de ekşi sperm kokusu, öğürdüm, açık tenli bir zenci geldi yanıma.

"hey, Charles Bukowski değil misin sen?"

"evet," dedim.

"hey! bu büyük bir şeref benim için! ÖLÜ ELDEKİ ÇARMIH'ı okudum. Verlaine'den sonra gelmiş geçmiş en büyük şair olduğunu düşünüyorum!"

"Verlaine mi?"

"evet, Verlaine!"

uzanıp hayalarımı kavradı, elini ittim.

"sorun ne?" diye sordu.

"şimdi değil yavrum, bir arkadaşımı arıyorum." "oo, özür dilerim..."

uzaklaştı, bir süre etrafıma bakındım, çıkmak üzereydim ki uzak bir köşede duvara yaslanmış oturan bir kadın gördüm, bacakları açıktı ama düşte gibiydi, pantolonumu ve şortumu indirdim, iyi görünüyordu kadın, soktum.

"ah," dedi, "çok güzel! öyle eğiksin ki! zıpkın gibi!"

"çocukken bir kaza geçirdim, üç tekerlekli bisikletten düştüm."

"aaahhhh..."

iyice kaptırmıştım ki biri arkadan bana deşdirdi. flaşlar patladı gözümde.

"hey, ne S.KİM iş bu!" uzanıp çıkardım lanet şeyi. herifin kamışı elimde orada durmuştum, "ne yaptığını sanıyorsun arkadaşım?" diye sordum.

"bak, dostum," dedi, "bu oyun bir deste kağıtla oynanır, oyunu oynamak istiyorsan eline katlanacaksın."

şortumu ve pantolonumu çekip dışarı çıktım.

Koca Jack ile Maggy gitmişlerdi, birkaç kişi yerde sızmıştı, gidip bir bira daha aldım, birayı içtim ve evden çıktım, tepe ışığı açık bir ekip otosu gibi çarptı güneş, külüstürü başkasının park girişine park edilmiş buldum, sileceğinin altında da park cezası, çıkabilecek kadar mesafe vardı yine de. herkes ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu, iyiydi.

benzinlikte durdum, pompacı Pasadena otoyoluna nasıl çıkacağımı tarif etti. eve vardım, ter içinde, dudaklarımı ısırdım uyanık kalabilmek için. Arizona'daki eski karımdan mektup vardı posta kutumda.

"...zaman zaman kendini yalnız hissedip bunalıma girdiğini biliyorum, kendini yalnız hissettiğinde Bridge Kulübe git. ordaki insanları seveceğini sanıyorum, bazılarını en azından. Unitarian Kilisesi'ndeki şiir dinletilerine de gitmelisin..."

açtım sıcak suyu, doldurdum küveti, soyundum, bir bira buldum, yarısını içtim, kutuyu küvetin kenarına yerleştirdim ve kendimi suya bıraktım, traş sabunu ile traş fırçasını aldım ve aleti sabunlama-ya başladım. Kerouac'ın adamı Neal C'yi, Meksika raylarına ölmeye yatmaya gitmeden birkaç gün önce tanıdım, gözleri yüzünden fırlamak istiyorlardı sanki, başım müzik kolonuna dayamış sıcıyor, yerinde koşuyor, göz süzüyordu ve beyaz bir tişört vardı üstünde, guguk kuşu gibi ötüp müziğe eşlik ediyordu, gösterinin lideriymiş gibi çok hafif gerisinde nabzın, biramla oturup onu seyrettim, iki altılık getirmiştim. Bryan sürekli basılıp kapatılan o gösteri ile ilgili bir haber yapmaları için iki kişiyi görevlendirmişti, onlara fotoğraf makinesi için film veriyordu, o Frisco şairinin yazdığı gösteri ne oldu gerçekten, şairin adını unuttum, neyse, kimse Neal C.'nin farkında

değildi ve Neal C. umursamıyordu, ya da umursamıyormuş gibi yapıyordu, şarkı bittiğinde gazete için çalışan çocuklar gittiler ve Bryan beni efsane Neal C. ile tanıştırdı.

"bir bira almaz mısın?" diye sordum.

Neal paketten bir şişe çıkardı, havaya fırlattı, yakaladı, kapağını açtı ve şişeyi iki dikişte bitirdi.

"bir tane daha al."

"eyvallah."

"ben de kendimi sıkı biracı sanırdım."

"ben o genç ve bıçkın kodes çocuğuyum, yazılarını okudum."

"ben de seninkileri okudum, su banyonun penceresinden dışarı tırmanıp çırılçıplak çalılıklara saklanma ile ilgili olan. iyiydi."

"evet." birayı dikti, asla oturmuyordu. geziniyordu sürekli, biraz hesaplıydı hareketliliği, ölümsüz ışık, ama nefret yoktu içinde, keriz gibi Kerouac'ın oltasına tekrar tekrar gelip ısrarla zokayı yuttuğu için sevmek istememene rağmen seviyordun onu. Neal'in iyi biri olduğunu biliyordun, hem başka bir açıdan baktığında Jack bir kitap yazmıştı alt tarafı, Neal'in annesi değildi, celladıydı sadece, isteyerek ya da istemeyerek.

odanın içinde dans ediyor, uçuyordu, yaşlı görünüyordu yüzü, buruk, ama bedenlen on sekizinde bir delikanlıydı.

"şansını denemek ister misin. Bukowski?" diye sordu Bryan.

"evet, var mısın, koçum?" diye sordu bana Neal.

yine. nefretin zerresi yok. oyunun akışı içinde.

"hayır, sağol. gelecek Ağustos'da kırk sekizime basacağım, son dayağımı yedim."

onunla baş edemezdim.

"son ne zaman gördün Kerouac'ı?" diye sordum.

1962 ya da 1963 dedi yanılmıyorsam, her neyse, uzun zaman olmuştu.

Neal ile birada kafa kafaya gittik, çıkıp bir altılık daha aldım, büroda iş bitmek üzereydi, Neal Bryan'da kalıyordu. Bryan beni yemeğe davet etti, "olur," dedim, çakır keyif olduğum için başıma gelecekleri düşünemedim.

dışarı çıktığımızda yağmur çiseliyordu, yollan iyice kayganlaş-tıran cinsten bir yağmur, hâlâ

olacakların farkında değildim, arabayı Bryan sürececek zannediyordum, ama Neal geçti direksiyona, arka koltuktaydım en azından. Bryan oturdu öne. ve yolculuk başladı, o kaygan caddelerde fişek gibi gidiyordu ve tam köşeyi geçtik derken Neal sağa ya da sola dönmeye karar veriyordu, park etmiş

arabaları yalayarak, mesafe saç teli kadar ince, ancak o şekilde tarif edilir, milimetrik bir hata sonumuz demektir.

arabaları yaladıktan sonra her seferinde, "yok ebenin .mı," gibi saçma sapan bir şey söylüyordum ve Bryan bir kahkaha atıyordu ve Neil sürüyordu, ciddi değil, neşeli değil, müstehzi değil, orada sadece

doğru zamanda doğru hareket, anladım, gerekliydi, onun are-nasıydı, hipodromuydu, kutsal ve gerekliydi.

asıl numarasını Sunset Bulvarı'nda Carlton'a giderken çekti, kuzey istikametinde, yağmur şiddetini artırmış, görüş mesafesi azalmıştı. Sunset'ten saptığında bir sonraki hamlesini tasarladı Neal, tam gaz satranç. Bir bakışta verilmiş bir karar, başka türlü olamazdı. Carlton'da sola sapar sapmaz Bryan'ın evine varacaktık, önümüzde bir araba vardı, karşı yönden ise iki araba geliyordu, yavaşlayıp trafiği izleyebilirdi ama devinimini yitirecekti. Neal'den söz ediyoruz burada, önümüzdeki arabayı solladı ve.

tamam, buraya kadarmış, neyse, çok da önemi yok zaten, hiç önemi yok, diye geçir-dim içimden, öyle geçiyor insanın içinden, benimkinden öyle geçti, iki araba birbirlerine doğru atıldılar, kafa kafaya, karşıdan gelen öylesine yaklaşmıştı ki farlarının ışığı arka koltuğu aydınlattı, karşıdan gelenin son anda frene bastığını sanıyorum, bu da bize gerekli saç teli yakınlığını vermişti. Neal her şeyi hesaplamış olmalıydı, bitmemişti ama. şimdi tam gaz gidiyorduk ve karşıdan yavaş gelen ikinci araba Carlton'da sola dönüşü engelliyordu, o arabanın rengini asla unutmayacağım, o kadar yakınlaştık, gri-mavi, eski bir küpe, kambur ve dört tekerlek üstünde bir saç yığını. Neal sola kırdı. Arabayı

ortalayacağımızdan hiç şüphem yoktu, aşıkardı, ama nasılsa, üstümüze gelen arabanın hareketi ile bizim hareketimiz mükemmel bir şekilde buluştu, saç teli. bir kez daha. Neal park etti ve Bryan'ın evine girdik. Joan yemeği getirdi.

Neal kendi tabağını ve benimkini sildi süpürdü, biraz şarap içtik. John'un hayli entelektüel ve eşcinsel genç bir çocuk bakıcısı vardı, ki yanılmıyorsam şimdi ya bir rock grubuna katıldı ya da intihar etti, ya da öyle bir şey. neyse, yanımdan geçerken kalçasını çimdikle-dim. bayıldı.

kalmayı düşündüğümünden çok daha uzun kaldım yanılmıyorsam, Neal ile içip muhabbet ettik, çocuk bakıcısı Hemingway'den bahsedip duruyor, beni Hemingway'e benzetiyordu, sonunda sesini kesmesini söyledim, kalkıp Jason'a bakmaya gitti, iki gün sonra Bryan aradı beni:

"Neal öldü, Neil öldü."

"allah kahretsin, olamaz."

sonra Neal'in ölümü hakkında bilgi verdi Bryan, telefonu kapattım.

buraya kadardı.

bütün o araba yolculukları, Kerouac'ın bütün sayfaları, kodesler, bir Meksika ayının altında ölmek bir başına, bir başına, anlıyor musunuz? sefil ve cılız kaktüsleri göremiyor musunuz? Meksika sadece baskı altında olduğu için kötü bir yer değil, Meksika zaten kötü bir yer. erketeye yatmış çöl hayvanlarını göremiyor musunuz? kurbağalar, boynuzlu ve basit, insana beyninin yarıklarını andıran yı-

lanlar, durarak, bekleyerek, aptal bir Meksika ayının altında aptal, timsahlar, böcekler, kumun üstünde yatan beyaz tişörtlü adamı gözleyerek.

devinimini buldu Neal, kimseye zararı dokunmadı, genç ve bıçkın kodes çocuğu ölüme yattı Meksika raylarında.

onu tanıdığım o gece, "Kerouac bütün öbür bölümlerini yazdı, ben senin son bölümünü yazdım bile." demiştim.

"güzel," demişti, "yaz."

işte.

intiharların havada asılı kaldığı ve sineklerin çamurla beslendikleri yerlerde daha uzun sürer yazlar.

50'li yılların ünlü sokak şairlerinden ve hâlâ hayatta, şişemi kanala fırlatıyorum, Yenice'deyiz, Jack burada bir haftalığına bir oda tuttu, birkaç gün sonra bir yerde bir şiir dinletisi vermesi gerekiyor, tuhaf görünüyor kanalt çok tuhaf.

"intihar edilemeyecek kadar sığ." "evet," diyor Bronx'ın o aktör ağzı ile, "haklısın." 37 yaşında, saçları

kır. kanca burun, omuzlar çökük, enerjik, kafası bozuk, küçük bir Yahudi gülümsemesi. Yahudilikle ilgisi bile yoktur belki, sormuyorum.

hepsini tanımış, bir partide söylediği bir şey hoşuna gitmediği için Barney Rosset'in ayakkabısına işemiş. Ginsberg'i, Creeley'i, Lamantia'yı, hepsini tanıyordu Jack, şimdi de Bukowski.

"evet, Bukowski Venice'e beni görmeye geldi, yüzü yara izlerinden harita gibi olmuş, omuzları çökük, çok yorgun görünümlü bir adam. pek konuşmuyor, konuştuğunda da söyledikleri hayli sıkıcı, sıradan şeyler, bütün o şiir kitaplarını onun yazdığına inanmak güç. postanede çok fazla kalmış ama. sıyırmış

biraz, ruhunu kemir-mişler. ama hâlâ sıkı herif, biliyor musun?"

Jack içinde bu çemberin, ve insanların büyütülecek yanları olmadığını bilmek gülünç ama gerçek, bir oyun her şey, sen bunu za- ten bilirsin, ama Venice Kanalı'na oturmuş büyük boy bir akşamdan

kalmalığı üstünden atmaya çalışırken başkasının ağzından duymak gülünç.

elindeki kitabın sayfalarını karıştırıyor, şair fotoğraflarından oluşmuş, ben yokum, geç başladım, küçük odalarda tek başıma şarap içme faslını uzun tuttum, mnzevinin aslında deli olduğu söylenir, haklı olabilirler.

kitabı karıştırıyor, tanrım, akşamdan kalmalığım ve aşağıdaki bütün o suyla orada oturmak yeterince zor zaten, ve Jack kitabın sayfalarını karıştırıyor, ışık lekeleri görüyorum, burunlar, kulaklar, fotoğraf sayfalarının parlaklığı, umurunda değil, ama bir şeyler hakkında konuşmak zorundayız ve ben pek hoş sohbet değilimdir, işi o yapıyor, hadi yleyse, Venice Kanalı, yaşamanın o yürek pa-ralayıcı ödlek hüznü...

"bu tip iki yıl önce aklını yitirdi."

"bu kn emersen kitabımı basmayı vaad etti bana."

"emdin mi?"

"emdim mi? ağzına bir tane yerleştirdim! bununla!"

Bronx yumruğunu gösteriyor bana.

gülüyorum, rahat ve insani, her erkek i.ne olmaktan korkar, ben usandım bu işten hatta, hepimiz i.neleşip rahatlamalıyız belki de. yumruklarım konuşturan Jack hariç, bu konuda farklı biri nihayet, çok fazla insan i.neler hakkında fikirlerini söylemekten çekiniyor -entelektüel olarak, sol kanat için fikirlerini söylemekten çekinen çok insan olduğu gibi -entelektüel olarak, bu işlerin ne tarafa gideceği beni ilgilendirmez -tek şey biliyorum; çekinen çok insan var..

bu anlamda iyi geliyor bana Jack, çok fazla entelektüel gördüm son zamanlarda, her ağzlarını

açtıklarında mutlaka elmaslar saçan değerli entelektüellerden çok sıkıldım, beynime bir soluk hava e-kebilme için savaşmaktan bıktım, yıllarca insanlardan kamamın nedeni bu, ve onlarla görüşmeye başladığımdan beri inime dönme zamanının geldiğini hissediyorum, zihinden başka şeyler de var hayatta: böcekler ve palmiye ağaçları ve biberlikler, ve bir biberliğim olacak inimde, gln siz.

insan her zaman ihanet eder sonunda.

kimseye güvenme.

"bütün şiir oyunu i.neler ve solcular tarafından yönetiliyor," diyor kanala bakarak.

hayli acı ve tartışılamaz bir gerçek gizli bunun altında ve onunla ne yapacağımı bilemiyorum, şiir oyununun adil bir oyun olmadığını ben de biliyorum -ünlülerin kitapları o kadar sıkıcı ki, Shakespeare dahil, o zaman da öyle miydi acaba?

Jack'e biraz malzeme vermeye karar veriyorum.

"eski poetry dergisini hatırlıyor musun? Monroe muydu yoksa Shapiro'mu hatırlamıyorum, şimdi dergi o kadar kötü ki artık okumuyorum, ama Whitman'ın bir sözünü hatırlıyorum:

"büyük şair yaratmak için büyük dinleyici gerek.' ben Whitman'ı her zaman kendimden iyi bir şair olarak görmüşümdür, önemi varsa, ama bu kez fena yanılmış, şöyle olmalıydı:

"büyük dinleyici yaratmak için büyük şairler gerek."

"eyvallah, öyle olsun," dedi Jack, "bu gelişimde gittiğim bir partide Creeley'ye rastladım ve hiç Bukowski okuyup okumadığını sordum, dondu kaldı, cevap bile vermedi yahu, anlıyor musun?"

"topukluyalım burdan," diyorum.

arabama doğru yürüyoruz, var bir arabam bir şekilde, külüstür, elbette, kitap Jack'in elinde hâlâ, sayfalarını karıştırmaya devam ediyor.

"bu çük emer."

"yok ya?"

"bu kırbaçla kıcımlayan bir öğretmenle evli. korkunç bir kadın, evlendiğinden beri tek kelime yazmadı, ruhunu yarığına hapsetmiş."

"Gregory'den mi söz ediyorsun yoksa Kero'dan mı?"

"yok, bu başka biri!"

"tanrım!"

arabama doğru yürümeye devam ediyoruz, kendimi hayli donuk hissediyorum ama bu adamın enerjisini de HİSSEDEBİLİYORUM. ENERJİ, ve o anda birkaç ölümsüz ve alaylı sokak şairimizden bi-rinin yanında yürüyor olabileceğimi idrak ediyorum, ama biraz düşündükten sonra, öyle olsa ne yazar, diye geçiriyorum içimden.

arabaya biniyorum, külüstür çalışıyor ama vites sorunu var yine. bütün yolu ikinci viteste gitmek zorundayım, her ışıkta stop ediyor kancık, akü zayıf, dua ediyorum, bir deneme daha, çalışıyor, polis olmasın artık, alkollü araba sürmekten bir kez daha tutuklanmak istemiyorum, kimsenin çarmihında İsa olmasın artık, Nixon, Humphrey ve İsa arasında bir seçim yapmak zorunda bırakılırsak ne yöne dönersen dön s.kilebilirsin, ve ben sola dönüp evin önünde duruyorum.

hâlâ sayfaları karıştırıyor Jack.

"bu tip iyidir, babasını, annesini, karısını, sonra da kendini öldürdü, ama üç çocuğunu ve köpeğini öldürmedi. Baudelaire'den sonra gelmiş geçmiş en iyi şair."

"yok ya?"

"kesinlikle."

külüstürden iniyoruz, bir dahaki sefere de çalışması için istavroz çıkarıyorum.

yukarı çıkıyoruz, Jack kapıyı çalıyor.

"KUŞ! KUŞ! Jack ben!"

kapı açılıyor ve Kuş beliriyor, iki kere bakıyorum, kadın mı erkek mi anlayamıyorum, yüzü

dokunulmamış güzellik damıtılmış afyon özü. erkek, hareketleri erkek, anlıyorum, ama her sokağa çıktığında korkunç bir şiddete maruz kalabileceğini de biliyorum, sokağa değil cehenneme çıkıyor olmalı, hiç ölmediği için öldürürlerdi onu. benim onda dokuzum ölü, ama yaşayan onda birimi silah gibi kullanırım, sokakta yürüdüğümde gazete satıcısı sanabilirler beni, ki bazı gazetecilerin yüzü

bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün Amerikan Başkanları'nın yüzlerinden daha güzeldir, ama bu da ma-rifet değil.

"Kuş, 20 dolara ihtiyacım var," diyor Jack.

lanet bir yirmilik sıyrıyor Kuş. hareketleri kararlı, endişenin kııntısı yok.

"sağol, yavrum."

"bir şey değil, neden girmiyorsunuz?" "pekala."

içeri girip oturuyoruz, kitaplık, şöyle bir göz atıyorum, sıkıcı tek bir kitaba bile rastlamıyorum, hayran olduğum bütün kitapları görüyorum orada, ne s.kim iş? düşte miyim? oğlanın yüzü o kadar güzel ki her baktığımda iyi hissediyorum kendimi, haftalarca süren sarhoşluktan ayıklıktan sonra pastırmalı

kuruya yumulmak gibi, haftalardır adam gibi bir öğün yememişsin, adam sen de, benim gardım hep yukardadır.

Kuş. ve okyanus, ve zayıf akü. külüstür, polisler aptal ve kuru sokaklarını denetliyorlar, ne kötü bir savaş, ve ne saçma sapan bir kabus, sadece şu serin an aramızda, hepimizi bir gün çabucak ezip bozuk çocuk oyuncaklarına çevirecekler, merdivenden neşe içinde inerken sonsuza dek kurtuluşa s.kilmeyi bekleyen yüksek ökçeli ayakkabılara, sonsuza dek, sonsuza dek, ahmaklar ve budalalar, budalalar ve aletler, cılız cesaretimize lanet olsun.

oturuyoruz, bir küçük şişe skoç geliyor, dörtte birini dikiyorum, ah, öğürüyorum, gözlerimi kırpıyorum, geri zekalı, elliye merdiven dayamışsın, hâlâ kahramanlık taslamaya çalışıyorsun, kusmuk bombardımanına tutulmuş salak bir kahraman.

Kuş'un karısı giriyor içeri, tanışma faslı, kahverengi elbisesi ile ırmak gibi akıyor kadın, gözlerindeki gülümseme ile akıyor, akıyor, akıyor diyorum size.

"HEY HEY HEY!" diyorum.

o kadar güzel ki tutup havaya kaldırıyorum, kucaklıyorum, sol kalçamda taşıyorum, döndürüyorum, gülüyorum, kimse deli olduğumu düşünmüyor, hepimiz gülüyoruz, hepimiz anlıyoruz, hatunu indiriyorum, oturuyoruz.

Jack'in hoşuna gidiyor biraz heyecanlanmam, bir süredir ruhumu taşıyor, yorgun, o Bronx gülümsemesi yine. iyi biri Jack, hiç onlara baktığınızda, dinlediğinizde size sadece yardım etmek istediklerini hissettiğiniz insanlarla bir odada bulundunuz mu? enderdir, bu o sihirli zamanlardan biri.

biliyordum, pırıl pırıl parladığımı hissediyordum, önemi yoktu, eyvallah.utancımdan şişenin bir dörtte birini daha diktim, odadaki dört kişinin içinde en zayıfı olduğumu biliyordum ve kimseye kötülük yapmak istemiyordum, o kolay kutsallıklarının farkında olmalarım istiyordum sadece, azgın dişilerin arasına atılmış gözü dönmüş otuzbirci bir köpek gibi seviyordum onları, yalnız onlar sperm ötesinde bir mucize sunuyorlardı bana.

Kuş bana baktı.

"kolajımı gördün mü?"

üstünden bir kadın küpesi ve birkaç saçmalık daha sarkan bok renginde bir şey gösteriyor bana.

(bu arada... geçmiş zamandan şimdiki zamana geçip durduğumun farkındayım, ve beğenmiyorsanız...

meme ucu sokun kışınıza -yayıncı: bu kalsın.)

çenem düşüyor ve bir sürü şeyi neden sevmediğimi, Resim Der-si'nde çektiğim acıları anlatıyorum uzun uzun...

Kuş basıyor dur düğmeme.

bir iğne koluna soktuğu alt tarafı, ve gülümsüyor bana, ama ben de biliyorum bu işin derinini: belki, rivayete göre hayatını sürdürmeyi başarabilen tek eroinman Burroughs Şirketi'nin sahibi sayılan William Burroughs'muş ve aslında içinde ödlekle şişman çukemen bir i.ne iken ortalıkta kabadayı gibi dolaşıyor muş. duyduğum bu, sır gibi saklanıyor, doğru mu? doğru ya da yanlış, son derece sıkıcı bir yazar Burroughs, kitaplarında ısrarla kullandığı pop kültürünü çıkarırsak geriye bir şey kalmaz, Faulkner'in bugün Bay Corrington gibi Güney ısrarcıları dışında hiç kimseye bir şey ifade etmediği gibi.

"güzelim," diyorlar bana, "sarhoşsun."

ve öyleyim, sarhoşum, sarhoşum.

ya polise yem olacağım ya da orada uyuyacağım.

bir yatak hazırlıyorlar benim için.

çok hızlı içiyorum, seslerini duyuyorum, uzaktan.

uyuyorum, dayanışma duygusu ile. deniz beni boğmayacak, onlar da. seviyorlar uyuyan bedenimi, g.tün tekiyim, uyuyan bedenimi seviyorlar. Tanrı'nın bütün çocuklarının sonu böyle olsun.

tanrım tanrım tanrım

kimin umurunda ölü bir akü?

aman allahım, korkunçtu -yeraltındaki devasa yarıklardan çıkıp dalga dalga üstüme geliyor, Times Meydanı yakınlarında elimdeki mukavva bavulumla fırıldak gibi döndürüyorlardı beni.

sonunda içlerinden birine Village'ın nerede olduğunu sormayı başardım. Village'a vardığımda bir oda tuttum ve şarabımı açıp ayakkabılarımı çıkardıktan sonra odada bir şövale olduğunu fark ettim, ressam değildim ama, talihini deneyen bir delikanlıydım sadece, şövalenin arkasına oturup kirli pencereden dışarıyı seyrettim.

bir şişe şarap daha almak için odadan çıktığımda üstünde ipek robu ile bir adam gördüm, başında bere, ayağında sandalet ve hastalıklı bir sakalı vardı, telefonda konuşuyordu.

"evet sevgilim, lütfen, seni görmem gerek aşkım! yoksa bileklerimi keserim...! evet!"

bir an önce kendimi sokağa atsam iyi olacak, diye geçirdim içimden, bağcıklarını bile kesmez bu. ne iğrenç bir tip. ve dışarda kafelerde oturuyorlardı, son derece rahat, başlarında bere, ne gerekiyorsa, yeter ki sanatçı gibi görünsünler.

bir hafta kalıp içtim, kiranın bitmesini bekleyerek, sonra da Village'ın dışında bir oda tuttum, dedi toplu büyükçe bir odaydı ve çok ucuzdu, nedenini anlayamamıştım, köşede bir bar buldum, bütün gün oturup bira içtim, param hızla tükeniyordu, ama her zamanki gibi nefret ediyordum iş aramaktan, sarhoş ve aç geçirdiğim her dakikanın benim için özel bir anlamı vardı, o gece iki şişe porto şarabı alıp odama çıktım, soyundum, bir bardak bulup ilk şarabı koydum ve karanlıkta yatağa uzandım, işte o zaman anladım odanın neden bu kadar ucuz olduğunu. "L" treni pencerenin önünden geçiyordu, durak pencerenin önündeydi, tam önümde, odanın tamamı trenin ışığı ile aydınlanıyordu, ve bir tren dolusu yüz geçiyordu önümden, korkunç yüzler: fahişeler, orangutanlar, deyyuslar, kaçıklar, katiller -

efendilerim, sonra tren yavaşça hareket ediyordu ve oda bir kez daha karanlığa gömülüyordu -bir sonraki tren dolusu yüzlere kadar, ki her seferinde beklediğimden çabuk geliyordu, iki şişe şarap almakla ne iyi etmişim.

otelin sahibi Yahudi bir karı kocaydı, otelin tam karşısında terzi ve kuru temizleme dükkanları vardı, yanımdaki birkaç paçavranın kuru temizlemeye ihtiyacı olduğuna karar verdim, iş avına çıkma zorunluluğu geçirip osuruyordu ufkumda, elimdeki paçavralarla sarhoş girdim içeri.

"...bunları kuru temizleyin ya da yıkayın filan..."

"ah yavrum! dilenci gibi dolanıyorsun! pencereleri bile silmem ben bunlarla, bak sana ne diyeceğim..."

Sam, bakar mısın?"

"evet?"

"bu temiz gence şu adamın bıraktığı takım elbiseyi gösterebilirsin!"

"evet, evet, çok güzel takım, anne! adamın o takımını nasıl bıraktığını anlamıyorum!"

diyalogların tamamını aktarmayacağım. sadece takımın fazlası ile dar olduğunda ısrar ettiğimi söyleyeyim, yedi dolar dediler, fazla dar olmasa bile fazla pahalı olduğunu söyledim, yedi, dediler, param yok, dedim. altı. param yok. dörde indiklerinde beni takım elbisenin içine sokmalarını şart koştum, soktular, verdim dört doları, odama döndüm, takımını üstümden çıkarıp yattım, uyandığımda karanlıktı ("L" treninin gelişlerini hesaba katmadan) yeni takım elbisemi giyip kendime bir kadın bulmaya karar verdim, harikulade bir kadın elbette, keşfedilmeyi bekleyen yeteneğimi destekleyecek bir kadın.

pantolonu üstüme geçirmemle ağının arkadan sökülmesi bir oldu, yine de idare ederdi, biraz serindi gerçi ama ceketin örteceğini düşündüm, ceketini üstüme geçirdim, sol kolu omuzdan olduğu gibi söküldü, vatka çıktı ortaya, iğrenç bir görünüm.

yine kazıklanmıştım.

takımın kalanını üstümden çıkarıp oradan da taşınmam gerektiğine karar verdim.

başka bir yer buldum, bodrum tipi, basamaklardan inip kiracıların çöp bidonlarının yanından geçiyordun, seviyemi buluyordum.

ilk gece barlar kapandıktan sonra eve döndüm ve anahtarımı kaybettiğimi keşfettim, ince bir Kaliforniya tişörtü vardı üstümden sadece, soğuktan donmamak için bir otobüse binip öyle takıldım, sonunda şoför son durağa geldiğimizi söyledi galiba, hatırlayama-yacak kadar sarhoştum.

otobüsten indiğimde dışarıyı hâlâ buz gibiydi ve Yankee Stad-yum'unun önündeydim.

aman allahım, diye geçirdim içimden, çocukluğumun kahramanlarından Lou Gehrig bu stadyumda beysbol oynardı ve şimdi ben önünde öleceğim: gayet uygun.

yürüdüm biraz, sonra bir kafe buldum, girdim, garsonların hepsi orta yaşlı zenci kadınlardı, ama kahve fincanları kocamandı, kahve ve çörek de bedava sayılırdı.

kahvemi ve çöreğimi alıp masalardan birine oturdum, çöreği süratle mideme indirip kahveden bir yudum aldım, sonra da cebimden bir sigara çıkarıp yaktım.

sesler duymaya başladım.

"EFENDİMİZE ŞÜKÜRLER OLSUN, KARDEŞLER!"

"OOO, EFENDİMİZE ŞÜKÜRLER OLSUN, KARDEŞLER!"

etrafıma bakındım, bütün garsonlar bana ve birkaç kişiye daha methiyeler düzüyorlardı, çok güzeldi, kabul görmüştüm sonunda. Atlantic ile Harper's'ın canı cehenneme, deha mutlaka keşfedilir, onlara gülümseyip sigaramdan bir duman aldım.

"EFENDİMİZİN EVİNDE SİGARA İÇİLMEZ, KARDEŞİM!"

söndürdüm sigarayı, kahvemi bitirdim, sonra dışarı çıkıp kapının üstündeki tabelayı okudum: İLAHİ MİSYON.

bir sigara daha yakıp odama doğru yürüdüm, binaya vardığımda kimse kapıya cevap vermedi, sonunda çöp bidonlarının üstüne uzanıp uyudum, kaldırımda farelerin beni haklayacaklarını biliyordum, çok zeki bir gençtim.

o kadar zekiydim ki ertesi gün iş bile buldum, ve ertesi gece işteydim, akşamdan kalma, titrek ve çok üzgün.iki moruk beni yanlarına aldılar, işi öğreteceklerdi, metro keşfedildiğinden beri oradaydılar, sağ

kolumuzun altında ağır mukavva panolar, sol elimizde de bira açacağına andıran küçük aletlerle yürüyorduk.

"New York'da herkesin üstünde şu yeşil böceklerden var," dedi moruklardan biri.

"öyle mi?" dedim, içimden s.kmişim böceklerin rengini diye geçirerek.

"koltukların üstünde görürsün, her gece koltukların üstünde onlardan buluyoruz."

"evet," dedi öbür moruk.

yürüdük.

büyük allahım, Cervantes'in başına böyle şeyler gelir miydi?

"bak şimdi," dedi moruklardan biri. "her panonun bir numarası var. panoları aynı numaralı panolarla değiştiririz."

trık, trık. konserve açar gibi panolardan birinin metal çerçevesini söktü, panoyu değiştirdi, eskisini sol kolunun altındaki panoların altına koydu.

"şimdi sen dene."

denedim, metal çerçeve direniyordu yer yer. bira açacağım dandikti, ve hastaydım ve titrektim.

"kaparsın," dedi moruklardan biri.

kaptım bile, g.t, diye geçirdim içimden.

ilerledik.

sonra vagonun arkasından aşağı inip rayların arasına dōŝenmiŝ kalasların üstünde yürümeye başladılar, bir buçuk metre mesafe vardı o kalasların arasında, hiç niyeti olmayan biri rahatlıkla aşağı düşebilirdi, yerden otuz metre yüksektydik, yeni vagon da otuz metre uzakta olmalıydı, moruklar ellerindeki yükü kalasların üzerinde yürüyerek bir sonraki vagona vardılar, beni beklemeye başladılar, karşı

istikametten gelen tren duraktan yolcu alıyordu, aydınlıktı orası, ama o kadar, trenin ışığı kalasların arasındaki bir buçuk metrelik boşluğu gösteriyordu bana.

"HADİ! HADİ! ACELEMİZ VAR!"

"allah sizin de acelenizin de belasını versin!" diye bağırdım iki moruğa, panolar sol kolumun altında, bira açacağı sağ elimde yürümeye başladım, bir adım, iki adım, üç adım... akşamdan kalma, hasta.

sonra yolcu alan tren duraktan ayrıldı, karanlık bir dolabın içinde kalmıştım sanki, dolabın içinden bile karanlıktı, hiçbir şey göre-miyordum. bir adım daha atmadım, arkama da dönemiyordum, kaldım öyle.

"hadi! hadi! daha sadece bir vagon yaptık."

sonunda gözlerim karanlığa biraz alıştı, titrek adımlarla ilerlemeye devam ettim, kalasların bazıları

yumuşak, aşınmış, çatlaktı, bağırışlarını duymaz oldum, bütün dikkatimi adımlarıma vermiştim, attığım her adımın beni aŝađıya yollayan son adım olacağı korkusu içindeydim, vagona vardım, panoları ve bira açacağını yere fırlattım.

"ne oldu, ne var?"

"bir yanlış adım insanın sonu demek burada, siz geri zekalılar bunun farkında değil misiniz?"

"bugüne kadar ölen olmadı."

"benim gibi içen de olmamıştır, hadi, bana burdan nasıl s.ktir olup gideceğimi söyleyin."

"sağ tarafta bir merdiven var ama o zaman rayların üstünden karşıya geçmen gerekecek, bu da birkaç üçüncü rayın üstünden geçmek demektir."

"has.ktir. üçüncü ray da ne?"

"elektrik, temas ettin mi güle güle."

"ne tarafta bu merdiven?"

aşağı inen merdiveni gösterdiler moruklar, pek uzak sayılmazdı.

"beyler, sağolun."

"üçüncü raya dikkat et. altın rengindedir, temas etme kül olursun."

merdivene doğru yürüdüm, beni izlediklerini hissedebiliyordum, her üçüncü raya geldiğimde nasıl sıçradığımı görmeliydiniz, ayışı-ğının altında yumuşak ve sakin bir görünümüleri vardı.merdivene vardım ve hayata dönmüş gibi hissettim kendimi, merdivenin indiği yerin hemen yanında bir bar vardı, kahkaha sesleri geldi içerden, bara girip oturdum, adamın teki annesinin ona ne kadar düşkün olduğunu, nasıl piyano dersi aldırıldığını ve her seferinde sarhoş olmak için ondan parayı nasıl sızdırdığını anlatıyordu, bütün bar kırılıyordu gülmekten, ben de başladım gülmeye, dahiydi adam, dehasını karşılık beklemeksizin saçıyordu, bar kapanana kadar güldüm, sonra dağıldık, herkes yoluna gitti.

kısa bir süre sonra ayrıldım New York'dan, bir daha da gitmedim, gitmeyeceğim de. kentler insanları öldürmek için inşa edilirler, ve bazı kentler insana kısmetli gelir bazıları gelmez, çoğu gelmez. New York'da çok kısmetli olmak gerekir, o kadar kısmetli olmadığımı biliyordum, derken Kansas City'de güzel bir otel odasında buldum kendimi, yan odada idarecinin bana kışını satamadığı için hizmetçiyi marizleyişini dinledim, gerçek, huzurlu ve olağandı her şey bir kez daha. yatağında oturup çığlıkları dinledim, bardağıma uzandım, yarısını diktim, sonra da temiz çarşafların üstüne yayıldım, fena vuruyordu adam. kızın başının duvara çarpıp geri geldiğini duyabiliyordum.

belki ertesi gün, yolculuğun yorgunluğunu attıktan sonra denerdim hatunu, kıcı çok hoştu, pezevengi kıcına vurmuyordu EN AZINDAN. New York'dan çıkmıştım, hayattaydım, hemen hemen..

askeri üniforma giymiş tipin teki yanıma gelip, "Kennedy'yi de hakladıklarına göre oturup bu konuda yazarsın herhalde," dedi. yazar olduğunu iddia ediyor, kendi oturup yazsa ya? kirli hayalarımı toplayıp küçük edebi torbalarına koyma işi hep bana kalıyor nedense? şu anda dava üstünde yeterli sayıda uzman çalışıyor kanımca -Uzmanların ve Suikastçıların On yılı. böyle geçecek tarihe bu on yıl.

içlerinde birinin bile kuru köpek boku kadar değeri yok. suikast gibi bir durumda değerli sayılabilecek birini kaybetmenin ötesinde

siyasi, ruhani ve toplumsal kazançlarımızı da yitirmemiz söz konusu, ve var bunlar, her ne kadar yüksekten attığımızı düşünseniz de. demek istediğim, bir suikast krizinde insanlık karşıtı, gerici güçler, önyargılarını güçlendirip barın son lanet taburesinden Özgürlüğü devirmek için her tür kırılmayı

bahane sayarlar, insanlıkla ilgilenip faal olmak gerektiğini söyleyerek kutsallaşmak istemiyorum Camus'nün yaptığı gibi (denemelerini okuyun) çünkü insanlığın büyük bir bölümü midemi bulandırır, bir şeyleri kurtaracaksa bu ancak mutluluk, gerçek ve akış kavramlarına yepyeni bir yaklaşımla mümkün olabilir; titreşimsel algılama ile. henüz katledilmemiş çocuklar için geçerli bu, ama onlar da katledilecek, bire yirmi beş bahse girerim, çünkü hiç bir yeni kavrama mücade edilmeyecek -güç çetesi için fazlası ile yıkıcı olabilir, hayır, Camus değilim ben, ama, canlarım, teneke kafalıların trajediyi bu kadar küçümsemeleri beni rahatsız ediyor.

Vali Reagan'ın açıklaması, kısmen: "sıradan, ahlaklı, yasalara saygılı, içinde Allah korkusu taşıyan vatandaş da olanlardan benim ve sizin kadar endişe duyuyor.

"o ve hepimiz ülkemizde son on yılda giderek yaygınlık kazanan bir görüşün kurbanlarıyız -kişinin riayet edeceği yasaları seçme özgürlüğü olduğunu, bazı amaçlar için yasaların çiğnenebileceği, suçun cezasız da kalabileceği görüşü.

"bu görüş sözde liderlerimizin resmi ve gayriresmi olarak sorumsuzca sarfettikleri demagojik sözlerin bir sonucudur."

fakat, Tanrım, sürdüremeyeceğim, korkunç, eline kemerini almış kışını kırbaçlamaya hazırlanan Baba tavrı, muhterem valimiz oyuncaklarımızı elimizden alıp bizi yatağa aç gönderecek anlaşılan.

tanrım tanrım, ben öldürmedim Kennedy'yi, Kennedy'leri. King'i de ben öldürmedim. Malcolm X ya da diğerlerini de. ama Sol Kanat Liberal güçlerin teker teker katledildikleri aşık -her neyse nedeni (bir zamanlar sağlıklı besin satan bir dükkanda çalışan ve yahudilerden nefret eden bir sanık)- her neyse nedeni, solcular teker teker öldürülürken sağcıların pantolonları bile buruşmuyor. Roosevelt ile Truman'a da ateş edilmemiş miydi? onlar Demok-rat'tılar. ne tuhaf.

katillerin hasta olduklarını kabul ediyorum, ama Baba imajının da hastalıklı olduğunu kabul edelim, içinde Allah korkusu taşıyanlar insan olarak dünyaya geldiğim ve İsa bir zamanlar çarmıha ge-rildiği için "günah" işlediğimi söylüyorlar. İsa'yı ya da Kennedy'yi ben öldürmedim, Vali Reagan da öldürmedi, bu bizi eşit kılar, onu üstün değil, hukuki ya da ruhani özgürlüklerin kısıtlanması için hiçbir neden göremiyorum ben, zaten fazla geniş değil, hem kim kimi kandırıyor? adamın biri yatakta düzüşürken ölse hepimiz düzüş-mekten vaz mı geçeceğiz? yurttaşlıkla ilgisi olmayan delinin biri yüzünden bütün yurttaşlara deli muamelesi mi yapılmalı? biri Tan-rı'yı öldürdüyse bu benim de Tanrı'yı öldürmek istediğim anlamına mı gelir? biri Kennedy'yi öldürdüyse ben de mi istedim Kennedy'yi öldürmeyi? Vali'yi bu kadar haklı ve biz kalanları bu kadar haksız kılan nedir? demeç

yazarları, işlerini iyi yapamayan demeç yazarları üstelik.

haziran'ın altısında ve yedisinde kentte araba sürmek için özel bir nedenim yoktu ama Zenci mahallelerinde Kennedy'ye hürmeten on arabanın dokuzunun farları güpegündüz yanıyordu; kuzeye doğru çıktıkça oran düştü. Hollywood Bulvarı ile Sunset civarında on arabadan birinin farları

yanıyordu. Kennedy beyazdı, dostlarım, ben de beyazım, benim arabamın farları yanmıyordu, olsun, Exposition ile Century arasında kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan serin ve harikulade ürpertiler geçirdim.

ama dediğim gibi, vali dahil herkesin ağzı var ve herkes ağzını açıp önyargılarından yola çıkarak bir şeyler söylüyor, trajediyi kendi çıkarı doğrultusunda kullanıyor, gücü elinde bulunduranlar güçlerini korumak istiyor, altın çekmecelerini kaybetmelerine neden olabilecek her şeyin ne kadar yanlış

olduğunu haykırıyorlar. ben apolitik biriyim, ama bu gericilerin fırlattığı falsolu toplar karşısında kafam bozulup oyuna girersem şaşmayın.

spor yazarları bile girdi oyuna, ve herkesin bildiği gibi iş yazmaya gelince kötünün de kötüleridir spor yazarları, özellikle de düşünmeye gelince, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum, kötü düşünmek mi kötü yazmak mı, ama hangisi üstte olursa olsun gayri-meşru canavarlar üreten bir birlik olduğu kesin, bildiğiniz gibi mizahın en kötüsü abartıya dayalı olanıdır, duygusal babalık taslamanın da öyle.

büyük gazetelerimizden birinin spor yazarı kısmen şöyle demiş (R.Kennedy ameliyatta iken):

"...Amerika kasıklarına bir mermi daha aldı. Ülke ameliyatta. Bir mermi bir milyon oydan daha güçlü...

"Demokrasi değil bu, Delilik. Suçluları cezalandırmaktan, çocuklarını disipline etmekten, delilerini kapatmaktan imtina eden bir ülkede...

"Özgürlük kurşunlanıyor. 'Öldürme' hakkı en önde gelen hak bu ülkede. Tembellik erdem olmuş.

Milliyetçilik suç. Muhafazakarlık bir tarih hatası. Tanrı otuz yaşın üstünde. Genç olmak tek din. 'Ahlak' kirli ayaklardan farksız, işe burun kıvrırma moda. 'Aşk' penisilin almayı gerektiren bir hastalık.

Evde annenin yüreği kan ağlarken bitli ve çıplak bir oğlana çiçek uzatmak 'Aşk'. Sevgi yabancılar için, aile için değil.

"Pencerelerinde perde olan insanları severim ben, mesken tutanları değil. Paraya 'ekmek' diyen ilk kişiye maaşı un olarak ödensin. Bana 'kötülüğü' anlamaya çalışmamın söylenmesinden usandım.

Kanarya kediyi anlamak zorunda mı?

"Anayasa yozlaşmaya kalkan olarak tasarlanmadı. Bugün bayrağı yakan yarın Detroit'i yakar. İdam cezasını Başkan adayları ve Başkan'lar dışında herkes için kaldırırsan olacağı budur...

"Tanrı'nın insanları katillere dönüşür. Ulusal Marş bir çılgılık gecenin ortasında. Amerikalılar kendi parklarında gezinmiyorlar, kendi otobüslerine binemiyorlar.

"'Kalk dizlerinin üzerinden Amerika' diye bağıyor halk, ama kulak asan yok. Diş gösterin, diyorlar.

Aslan diş gösterince çakal topuklar. Ürkek hayvan saldırıyı davet eder. Ama Amerika dinlemiyor.

"...nevrozlu öğrenciler bacaklarını yapmayı bilmedikleri masaların üstüne uzatmış, tekrar inşa edemeyecekleri üniversite binalarını yıkmaya çalışıyorlar.

"...her şey serserilerin, haytaların, namertlerin ilahlaştırılması ile başlar -demokrasi masasındaki küstah davetliler dehşet içindeki ev sahibinin gözü önünde masayı deviriyor...

"...şifacılarımızın Bobby Kennedy'yi kurtarması için Tanrı'ya dua edelim. Ama Amerika'yı kim kurtaracak?"

ister misiniz bu adamı? ben de öyle tahmin etmişim, fazla kolay, içinde bulunduğumuz durumun hayatta kalma bakış açısı ile renklendirilmiş mezuniyet öncesi mor düzyazı, çöp kamyonu mu sürüyorsun? üzülme, daha iyi işler var, daha kötüsünü de yaptım.

delileri kapatalım, ama kim deli? hepimiz piyonların, fillerin, kalelerin ve şahların konumuna göre küçük oyunumuzu oynuyoruz, ama lanet olsun, ben de onun gibi konuşmaya başladım.

şimdi de psikiyatrlar, düşünürler bir araya gelip sorunumuzun ne olduğuna karar verecek, kimin deli, kimin üzgün, kimin mutlu, kimin haklı, kimin haksız olduğuna, delileri kapatmak mı, sokakta karşılaştığın altmış insanın elli dokuzu sanayi nevrozu, karılan ve kendilerini ulaştırmak zorunda hissettikleri hedefler yüzünden gevşeyip neden ve nerde olduklarını anlayacak zamanı

bulamadıkları için kafayı yemişken mi? ve o kadar uzun süreden beri onları gaza getirip körelten para artık iş görmediği zaman ne yapacağız? katiller çok uzun zamandan beri aramızdalar, dostlarım, ne var ki bu işin arkasından çıka çıka gözleri bok lekesini andıran talaş tozu suratlı bir herif çıktı, milyonlarca adam var öyle, kadın da. milyonlarca.

ve yakında psikiyatr kurullarının raporları gelir, bize merdivenin alt basamaklarındaki insanların aklıktan ölmek üzere olduğunu söyleyen yoksullukla mücadele kurullarının raporları gibi onlar da bize merdivenin üst basamaklarında da insanların aklıktan ölmek üzere olduklarını söyleyecek; ve bir sonraki duygusal cinayet ya da kent yağmalanmasına dek her şey unutulacak, yine toplanıp aynı sıkıcı

sözcükleri tekrarlayacaklar ve sifonu çektiğinizde kaybolan bok parçaları gibi kaybolacaklar, ve bize homoseksüel ya da presçi olmamızın nedeninin annemizin topal olması ya da üç yaşındayken babamızın sarhoş olup ağızımıza sıçmasıdır diyen bütün o kıcıkırık psikiyatrlar, gerçek dışında her şeyi söyleyebilirler: bazı insanların yaşadıkları hayat onlara iyi gelmediği için kendilerini kötü hissettikleri, bunun kolaylıkla düzeltilebileceğini asla. ama hayır, psikiyatrlar tamamen yanlış oldukları bir gün kanıtlanacak mekanik klişeleri ile hepimizin hasta olduğunu söylemeye, bunun için de iyi para almaya devam edecekler, kulaklarımızı açmayı öğrenmeliyiz, bazı

şarkı sözlerini hatırlıyor musunuz?:

yaşasın yaşasın lüks içinde yaşayabilirim çünkü düş dolu ceplerim..."

"evren benim boş bile olsa cüzdanım çünkü düş dolu ceplerim..."

ya da:

"ne paramız kaldı bankada ne de teşekkür edebileceğimiz bir dost ne yapmalı ah, ne yapmalı: ışıkları söndürüp uyumalı."

bize söylemedikleri kaçıklarımızın ve katillerimizin yaşam tarzımızdan kaynaklandığı, mevcut Amerikan yaşam ve ölüm tarzından. Tanrım, asıl herkesin sokaklara dökülmediğine şaşmak lazım, asıl mucize bu! ve burda bu kadar ciddi konuştuğumuza göre sözü deliliğe bağlayıp bitirelim, bir keresinde Santa Fe'de bir dostumla konuşuyor, hayır, içiyordum, ve hayli tanınmış bir psikiyatr olan dostumun kulağına eğilip sordum:

"Jean, gerçeği söyle bana, ben deli miyim? hadi güzelim, gerçeği, katlanabilirim."

içkisini bitirdi, boş bardağı sehpanın üstüne koydu ve, "önce üç- relimi ödemen gerekir," dedi.

işte o zaman en azından birimizin deli olduğunu anladım. Vali Reagan ve Los Angeles spor yazarları

orada değillerdi, ve ikinci Kennedy henüz öldürülmemiştir. o odada onunla otururken işlerin yolunda gitmediği, en azından bir iki bin yıl daha iyi gitmeyeceği hissine kapıldım.

işte, askeri üniformalı dostum, sen kendininkini yaz...

"bitti," dedi, "ölüler kazandı."

"ölüler kazandı, ölüler kazandı, ölüler," dedi Moss.

"maçı kim kazandı?" diye sordu Anderson.

"bilmiyorum."

Moss açık pencereye gitti, oradan geçen Amerikalı bir erkek gördü, pencereden bağırdı.

"hey, maçı kim kazandı?"

"Korsanlar, 3-2," diye cevap verdi Amerikalı erkek.

"duydun, değil mi?"

"evet. Korsanlar, 3-2."

"dokuzuncu koşuda hangi at geldi acaba?"

"bunu biliyorum," dedi Moss. "Astronot H. 1/7."

"cokey?"

"Garza."

bir süre konuşmadılar, biralarını içtiler, tam sarhoş olmamışlardı henüz.

"ölüler kazandı," dedi Anderson.

"yeni bir şey söyle bana," dedi Moss.

"yakında kendime bir .mcık bulmazsam delireceğim."

"bedeli çok yüksek, unut gitsin."

"biliyorum, ama aklımdan çıkmıyor, garip rüyalar görmeye başladım, tavukları g.tlerinden düzüyorum."

"tavuk mu? oluyor mu?"

"rüyada oluyor."

biralarını yudumladılar. sıkıcı işlerde çalışan otuzlu yaşlarda iki arkadaşları. Anderson bir kez evlenmiş, bir kez boşanmıştı. Moss iki kez evlenmiş, iki kez boşanmıştı, bir yerlerde bir çocuğu vardı, cumartesi akşamıydı, Moss'un evindeydiler.

Anderson boş bir bira şişesini uzun bir yay çizecek şekilde fırlattı, büyük çöp kutusundaki diğer boş şişelerin üstüne düştü, "biliyor musun," dedi Anderson, "bazı erkekler kadınlarla ilişki yürütmekte başarılıdırlar, ben hiç beceremedim, çok sıkıcı bir şey ilişki, bittiğinde gerçekten düzölmüş hissedersin kendini."

"dalga mı geçiyorsun?"

"biliyorsun ne demek istediğimi: aldatılmış, kazıklanmış, hafif bok lekeli şortun yerdedir ve o ayaklarını sürüyerek banyoya gider, muzaffer, sen de orda sarkık etinle oturup tavana bakar, gecenin kalanında onun boş gevezeliğini dinleyeceğini bilerek ne anlama geldiğini düşünürsün... benim de bir kızım var. hımm, baksana, Vik-toryen ya da i.ne filan mıyım, ne dersin?"

"yok, moruk, ne demek istediğini biliyorum, aklıma geldi, bir keresinde bir hatunun evindeydim, fazla tanımadığım biriydi, arkadaşlarımdan biri beni oraya yollamıştı, bir şişe viski ile gidip eline bir onluk tutuşturdum, fena değildi, ruhani bağ yok hiç olmazsa diye düşünmüştüm, ağır değil, kendimi hayli özgür hissederek üstünden indim, tavana baktım, gerindim ve banyo faslını bekledim, ama elini şiltenin altına sokup silinmem için bir bez parçası uzattı bana. yüreğim paralandı, lanet bez kaskatıydı, ama profesyoneli oynadım, yumuşak bir yerini buldum ve şilindim, sonra da o kullandı bezi. toparlandığım gibi çıktım, sen buna Viktoryen demek istiyorsan, de."

ikisi de sustu bir süre, bira içerek, "iyi de, adil olmak lazım," dedi Moss.

"ne?"

"iyi kadınlar da var."

"ne?"

"evet, her şey yolunda gittiğinde demek istiyorum, bir sevgilim vardı, tanrım, cennetteydim, öyle ruh muh takıntıları yoktu."

"n'oldu?""genç öldü."

"zor."

"zor, evet. ölümüne içtim bir süre."

biralarını yudumladılar.

"nasıl oluyor?" diye sordu Anderson.

"ne nasıl oluyor?"

"her konuda hemfikiriz, nasıl oluyor?"

"bu yüzden arkadaşız, sanırım, arkadaşlık bu demektir: deneyimin önyargılarını paylaşmak."

"Moss ve Anderson, bir ekip. Broadway'e çıkmalıyız."

"tek allanın kulu gelmezdi."

"evet."

(sessizlik, sessizlik, sessizlik) sonra:

"bira giderek yavanlaşıyor. adam gibi bira üretmiyorlar artık."

"evet. Garza. bir türlü kanım ısınmadı o hergeleye."

"yüzdesi düşük aslında."

"Gonzales sakatlandığına göre şimdi daha iyi atlarla yarışma fırsatı doğdu ona."

"Gonzales. yeterince iri ve güçlü değil, onun bindiği atlar dönemeçlerde geri kalıyorlar."

"bizden fazla para kazanıyor."

"şaşılacak bir şey yok bunda."

"evet, yok."

Moss bira şişesini çöp kutusuna attı, ıskaladı.

"sporda hiçbir zaman başarılı olamadım," dedi. "tanrım, takım seçerken hep sondan bir önce seçerlerdi beni. gerizekalıdan önce. Winchell'di adı."

"n'oldu Winchell'e?"

"bir çelik fabrikasında müdür şimdi."

"tanrım."

"gerisini duymak istiyor musun?"

"neden olmasın?"

"okul takımın yıldız oyuncusu. Harry Jenkins. Şimdi San Quen-tin cezaevinde."

"tanrım, doğru adamlar mı hapiste, yoksa yanlış adamlar mı?"

"doğru adamlar da var, yanlış da."

"sen içeri girdin, nasıl bir duygu içerde olmak?"

"aynı."

"nasıl yani?"

"başka düzlemde bir dünya toplumu, birbirlerini mesleklerine göre değerlendirirler, yankesiciler araba hırsızları ile samimiyet kurmaz, araba hırsızları tecavüzcülerle, tecavüzcüler sübyancılarla, her mahkûm işlediği suça göre değerlendirilir, porno film yapımcısı itibar görürken bir çocuğa sarkıntılık etmiş biri aşağılanır."

"sen onları nasıl değerlendirirsin?"

"aynı: yakalanmış."

"pekala, kodese düşmüş biri ile sokakta yanından geçen sıradan adam arasındaki fark nedir?"

"kodesteki adam denemiş bir Kaybeden"dir."

"sen kazandın, ama hâlâ bir a.cığa ihtiyacım var."

Moss buzdolabına gidip iki şişe bira aldı, oturup şişeleri açtı.

"evet, .m," dedi. "on beş yaşında iki yeni yetmeden farkımız yok. ben oyunu oynayamıyorum artık, o can sıkıcı engellerden atlayamıyor, yapılması beklenen küçük hoşlukları yapamıyorum, bazı adamlar doğuştan yetenekli. Jimmy Davenport geldi aklıma, tanrım ne iğrenç, bencil kendini beğenmiş bok parçasının tekiydi o piç. kadınlar bayılıyorlardı ona ama. korkunç bir herif, onları düzükten sonra buzdolaplarına gidip açık salata tabaklarına ve süt şişelerine işerdi, nereye işeyebilirse. çok komik bulurdu bunu. sonra kız yatak odasından çıkıp oturur, orospu çocuğuna baygın baygın bakardı, bir keresinde nasıl yaptığını göstermek için beni kız arkadaşının evine götürmüştü, ordan biliyorum, ama en güzel kadınlar hep en iğrenç boklara tutulurlar zaten, en sahtelerine, ya da kıskanç mıyım neyim?"

"haklısın, moruk, kadınlar sahtekarlara bu kadar güzel yalan söyledikleri için vurulurlar."

"pekala, öyle olduğunu varsayalım -kadınların sahte erkekleri seçtiklerini- bu Doğa'nın kanununa ters düşmez mi? -güçlü olanın seçilmesi meselesine? nasıl bir toplum bu?"

"toplum kanunları ile doğa kanunları farklıdır, biz doğal olmayan bir toplumda yaşıyoruz, her an havaya uçma tehlikesi içinde yaşamamızın nedeni bu. kadın sahte erkeğin bu toplumda ayakta kalmayı

başardığını sezgi yolu ile bilir ve onu yeğler, kadının tek amacı çocuğunu doğurup onu güvenli bir şekilde büyütme." "

"öyleyse bugün cehennem kuyusunda bulunuyorsak sebebi kadınlardır diyorsun, öyle mi?"

"buna 'kadın düşmanlığı' denir."

"kralı da Jimmy Davenport'tur."

"Sidik Kralı, .m bize ihanet etti ve atomic yumurtalar etrafımıza yığılmış..."

"'kadın düşmanlığı' demekle yetinelim."

Moss bira şişesini havaya kaldırdı:

"Jimmy Davenport'a!"

Anderson da şişesini kaldırdı.

"Jimmy Davenport'a!"

şişelerini diktiler.

Moss iki bira daha açtı. "bütün suçu kadınlara yükleyen iki yalnız ihtiyar..."

"çok boktan herifleriz aslında..."

"evet."

"baksana, arayabileceğin iki .mcık tanımadığından emin misin?"

"değilim."

"dene öyleyse."

"salaksın oğlum sen," dedi Moss, kalktı ve telefona gitti, bir numara çevirdi.

bekledi.

"Shareen?" diye sordu, "merhaba... Lou ben. Lou Moss... hatırladın mı? Katella Bulvarı'ndaki partide tanışmıştık. Lou Brinson'ın partisinde... ne geceydi, doğru, biliyorum, kabalık ettim ama sonu iyi bitmişti, hatırlıyor musun? senden hep hoşlandım, yüzünle ilgili, yüzün öyle...klasik ki... hayır, iki bira sadece. Mary Lou nasıl? çok tatlı kızdır Mary Lou. bir arkadaşım var yanımda... ne? Harvard'da felsefe hocası, dalga geçmiyorum, çok doğal biridir ama. Harvard'ın hukuk okulu olduğunu tabii ki biliyorum! ama yine de birkaç Immanuel Kant bulunduruyorlar! ne? 65 Chevy, son taksitini yeni

yatırdım, ne zaman? o kemeri kçıncıdan aşıağı sarkan yeşil elbisen duruyor mu hâlâ? kafa filan bulmuyorum, çok seksi elbise, çok da güzel ayrıca, seni ve tavukları görüp duruyorum rüyamda, ne?

şaka ediyorum canım. Mary Lou için ne diyorsun? tamam, güzel, ama çok farklı biri olduğunu söyle ona. saygılı, zeki. utangaç...uzaktan akrabam olur. Maryland, ne? sülalem genişdir! neyse, şimdi yanımda ve müsait, hayır, evli değil tabii ki! neden yalan söy-leyim? hayır, senden başka bir şey düşünemiyorum -o yeşil elbisen- klas, gerçekten klas hatunsun. Strip Bar mı? çoluk çocuk gidiyor oraya, neden bir şişe alıp sana gelmiyoruz?., tamam tamam, özür dilerim, hayır, yaşlı olduğunu ima etmek istememiştim.tanrım, beni bilirsin işte, gaf yapmakta üstüme yoktur... hayır, arayacaktım ama kent dışına tayin ettiler, kaç yaşında mı? otuz iki ama daha genç gösteriyor, bir burs aldı

yanılmıyorsam, yakında Avrupa'ya gidecek. Heidelberg Üniversitesi'ne. hayır, palavra sıkıyorum, kaçta? pekala, Shareen. görüşürüz, hayatım."

Moss telefonu kapattı, oturdu, birasını aldı.

"bir saat daha özgürüz, profesör."

"bir saat mı?" diye sordu Anderson.

"bir saat. .mcıklarını pudralayacaklar filan, bilmez misin bu işleri?"

"Jimmy Davenport'a!" dedi Harvard'lı profesör.

"Jimmy Davenport'a!" dedi sevkiyat memuru.

dikteler şişeleri.

telefon çaldı.

halının üstünde oturuyordu, kablosundan tuttuğu gibi halının üstüne çekti telefonu, sonra ahizeyi kaldırdı, ses yok. "alo?" dedi."McCuller!"

"evet ?"

"üç gün oldu." "ne üç gün oldu?" "üç gündür işe gelmiyorsunuz." "bir Leyden Kavanozu yapmaya çalışıyorum." "ne o?"

"statik elektrik depolayan bir aygıt, 1746 yılında Leyden'li Cu-neus tarafından icat edilmiş."

ahizeyi beşiğe yerleştirdi ve telefonu odanın karşısına fırlattı, ahize beşikten fırladı, birasını bitirdi, sıçmak için helaya girdi, sıçtı, silindi, pantolonunu kaldırdı ve öbür odaya girdi.

"DUDU! "diye şarkı söyledi,

DUDU

DUDU

DU DU DU DU!"

seviyordu Herb Alice'ın Tijuana Brass'ini. tanrım, ne ekşi melankoli.

"DA DU

DA DU

DA DU DU DU!"

yine halının ortasına oturduğunda üç buçuk yaşındaki kızı da oradaydı, osurdu.

"hey! sen OSURDUN!" dedi kız.

"ÖŞÜRDÜM! "dedi.

ikisi de güldü.

"Fred," dedi kız.

"ne?"

"sana bişi söylemek istiyorum."

"söyle."

"annenin kışından bok çektiler."

"öyle mi?"

"evet, adamlar parmaklarını annenin kışına sokup bokunu çektiler."

"nerden uyduruyorsun bunları? böyle bir şey olmadığını biliyorsun.

"evet, oldu, oldu! gözlerimle gördüm!" "git bana bir bira getir." "olur."

kızı öbür odaya koştu. "DA DU," diye şarkı söyledi, DA DU DA DU

DA DU DUDU!"

kızı bira ile döndü.

"canımın içi," dedi kızına, "ben sana bişi söylemek istiyorum."

"söyle."

"acı şimdi nerdeyse total, tamamlandığında daha fazla dayanamayacağım."

"neden benim gibi lacivert olmuyorsun?" diye sordu kız.

"ben lacivertim zaten."

"neden ben ve çiçekler gibi lacivert olmuyorsun?"

"denerim," dedi.

"La Mancha'lı Adam'ın dansını yapalım," dedi kız.

La Mancha'lı Adam'ı koydu pikaba, dans ettiler, o bir seksen boyunda, kız onun dörtte biri. ayrı ayrı ve farklı dans ediyorlardı ve çok ciddiydiler, yine gülüyorlardı arada sırada.

plak bitti.

"Marty bana tokat attı," dedi kız.

"ne?"

"evet, Marty ile anne mutfakta sarılmış öpüşüyorlardı, ben susamıştım, mutfığa girdim ve Marty'den bir bardak su istedim, Marty bana su vermeyince ağlamaya başladım ve Marty bana tokat attı."

"git bana bir bira getir!"

"bir bira! bira!"

kalktı ve telefonu yerden kaldırdı, kaldırması ile çalması bir oldu."Bay McCuller?"

"evet?"

"otomobilinizin kaskosu bitmiş, yeni yıllık ücretiniz 248 dolar ve peşin ödenmesi gerekiyor, üç trafik cezası yemişsiniz, her ceza bizim için trafik kazası ile eşdeğerdir..."

"s.ktir!"

"ne?"

"trafik kazası sizin cebinizden para çıkması demektir, trafik cezası ise benim, üstelik bizi kendimizden korumakla görevli motosikletli çocuklar kendilerine yeni ev, araba ve orta sınıf altı karılarına giysi ve biblo alabilmek için her ay belli bir kota doldurmak zorundalar, bırakın bu aptal hikayeleri, araba kullanmıyorum artık, dün gece arabamı iskeleden aşağı ittim, tek bir şeye pişmanım."

"neye?"

"lanet şey aşığı yuvarlanırken içinde olmadığıma."

McCuller telefonu kapattı, kızının getirdiği birayı aldı.

"küçük kız," dedi, "umarım benimkinden daha kolay bir hayatın olur."

"seni seviyorum, Freddie," dedi kız.

uzanıp kollarını beline doladı, ama onu tamamen sarmaya yetmiyordu kolları.

"seni mıncıklıyorum! seni seviyorum! seni seviyorum!"

"ben de seni seviyorum, küçük kız!"

bu kez o uzanıp kızını mıncıkladı, pırıl pırıl parlıyordu kız, kedi olsaydı mırlardı.

"tanrım, tanrım, çok tuhaf bir dünyada yaşıyoruz," dedi. "her şeyimiz var ama hiçbir şeyimiz yok."

halıya oturup "BİR KENT İNŞA EDELİM" oyunu oynadılar, tren raylarının nereden geçeceği ve denetimin kimin elinde olacağı konusunda tartıştılar biraz.

sonra kapının zili çaldı, kalkıp kapıyı açtı. kız onları gördü.

"Anne! Marty!"

"eşyalarını topla tatlım, gidiyoruz!"

"ben Freddie ile kalmak istiyorum!"

"sana 'eşyalarını topla' dedim!"

"ama Freddie ile kalmak istiyorum!"

"son kez söylüyorum! eşyalarını topla yoksa dayaağı yiyeceksin!"

"Freddie, seninle kalmak istiyorum, söyle onlara!"

"kalmak istiyor."

"yine sarhoşsun, Freddie, çocuğun yanında içmemeni kaç kere söyledim sana!"

"sen de sarhoşsun!"

"ona sarhoş diyemezsin, Freddie," dedi Marty, sigarasını yakarak, "zaten hoşlanmıyorum senden, sen de biraz i.nelik olduğunu düşünmüşümdür hep."

"hakkımdaki düşüncelerini bana söylediğin için teşekkür ederim."

"ona sarhoş deme, Freddie, yoksa sopayı yersin..."

"bir dakika, sana bir şey göstermek istiyorum."

Freddie mutfağa girdi, çıktığında şarkı söylüyordu yine.

"DA DU

DA DU

DA DU DU DU!"

Marty kasap bıçağını gördü, "onunla ne yapmayı düşünüyorsun? kışına sokarım lan o bıçağı!"

"şüphesiz, ama bilmeni istiyorum, telefon şirketinden bir memu-re aradı, eski borcumu ödemediğim için telefonumu kesiyorlarmış."

"bana ne bundan?"

"demek istediğim, ben de arada sırada kesintiye uğrayabilirim."

çok çabuk hareket etti Freddie, çabukluğu sihir gibiydi, kasap bıçağı Marty'nin gırtlığını dört beş kez kesti. Marty yere yığılıp basamaklardan aşağı yuvarlandı...

"tanrım... beni öldürme, lütfen, beni öldürme."

Freddie oturma odasına döndü, bıçağı şömineye fırlattı ve halının üstüne oturdu, kızı yanındaydı yine:

"şimdi oyunumuzu bitirebiliriz.""tabii."

"tren raylarından araba geçmeyecek."

"mümkün değil, polis bizi tutuklar sonra."

"polisin bizi tutuklamasını istemeyiz, değil mi?"

"hı hım."

"Marty kan içinde, değil mi?"

"hem de nasıl."

"bizi yapan kan mıdır?"

"birkaç şey daha."

"ne?"

"kan, kemik ve acı."

halının üstünde oturup "Kent İnşa Et" oynadılar, sirenin sesini duyabiliyordunuz, bir ambulans, çok geç. üç ekip arabası, beyaz bir kedi girdi odaya, Marty'ye baktı, burnunu kaldırdı ve koşarak dışarı kaçtı, sol ayakkabısının tabanında bir karınca yürüyordu.

"Freddie?"

"ne?"

"adamlar ellerini annenin kışına sokup parmakları ile bokunu çıkardılar..."

"peki, sana inanıyorum."

"anne nerde şimdi?"

"bilmiyorum."

anne sokaklarda koşup bütün gazete satıcılarına ve bakkal çıraklarına ve barmenlere ve geri zekalılara ve sadistlere ve motosiklet binicilerine ve eski denizcilere ve torbacılara ve Matt Weinstock okurlarına olup bitenleri anlatıyordu ve gök maviydi ve jelatine sarılıydı ekmek ve yıllardan beri ilk kez canlı ve harikuladeydi gözleri, ama can sıkıntısıydı aslında ölüm, can sıkıntısıydı aslında, kaplanlar ve karıncalar bile asla bilemeyecek, şeftali bir gün feryat edecekti.

bütün ırmaklar yükselecek, ama her şey yerli yerinde yine de.

okullarda ellerinize cetvelle vuruyorlar ve kurtlar mısırı kemiriyor; mitralyözleri üç ayaklara yerleştirmişler ve karınlar beyaz ve karınlar siyah ve karınlar karın, sırf dövülmek adına dövülüyor insanlar; mahkeme salonları sonun önceden yazıldığı yerler, gerisi vodvil, insanlar sorgulanmak üzere odalara alınıyor ve ya yarı-insan çıkıyorlar dışarı ya da insanlıktan tamamen çıkmış, devrim isteyenler var, biliyorum, ama isyan sonrasında yeni hükümetinizi kurduğunuzda bir bakarsınız ki yeni hükümetiniz eski Baba'nızdır yine, yüzüne yeni bir maske geçirmiştir sadece. Şikago'da saygın basın kafasını yararak büyük bir hata işlediler bence, yarılan kafalar düşünmeye başlar bakarsınız ve güçlü

basın (New York Times'ın ilk sayıları ve Christian Science Monitör hariç) Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra düşünmeyi unuttu. AÇIK KENT gibi bir yeraltı gazetesini insan vücudunun bir organını bastığı

için kapatabilirsin, ama bir milyon tirajlı bir gazetenin editörünün kafasını copla patlatırsan kışını

kolla, Şikago ve civarından gelecek reklamların canı cehenneme deyip gerçekleri yazmaya başlarlar -

nihayet- sonrası da kestirilemez, ama kilitler sağlam: Nixon tie Humphrey arasında seçim yapmak

sıcak bok ile soğuk bok arasında seçim yapmak zorunda bırakılmaktır.

hiçbir yerde gerçek anlamda değişim yok. Prag olayları Macaristan'ı unutan çocukların hevesini kırdı

biraz, kafalarında Che, boyunlarında Castro muskaları ile William Burroughs, Jean Genet ve Allen Ginsberg'in dolduruşuna gelip parklarda OOOOMMM çekerek geziniyorlar, bu yazarlar yumuşamış, fittirmiş, kadınlaşmışlar -ibneleşmemişler, kadmlaşmışlar- ve ben polis olsam beyinlerini kendi ellerimle dağıtmak isteyebilirim, asın beni. sokaktaki yazar ruhunun çükünü bir takım geri zekalılara emdiriyor, yazacak tek yer daktilonun başıdır, bir başınıza, sokağa karışma ihtiyacı duyan yazar sokağı

tanımayan yazardır, yüz kişiye yüz hayat yetecek kadar fabrika, genelev, cezaevi, bar ve park hatibi gördüm. İSİM sahibi olduktan sonra sokağa çıkmak işin kolay yoludur -Thomas ile Be-han'ı

HAYRANLIK'ları, viskileri, tapınmaları ve .mcıkları ile öldürdüler, bu yolla elli kadar kişinin daha hayatlarını söndürdüler.DAKTİLOYU TERKETMEK SİLAHINI TERKETMEKTİR, FARELER

ETRAFINI SARIVERİR. Camus'nün kalemi akademilerde konferans vermeye başladıktan sonra sustu, vaaz vererek başlamamıştı Camus, yazarak başlamıştı; trafik kazasından çok önce ölmüştü

zaten.

arkadaşlarım bana "şiir dinletisi versene, Bukowski?" diye sorduklarında neden "hayır" dediğimi anlamıyorlar.

ve işte Şikago, ve işte Prag, değişen hiçbir şey yok. küçük çocuklar yine dövülecek, onlar da büyüdüklerinde (büyüyebilirlerse) başkalarını dövecek. Cleaver'ı Nixon'a yeğlerim, ama bu da bir şey ifade etmez, evime gelip biramı içen, yemeğimi yiyen ve yanlarındaki kadın yüzünden havalarından geçilmeyen şu allahın cezası devrimcilerin öğrenmeleri gereken şey şu: değişim içerden dışarıya doğru gerçekleşmeli, sokaktaki adama yeni bir şapka verir gibi yeni bir rejim veremezsiniz, karnını

doyursanız, Dizzy Gillespie'nin tüm plaklarını hediye etseniz bile iki paralık alışkanlıklarından kolay vazgeçmeyecektir, ortalıkta devrimin artık kaçınılmaz olduğunu haykıran bir sürü insan dolanıyor, ama bu kadar insanın bir hiç uğruna öldüklerini görmek istemem, çoğu insanı öldürdüğünüzde hiçbir şey öldürmüyorsunuzdur gerçi, ama birkaç iyi insan da gümbürtüye gidecektir, ne geçecek elinize?

halkın üstünde olan yeni bir HÜKÜMET, kuzu postuna bürünmüş eski diktatör, ideoloji silah satışı üstüne kurulmuş.

geçen akşam genç bir adam bana şöyle dedi (pek hoş ve ruhani bir tavırla halının ortasında oturuyordu.);

"kanalizasyonları tıkayacağım, bu kent bokun içinde yüzecek!"

tanrı aşkına, fikir niyetine bana sunduğu boklar Los Angeles'ı ve Pasadena'nın yarısını boka gömmeye

yeterdi.

sonra: "bir bira versene, Bukowski."

yanındaki kaltak bacak bacak üstüne atmıştı, pembe külotu görünüyordu, kalktım verdim bir bira.

devrim sözcüğü kulağınıza hoş geliyor, değil mi? ama hiç de öyle değildir, inanın bana. devrimin ne olduğunu bilmek ister misiniz? kan, bağırsak ve delilik, yolunuza çıktığı için ölen çocuklar, dünyadan habersiz yavrular, yanınızdaki kaltağın, hatta karınızın gözünüzün önünde kasaturalanıp ırzına geçilmesidir, bir zamanlar miki fare filmlerine gülen erkeklerin birbirlerine işkence etmeleridir, böyle bir eyleme geçmeden önce eylemin ruhunun nerede olduğunu ve eylem bittiğinde nerede olacağını çok iyi düşünmek gerek. Dosto-yevski'nin SUÇ ve CEZA'sına katılmıyorum, koşullar ne olursa olsun kimseyi öldürme meselesi, ama iyi düşünmek gerek, işin delirtici yanı tek bir mermi bile sıkmadan canlarımızı alıyor olmaları, para babalarının şişko oğulları Beverly Hills'de on dört yaşında kızların ırzlarına geçerken ben bir yerlerde asgari ücretle belimi kırıyordum, helada beş dakika fazla kaldığı

için işten kovulan adamlar biliyorum, anlatmak istemediğim çok şey gördüm, ama bir şeyi öldürmeden önce yerine daha iyisini koyabileceğinden emin olmalısın, parklarda nefret palavraları sıkı siyasi fırsatçılardan daha iyi bir şeyler olmalı elinizde, bir şeyin bedelini ödemek canınıza okuyacaksa otuz altı aylık garantiden fazlasını arayın, devrime duyulan romantik özlemin dışında bir şey göremedim henüz, ne gerçek bir lider ne de şimdiye kadar her devrim sonrası gelen ihanetin önüne geçebilecek bir platform, şayet birini yok edersen o adamın yerine karbon kopyasının gelmesini istemem, tarihi bar helasında barbut oynayan ayyaşlar gibi harcadık, insan ırkından utanç duyuyorum, ama bu utanca katkıda bulunmanın da bir anlamı yok. elimden gelirse utancı azaltmak isterim.

yanında evden kaçmış on altı yaşında bir kız, midende de başkasının birası varken devrimden söz etmek kolay, uluslararası ün sahibi üç kıcı kırık yazarın OOOOMMMM tezgahına kapılıp parklarda dans ederek DEVRİM diye bağırarak kolay, ama devrimi başlatmak, devrimi gerçekleştirmek başka şeydir dostlar. Paris 1870-71, sokaklarda yirmi bin ölü. sokaklar kan seli, sıçanlar cesetleri kemiriyor ve insanlar aç ve aç insanlar fareleri cesetlerin üstünden alıp yiyorlar, ve nerededir Paris bu akşam?

nedir Paris bu akşam? karşımda oturan genç ortalığı boka bulamak istiyor ve gülümsüyor, henüz yirmisinde, genellikle şiir okur. lavabonuzdaki bulaşık bezinden başka nedir ki şiir?ve esrar, devrimle esrar hep yanyana nedense? bir kere esrar sanıldığı kadar harikulade bir şey değil, tanrı aşkına, esrar içimi serbest bırakılsa içenlerin yarısı bırakır mereti, içki yasağı yüzünden alkolik olanların sayısı

anneannemin siğillerinden fazladır, sadece yasak şeyleri yapmak ister insan, kim her akşam karısı ile yatmak ister ki? ya da haftada bir?

yapmayı arzuladığım çok şey var, öncelikle başkan adaylarının bu kadar çirkin olmalarını

yasaklardım, sonra müzeleri değiştirdim, müzelerden daha boğucu, daha kokuşmuş yerler düşünemiyorum, müzelerde üç yaşında kız çocuklarına sarkıntılık edenlerin sayısının daha fazla

olmamasına şaşırıyorum, her şeyden önce her kata bir bar yapardım, bu değişiklik tüm personelin giderini karşılayacağı gibi tabloların bakım ve onarım masraflarını da karşılayacaktır, sonra her kata bir caz bir de senfoni orkestrası, ayrıca işleri ortalıkta gezinip güzel görünmek olan birkaç kadın, titreşiminiz düşükse bir şey öğrenemezsiniz, bir şey göremezsiniz, insanların çoğu kafesteki doldurulmuş kaplana şöyle bir bakıp ilerler, biraz sıkılarak, sıkıldıkları için de utanarak.

gözünüzde canlandırmaya çalışın, doldurulmuş kaplana bakan bir çift. biraları ellerinde elbette, adam:

"aman allahım, şu dişlere bak! fil dışından farksız!"

kadın: "hayatım, eve gidip sevişmeye ne dersin?"

adam: "delirdin mi? daha bodruma inip 1917 model Spad uçağı görmedim. Eddie Rickenbaker 17 uçak düşürmüş onunla, hem bu gece alt katta Pink Floyd çalacakmış."

ama devrimciler müzeleri de yakmak istiyorlar, ateşe vermek her şeyi çözer sanıyorlar, yeterince hızlı

koşamazlarsa anneannelerini de yakar onlar, sonra da su arayacaklar, ya da apandisit ameliyatı

yapabilecek bir doktor, ya da onları uykudayken gırtlaklarını kesecek gerçek delilerden koruyabilecek birilerini, sonra kentte yaşayan sıçanların farkına varacaklar, insan-sıçan değil, sıçan-sıçan. açlıktan en son ölen, en son boğulan, en son yanan canlılardır sıçanlar; suya ve besine ilk onlar ulaşırlar, kimsenin yardımı olmaksızın asırlardan beridir yapıyorlar bunu. sıçanlar gerçek devrimcilerdir; yeraltının gerçek hakimleridirler ve bir tek şey için isterler kışınızı: kemirmek için. sizin OOOOMMMMM'larınızla da hiç ilgilenmezler.

vazgeçin demiyorum, insanlık ruhundan yanayım ben, ne demekse! ama polis ortaya çıktığında sizi dualarınızla başbaşa bırakıp tabanları yağlayacak palavracılardan uzak durun, parklarda avazları

çıktığı kadar bağırarak sizi kahramanlığa çağırınlar mermiler vızıldamaya başladığında en önde kaçarlar, hayatta kalıp anılarını yazmak isterler.

din sahtekarları vardı eskiden, öyle büyük, görkemli kiliselerde çalışmazlardı, o kiliselerde herkesin canı sıkıntıdan patlar, vaiz dahil, şu ufak, beyaza boyanmış, derme çatma kiliselerden söz ediyorum, tanrım, kendilerinden geçerlerdi! kafayı çekip giderdim genellikle, özellikle barlarda zom olduktan sonra, eve gidip tek kürek gitmeye beş çekerdi, en yeteneklileri Los Angeles, New York ve Philadelphia'da bulunurlardı, sanatkar insanlardı bu vaizler, benim bile birkaç kez kendimi kaybedip yerlerde yuvarlanmışlığım var. genellikle akşamdan kalma olurlardı, gözler kan çanağı, bir şişe daha almak, belki de bir iğne daha çakmak için çalışırlardı, kimbilir?

dediğim gibi, beni bile yere yatıranlar olmuştu, ki ben hayli sakin ve yorgun bir insanım, kenarda durup seyretmek bile bir kadınla sevişmeye yeğlenebilirdi. o vaizlere burada teşekkürü bir borç bilirim, çoğu zenci (affedersiniz, siyahi) olan bu adamlara o çılgın akşamlar için teşekkür ederim, biraz olsun şiir yazabildiysem bunu kısmen onlardan çaldıklarına borçluyum.

ama o tezgah kurudu artık, temiz tutmaya çalıştıkları takım elbiseleri ile kendilerini yerlere attılar, bağırdılar, çağırdılar ama tanrı kira ve şarap parasını çıkarmaya yetmedi, tanrı BEKLE dedi. güçtür hasta bir ruh ve aç bir karınla BEKLEMEK, hem elli beş yaşına kadar yaşayacağını kim garanti edebilir? tanrı 2.000 yıl önce şöyle bir göründü ve birkaç ucuz panayır numarası ile yetindi.

Yahudi'nin tekinin onu kandırmasına göz yumdu, sonra da tüydü, insan bıkar acı çekmekten, ağızındaki dişler bile insanı öldürmeye yeter, ya da aynı küçük odada aynı kadın.din sahtekarları devrimcilerin arasına sızmaya başladı, kimin ne olduğu belli değil yoldaşlar, bunu idrak ederseniz bir başlangıcınız olabilir, dikkatli dinle, bir başlangıcın olur, olduğu gibi yut, hapı da yuttun, ve tanrı ağaçtan indi ve yılanı ve Havva'nın daracık .mcığı-nı uzaklaştırdı ve alın size ağacın tepesine çıkmış altın elmalar da-

ğitan bir Karl Marks, bilhassa karaderililere.

bir savaş varsa, ki ben olduğuna inanıyorum (Van Gogh'lar, Mahler'ler, Dizzy Gillespie'ler, Charley Parker'lar bu yüzden varlar) lütfen liderlerinizi dikkatli seçin, saflarınızda köşedeki benzin istasyonunu ateşe vermektense General Motor'a müdür olmayı yeğleyecekler var çünkü, biri olamayınca öteki oluyorlar, asırlardan beri ilerlemenin önüne geçen insan-sıçan'lardır bunlar. Dubçek'in Rusya'dan yarım adam dönmesidir bu. fiziksel ölüm korkusuna yenilmiş bir yarım adam. şerefsizce yaşamaktansa gerekirse işkence altında yavaş yavaş ölebilmeli insan, aptalca mı? en büyük mucizeden daha aptalca değil, tuzağa düşerseniz neyi feda ettiğinizi iyi bilin, iyi bilin, yoksa ruhunuz sizi terkeder. sarayda insanlar ufak ufak parçalanırken Casanova parmaklarını kadınların bacaklarında gezdirirdi; ama Casanova'da öldü. uzun dilli, iri kamışlı ve yüreksiz bir moruk olarak, saltanat sürdüğü doğru, ama pişmanlık duymadan mezarına tüküreceğim de. kadınlar genellikle en ahmak erkeği seçer; insanlığın içinde bulunduğu durumun birinci nedenidir bu: zeki ve dayanıklı Casanova'lar yetiştirdik, hepsinin içi kof. Paskalyada saklayıp çocuklarımıza arattırdığımız çikolata tavşanlar gibi.

sanat ağı da da tıpkı devrim ağı gibi akla hayale gelmez türden bitli manyak kaynıyor, bulaşıkçı olarak iş bulamadıkları ve Cezanne gibi resim yapamadıkları için teselliyi coca-cola'da arıyorlar, içinde bulunduğu kalıp seni reddederse yapabileceğin tek şey yeni bir kalıp bulmaya çalışmak ya da çalışmaya başlamaktır, sonra yeni kalıbın da seni istemediğini farkedersen neden bir yenisi olmasın?

herkesin mutlu olma biçimi farklıdır.

yine de şu kocarmış halime rağmen bu zamanda yaşamaktan memnunum. SOKAKTAKİ ADAM BOK

YEMEKTEN USANDI ARTIK, bu her yerde hissediliyor. Prag, Watts, Macaristan, Vietnam. hükümet değil, hükümete karşı insan artık önemli olan. beyaz Noel, Bing Crosby ve paskalya yumurtası palavralarını yutmayan insanlar, televizyondaki görüntüleri sizi her an kusturabilecek Amerikan Başkanları'nı içlerine sindiremeyen insanlar.

seviyorum bu zamanı, bu duyguyu, gençler nihayet düşünmeye başladı, ama heyecanlarını besleyen bir lider buldukları an birileri liderlerini ortadan kaldırıyor, yaşlılar ve kalantorlar korkuyorlar, devrimin demokratik yöntemle gerçekleşebileceğini sanıyorlar, biz de onları bir tek mermi bile

sıkmadan öldürebiliriz, daha insan olup bu boklara oy vermeyi reddederek, ne sunuyorlar bize?

Humphrey ya da Nixon, soğuk bok, sıcak bok.

bir suikaste kurban gitmememin tek nedeni yeterince önemli olmamam, belli bir siyasi görüşüm yok.

gözlemciyim, insanlık ruhundan başka hiçbir akımın yanlısı olmam, kulağa yüzeysel geliyor biliyorum, ama bu aslında benim ruhum demek, yani sizin ruhunuz aynı zamanda, çünkü gerçek anlamda canlı değilsem sizi nasıl görebilirim ki?

sokaktaki her adamın ayağında sağlam bir çift kundura olsun, karnı doysun, arada sırada da iyi bir parça ile yatağa girsin isterim, tanrım, 1966'dan beri bir kadına dokunmadım, elime patlatıp duruyorum, hangi yöntemi denerseniz deneyin sihirli kutunun yerini tutmaz.

zor bir zamanda yaşıyoruz dostlar ve size ne diyeceğimi bilmiyorum, ben beyaz deriliyim ama katılıyorum, boyaya güvenme, yumuşak ve ben yumuşak boklardan pek hoşlanmam, ancak siz kara derililerden de öylelerini tanıdım ki insanı Miami Beach'ten batı Venice'e kadar kusturur, insan ruhunun derisi yoktur, şarkı söylemek isteyen iç kıvrımları vardır, duymuyor musunuz? mırıldanıyor, duymuyor musunuz, yoldaşlar? sıkı bir hatun ve yeni bir Cadillac hiçbir şeyi değiştirmeyecek... Temel Reis yine tek gözlü kalacak ve Nixon yeni başkanımız olacak. İsa çarmıhtan indi, şimdi bizi çivilediler lanet şeye.

seçimimiz seçim değil, çok hızlı hareket edersek, ölürüz, yeterince hızlı hareket etmezsek, ölürüz, onların destesi ile oynuyoruz.kıçında 2.000 yıllık Hıristiyan tıpası varken nasıl sıçacaksınız?

öğrenmek için Karl Marks okumayın lütfen, çok kuru bok. insanlık ruhunu tanımaya çalışın. Marks, Prag'a giren tanklardır, bu yola girmeyin, öncelikle Celine okuyun. 2.000 yılda yetişmiş en büyük yazar. Camus'nün Yabancı'sı, mutlaka. SUÇ VE CEZA, KA-RAMAZOV KARDEŞLER, tüm Kafka, keşfedilmemiş yazar John Fante'nin bütün kitapları, Turgenyev'in öyküleri. Faulkner'dan, Sheakspear'den ve özellikle George Bernard Shaw'dan uzak durun, inanılmaz siyasi bağlantıları

sayesinde şişirilmiş bir balondan başka bir şey değildir Shaw, önündeki yol asfaltlanmış ve gerektiğinde kış yalamasını bilen bir diğer yazar da Hemingway'di sanırım, ancak aralarında önemli bir fark Hemingway'in ilk yazılarının iyi olmasıdır, oysa Shaw baştan sona bok yazdı.

işte, devrimle başladık, edebiyata vardık, aralarında bir bağ var. her şeyde bağlanabilirlik var zaten, ama yoruluyorum ve yarımı bekliyorum.

adamlar gelip kapımı kırarlar mı?

adam sen de!

umarım bu deneme çayınızı üstünüze dökmenize neden olmuştur.

bir gece iki kitabımı yayımlamış bir arkadaşım bana, "gidip L.'yi görelim mi?" diye sorduğunda hafif

sarhoştum.

çok ünlü bir yazardı L. yeni ünlenmiş de değildi, kitapları her şeye çevrilmişti, köpek bokuna bile.

burslar, metresler, eşler, ödüller, romanlar, şiirler, öyküler, resimler... uzun süreler Avrupa'da yaşar, bütün büyükleri tanır.

"hayır, aman," dedim Jensen'a, "o herifin kitapları beni fena halde sıkıyor."

"canım sen bunu herkes için söylersin."

"ama doğru."

Jensen oturup bana baktı. Jensen oturup bana bakmayı severdi.

bu kadar aptal olmamı bir türlü anlayamıyordu. aptaldım, ama ay da öyle.

"seni tanımak istiyor, adını duymuş."

"duymuş mu? ben de onun adını duydum."

"senin adını duyan o kadar çok insan var ki şaşarsın, geçen gece N.A'nın evindeydim, seni yemeğe davet etmek istediğini söyledi. L. ile Avrupa'da tanışmışlar, biliyorsun."

"öyle mi?"

"ve ikisi de Artaud'yu tanıyorlarmış."

"evet, ve Artaud'ya vermemiş."

"doğru."

"onu suçlayamam. ben de vermezdim."

"bana bir iyilik yap. gidip onu görelim?"

"Artaud'yu mu?"

"hayır, L'yi."

içkimi bitirdim.

"gidelim."

yoksul mahallemden L'nin evine giden yol uzundu, evi de evdi L.'nin. Jensen arabayı garaja park etti, uçak pisti uzunluğundaydı garaj.

"YOKSULLUK diye bağıırıp duran adam bu mu?" diye sordum.

"maliyeye seksen beş bin dolar vergi borcu olduğunu duydum."

"vah vah."

arabadan indik, ev üç katlıydı, balkonda bir salıncak vardı, salıncağın üstünde de iki yüz dolarlık bir gitar, koca g.tlü bir alman çoban köpeği hırlayarak bize doğru koştu, gitarı kaptım, çalmak için değil tabii ki, Jensen kapıyı çalarken sallamak için.

kapının minik penceresi açıldı ve buruşuk sarı bir yüz görüldü.

"kim o?"

"Bukowski ve Jensen."

"kim?"

"Bukowski ve Jensen."

"sizi tanımıyorum."

Alman çoban köpeği havaya sıçradı, çenesi şah damarımı kıl pa-yi ıskaladı, yere indiğinde gitarı kafasına geçirdim ama silkelenip tekrar sıçramaya hazırlandı; tüylerini dikip kirli sarı dişlerini gösterdi.

"Bukowski, PİS MORUĞUN NOTLARI'nın yazarı. Ben de Hil-liard Jensen, NEW MOUNTAIN PRESS."

köpek sıçramadan önce son bir kez hırladı ve L. "Poopoo, kendine gel!" diye bağırdı.

Poopoo gevşedi biraz.

"aferin güzel köpek," dedim, "aferin Poopoo!"

Poopoo yalan söylediğimi bilerek baktı bana. sonunda ihtiyar L. kapıyı açtı. "pekala, içeri girin," dedi.

kırık gitarı salıncağa fırlattım, içeri girdik, yeraltı otoparkından farksızdı evin salonu.

"oturun," dedi L. üç-dört koltuk arasında tercih yapma durumunda kaldım, en yakınını seçtim.

"sisteme bir yıl daha tanıyorum," dedi L. "halk uyandı artık, yerle bir edeceğiz sistemi."

parmaklarını şaklattı -"tarihe karışacak"

(şak) "böyle! herkes için yeni, daha iyi bir hayat!"

"içecek bir Şey var mı?" diye sordum.

L. koltuğunun yanındaki küçük anı çaldı. "MARLOWE!" diye bağırdı.

sonra bana baktı: "son kitabınızı okudum, Bay Meade," dedi.

"hayır, ben Bukowski'yim," dedim.

Jensen'e döndü, "Taylor Meade sensin o zaman! Özür dilerim!"

"hayır, hayır, ben Jensen'im. Hillard Jensen. NEW MOUNTAIN."

O anda bir Japon girdi odaya, siyah parlak bir pantolon, beyaz ceket, kırıtarak yanımıza geldi ve bizi hafifçe eğilerek selamladı, yüzünde bir gün hepimizi ldrecekmiŐ gibi bir glmsemi ile.

"Marlowe, gen zekalı, beyler içki içmek istiyor, sipariŐlerini al, hazırla ve hemen getir, yoksa sıtım ağzına!"

tuhaftır, L.'nin yüzü bütün acılar silinmiŐ gibi duruyordu, kırıŐıklıklar vardı yüzünde ama daha çok dereleri andırıyorlardı, yüzüne dikilmiŐler ya da izilmiŐler ya da fırlatılmıŐlar gibi. tuhaf bir yüz. sarı. kel. küçücük gözler, ilk bakışta ümitsiz ve anlamsız bir yüz d, ama onca kitabı nasıl yazmış olabilir? "oo, ne kamıŐtı

Mack'inki! Mack'in kamışı devasaydı! Mack'in kamışı kasabanın en büyük kamıŐıydı! Mississippi'nin batısında yoktu Mack'inki kadar büyük kamış! herkes Mack'in kamışını konuşuyordu, oo, Mack'in kamışı..." filan, her ne kadar beni sıksa da tarz söz konusu olduğunda L.'nin üstüne yoktu.

Marlowe içkilerle döndü ve Marlowe için Şunu söyleyeceğim: içkileri duble ve sert koyuyordu, içkileri masanın üstüne koyup çıktı, ait olduğu mutfağa doğru giderken dar pantolonunun içinde hop-layan kıını seyrettim.

L. geldiğimizde akır keyifti zaten, bardağının yarısını dikti, sulu skoç. "Paris'teki o oteli hiç

unutmayacağım, hepimiz ordaydık. Kaja, Hal Norse, Burroughs... bu kuşağın en büyük edebiyat deha-ları."

"yazmanıza katkısı olmuş mudur sizce, Bay L.?" diye sordum.

aptalca bir soruydu, bana sert bir bakış atıp gülümsemesini seyretmeme izin verdikten sonra, "her Şeyin yazmama katkısı olur," dedi.

oturduk öylece, içerek ve birbirimize bakarak. L. anı çaldı ve Marlowe içkileri tazelemek üzere kırıtarak içeri girdi yine.

"Marlowe, Edna St. Vincent Millay'i Japonca'ya çeviriyor," dedi L.

"harikulade," dedi NEW MOUNTAIN'dan Jensen.

Edna St. Vincent Millay'i Japonca'ya çevirmekte harikulade hiçbir şey göremiyorum, diye geçirdim içimden.

"Edna St. Vincent Millay'i Japonca'ya çevirmekte harikulade hiçbir şey göremiyorum," dedi L.

"evet, Millay hayli demodedir, peki ama modern şiirin sorunu nedir sizce?" diye sordu NEW MOUNTAIN.

fazla gençler, fazla aceleciler ve çabuk pes ediyorlar, diye geçirdim içimden.

"kalıcı niteliği yok," dedi ihtiyar.bilmiyorum, hepimiz sustuk, birbirimizden hoşlanmıyorduk aslında.

Marlow içkilerimizle bir içeri bir dışarı kırıyordu, korkunç bir yeraltı mağarasında ya da anlamsız bir filmdeymişim duygusuna kapıldım, kopuk sahneler, sonuna doğru L. ayağa kalkıp Marlo-we'un yüzüne sert bir tokat çaktı, ne anlama geldiğini bilmiyordum, seks? sıkıntı? Marlowe sırtı ve Millay'in .mcığına döndü kırılarak.

"gölgeden ve ışıktan korkan adam kapımdan içeri girmesin," dedi L.

"bak, moruk," dedim ona, "bana kalırsa palavracının tekisin, kitaplarını da hiçbir zaman sevmedim."

"ben de seninkileri sevmedim, Meade," dedi ihtiyar, "sürekli dü-züşen Hollywood yıldızları, bir Hollywood yıldızını düzmek abartılacak bir şey değildir."

"olmayabilir," dedim, "ve ben Meade değilim!"

ihtiyar kalkıp koltuğuma doğru sendeledi, on sekiz dile çevrilmişti.

"dövüşmek mi istersin, düzüşmek mi?" diye sordu.

"düzüşmek," dedim.

"MARLOWE!" diye bağırdı L.

Marlowe içeri girdi ve L. "İÇKİ!" diye bağırdı.

L.'nin isteğimi yerine getirmesi için M.'ye pantolonunu indirmesini söyleyeceğini sanmıştım, ama olmadı. M.nin kırılarak mutfığa gidişini seyrettim.

yeni bir tura başladık, "böyle!" (şak!) dedi L. "sistemi bir anda çökerteceğiz! yok başka yolu."

sonra ihtiyarın başı önüne düştü ve horlamaya başladı, o çökmüştü.

"gidelim," dedi Jensen.

"bir dakika," dedim, ihtiyarın yanına gidip elimi arka cebine soktum.

"n'apıyorsun?" diye sordu Jensen.

"her şeyin yazmama katkısı olur," dedim, "üstelik bu orospu çocuğu paranın içinde yüzüyor."

cüzdanını çektim ve "gidelim," dedim.

Jensen, "yapmamalısın," dedi ve ön kapıya doğru yürüdük.

bir şey sağ kolumu yakalayıp arkama büktü.

"BAY L.'NİN ONURUNA BÜTÜN PARALARI ÇIKMADAN ÖNCE EVDE BIRAKIRIZ!" dedi.

"lanet olası kolumu kırıyorsun, .mına koduğumun çekik gözü!"

"BÜTÜN PARALARI EVDE BIRAKIRIZ! BAY L.'NİN ONURUNA!" diye bağırdı.

"KAFASINA BİR ŞEY İNDİR ŞUNUN JENSEN! KURTAR BENİ!"

"arkadaşın bana dokunursa kolunu KIRILMIŞ bil!" "pekala, al cüzdanı, canı cehenneme! GROVE PRESS'den bir çek bekliyorum."

L.nin cüzdanını aldı, yere attı. Sonra benim cüzdanımı aldı ve yere attı.

"HEY, BİR DAKİKA! nesin sen? soyguncu mu?"

"BÜTÜN PARALARI EVDE BIRAKIRIZ. BAY L.'NİN ONURUNA!"

"inanmıyorum, genelevden beter burası."

"şimdi de arkadaşına cüzdanını yere atmasını söyle yoksa kolunu kırarım!"

Marlowe şaka etmediğini kanıtlamak için biraz daha büktü kolumu.

"Jensen! cüzdanın! YERE AT!"

Jensen cüzdanını yere attı. Marlowe kolumu bıraktı, üstüne yürüdüm, sadece sol kolumu kullanabilirdim.

"Jensen?" diye sordum.

Marlowe'a baktı.

"hayır," dedi.

uyuklayan ihtiyara baktım, müşfik bir gülümseme vardı dudaklarında sanki.

kapıyı açıp dışarı çıktık.

"aferin Poopoo," dedim.

"aferin Poopoo," dedi Jensen.

arabaya bindik. "bu gece görmemi istediğın başka biri var mı?" diye sordum.

"Anais Nin'i düşünüyordum aslına bakarsan."

"düşünme, katlanabileceğim! sanmıyorum."

Jensen garajdan çıktı, o sıcak Güney Kaliforniya gecelerinden biriydi, çok geçmeden Pico Bulvarı'nı bulduk ve Jensen batıya saptı, devrim'in fazla hızlı gerçekleşmesi mümkün değildi benim için.

"Red," dedim oğlana, "kadınlar için yokum ben artık, suç bende aslında; danslara, kilise kermeslerine, şiir dinletilerine, sevgi ayinlerine filan gitmiyorum, bu tür bokluklardan uzak duruyorum, oysa fahişeler oralarda, eskiden barlarda ya da Del Mar dönüş treninde bitirirdim işi, içki içilen herhangi bir yerde, ama barlara tahammül edemiyorum artık, öylece oturup frengili bir kancığın içeri girmesini ümit ederek saatlerin geçmesini bekleyen yalnızlar ordusu, insan ırkı için utanç verici bir durum."

Red bira şişesine havada bir perende attırıp tuttuktan sonra sehpanın kenarını kullanarak kapağını açtı.

"her şey beyninde Bukowski, ihtiyacın yok aslında."

"her şey kamışımın ucunda Red, ihtiyacım var."

"bir keresinde yaşlıca bir kadını eve hapsedmiştik, şarapçıydı kadın, yatağa bağladık ve elli sentten bütün mahallenin erkekleri üstünden geçti, sakatlar, sapıklar, kaçıklar, üç gün üç gece, beş yüz kişi yararlandı."

"tanrım, Red, midem bulandı."

"senin lakabın Pis Moruk değil miydi?"

"her gün çorap değiştirmem de ondan, küçük ve büyük aptes için de mi çözmediniz?"

"aptes ne?"

"boş ver, yemek verdiniz mi?"

"şarapçılar yemek yemez, şarap verdik."

"şimdi kusacağım."

"neden?"

"canavarca insanlıkdışı da ondan, canavarca acımasız, bir canavar bile böyle bir şey yapmaz."

"iki yüz elli dolar para topladık."

"ona ne verdiniz?"

"üçün birini, orda bıraktık onu. kiranın dolmasına iki gün kalmıştı."

"peki, çözdünüz mü?"

"tabii, cinayetle suçlanmanın alemi yoktu."

"nezaket göstermişsiniz."

"bir rahip gibi konuşuyorsun."

"bir bira daha iç."

"sana bir kancık bulabilirim."

"şu elli sentliklerden mi?"

"hayır, biraz daha yüksek."

"kalsın, sağol."

"gördün mü, istemiyorsun aslında."

"haklısın galiba."

ikimiz de birer bira aldık, içkiyi kaldırıyor, sonra ayağa kalktı, "her zaman yanımda küçük bir jilet taşıyorum, tam surda, kemerimin altında, berduşların çoğunun sakal tıraşı sorunu vardır, benim asla olmaz, hazırlıklıyım. yola düştüğüm zaman üst üste iki pantolon giyerim -bak- kente indiğimde dıştakini çıkarır, tıraşımı olur, denizci mavisini gömleğimin içine giydiğim ütü istemez beyaz gömleğimi lavaboda yıkar, çizgili kravatımı bağlar, ayakkabılarımın tozunu siler, bir eskici dükkanından pantolonuma uygun bir ceket satın alır, iki gün sonra da kendime bir iş bulup bokların arasına karı-

şırım, ama o işlere tahammülüm yok. bir süre sonra kendimi yük treninde bulurum yine."

ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıp biramı içmeyi yeğledim.

"ve sürekli bir şiş taşıyorum yanımda, kolumun üst kısmına bir lastikle tuttururum onu, bak."

"evet, görüyorum, bir arkadaşım bira açacağına müthiş bir silah olduğunu söyler." "arkadaşın haklı, polisler beni çevirdiğinde şişi hemen yere fırlatırım, kollarımı havaya kaldırıp, "ATEŞ ETMEYİN!"

diye bağırırım. (Red durumu halının üstünde canlandırdı.)

"...şişi asla üstümde bulamazlar, şimdiye kadar kaç şiş fırlatıp attım bilmiyorum, sayısız."

"hiç kullandığın oldu mu şişi?"

tuhaf bir bakış attı bana.

"peki," dedim, "bu soruyu unut."

biralarımızı yudumlayıp sustuk bir süre.

"bir keresinde bir pansiyon odasında yazdığın sütunu okudum, büyük yazarsın bence."

"sağol," dedim.

"yazmayı denedim ama içimdekileri kağıda dökemedim, oturuyorum ve çıkmıyor."

"kaç yaşındasın?"

"yirmi bir."

"zaman tanı."

karşımda oturmuş yazar olmak üstüne düşünüyordu, sonra elini arka cebine soktu.

"bunu bana çenemi tutmam için verdiler."

liğme liğme olmuş deri bir cüzdan gösterdi.

"kim verdi?"

"iki kişinin birini öldürdüğüne tanık oldum, susmam için bunu verdiler."

"neden öldürdüler onu?"

"cüzdanın içindeki yedi dolar için."

"nasıl öldürdüler?"

"taşla, şarap içiyordu, iyice sarhoş olunca başına taşla vurup cüzdanını aldılar, ben seyrediyordum."

"cesedi ne yaptılar?"

"tren sabahın erken saatlerinde su ikmali için durunca otağa fırlattılar, çimlerin üstüne, sonra trene döndüler ve tren hareket etti."

"hımm," dedim.

"polisler böyle bir ceset bulduklarında elbiselerine, şarapçı yüzüne bakarlar, kimlik yok, unutup giderler, bir ayyaş daha. fark etmez onlar için."

birkaç saat daha içtik, birkaç tane de ben anlattım, onunkiler kadar iyi olmasa da. sonra sustuk, düşüncelere daldık.

Red ayağa kalktı.

"moruk, benim gitmem gerek, iyi bir gece oldu."

ayağa kalktım.

"hem de nasıl, Red."

"eyvallah, görüşürüz."

"tamam, Red. görüşürüz."

tereddüt vardı gidişinde, iyi bir gece olmuştu bir şekilde.

"kendine dikkat et, evlat."

"sağol, Bukowski."

çalıların arasından sola doğru gidişini seyrettim, Normandie'ye doğru, iki-üç günlük kirası ödenmiş

pansiyon odasının bulunduğu Vermont'a. ve gözden kayboldu, ay son ışığı ile içerisini aydınlattı, evet öyle yaptı, ve kapıyı kapattım, son bir bira içtim, ışıkları söndürdüm, yatağa gittim, onlar rayların arasında yeni yerlerin, yeni istikametlerin -daha iyi kentlerin, daha iyi aşkların, daha iyi bir talihin, daha iyi bir şeylerin- beklentisi içinde vagon seçerken ben soyunup yatağa girdim, daha iyisini asla bulamayacaklar, aramaktan asla vazgeçmeyeceklerdi.

uyudum.

adı Henry Beckett'di ve pazar sabahıydı, yeni kalkmıştı, pencereden süper mini bir etek giymiş bir kadını seyretti, içinden, nerdey-se alıştım, yazık, diye geçirerek, yine de kadının üstünde bir şeyler olmalıydı yoksa soyacak bir şey kalmıyordu, çıplak ten çıplak tendi sonuçta.

üstünde şortu vardı, sakal traşını olmak için banyoya girdi, aynaya baktığında yüzünün yeşil benekli altın-sarı renginde olduğunu gördü, bir kez daha baktı, traş fırçası elindeydi hâlâ. sonra fırçayere düştü, aynadaki yüz değişmedi: yeşil benekli altın-sarı. duvarlar gidip gelmeye başladı, lavaboya tutundu, sonra, bir şekilde, yatak odasına gitti ve yüzü koyun yatağa bıraktı kendini, beş dakika yattı

öyle, beyni kanat çırparken, sondaj yaparken, kusarken, sonra kalkıp banyoya gitti, bir kez daha aynaya baktı: yeşil benekli altın-sarı. parlak yeşil benekler, parlak sarı bir yüz.

telefona gitti, "alo, Henry Beckett ben. bugün işe gelemeyeceğim, çok hastayım, ne? midem, kıvranıyorum, midem çok kötü."

kapattı.

banyoya girdi yine. faydasızdı, yüzü değişmiyordu, küvete su doldurduktan sonra telefona gitti, hemşire bir sonraki Çarşamba gününe randevu vermeye kalkıştı.

"bakın, bu acil durum! doktoru bugün görmem şart! hayatım söz konusu! size söyleyemem, hayır, size söyleyemem, ama lütfen bugün beni araya sokuşturun! lütfen!"

hemşire üç buçukta gelmesini söyledi.

şortunu çıkarıp küvete girdi, vücudunun da yeşil beneklerle kaplı olduğunu gördü, her yeri, karnı, sırtı, hayaları, penisi, sabunla çıkmıyordu, küvetten çıktı, kurulandı ve gömleğini giydi.

telefon çaldı. Gloria, kız arkadaşı, aynı yerde çalışıyorlardı.

"Gloria, ne olduğunu sana söyleyemem, korkunç, hayır, frengi değil, daha da kötü. söyleyemem, inanmazsın."

Gloria öğle tatilinde geleceğini söyledi.

"lütfen gelme bebeğim, kendimi öldürürüm."

"hemen geliyorum!" dedi Gloria.

"gelme, LÜTFEN gelme..."

kapatmıştı Gloria, ahizeye baktı, sonra yerine koydu ve banyoya girdi, değişiklik yoktu, yatak odasına döndü, yatağa uzanıp tavandaki çatlaklara baktı, ilk kez farkına varıyordu tavandaki çatlakların, çok müşfik, çok canayakın görünüyordu çatlaklar, dışardan gelen trafik gürültüsünü duyuyordu, arada sırada bir kuş sesi, sokaktan gelen insan sesleri -kadının biri çocuğuna, "lütfen, biraz daha hızlı yürü,"

dedi. arada sırada da uçak sesleri.

kapı zili çaldı, salona gidip pencereden dışarı baktı. Gloria'ydı

gelen, mavi bir etekle beyaz bir bluz vardı üstünde, çok iyi görünüyordu, son derece çekici buldu onu.

hayat dolu bir sarışın; burnu biraz çirkindi, biraz tombul, ama alıştıktan sonra onu da seviyordunuz, yüreğinin boş bir dolapta bir saatli bomba gibi attığını duyum-sayabiliyordu. bağırsakları boşaltılmış, içinde sadece yüreği kalmıştı sanki.

"seni içeri alamam, Gloria!"

"aç şu allanın cezası kapıyı, aptal!"

perdedeki aralıktan onu görmeye çalışıyordu.

"Gloria, anlamıyorsun..."

"KAPIYI AÇ!"

başından kulaklarının arkasına, oradan da ensesine boşanıyordu ter.

açtı kapıyı.

"TANRIM!" diye bağırdı Gloria eliyle ağzını örterek.

"sana söyledim, anlatmaya çalıştım, söyledim sana!"

Henry bir adım geri çekildi. Gloria kapıyı kapatıp yanına gitti.

"nedir bu?"

"bilmiyorum, tanrım, bilmiyorum, dokunma bana, bulaşıcı olabilir."

"zavallı Henry, zavallı Henry'ciğim..."

üstüne gelmeye devam etti Gloria, Henry ondan kaçarken çöp sepetine takılıp düşüyordu az kalsın.

"allah kahretsin, benden uzak durmanı söyledim sana!"

"neden, hoş olmuş aslında!"

"NE!" diye bağırdı Henry. "BU HALDE SİGORTA PAZARLAYAMAM, DEĞİL Mİ!"

o anda ikisi de gülmeye başladı, sonra Henry kanepeye oturup ağladı, altın-sarı yeşil benekli yüzünü

ellerinin arasına almış ağlıyordu.

"tanrım, kanser gibi, kalp krizi gibi güzel ve temiz bir şey olamaz mıydı? Tanrı üstüme sıçtı, hepsi bu.

Tanrı üstüme sıçtı!"

Gloria boynunu ve yüzünü örten ellerini öpüyordu. Henry itti

onu, yapma, yapma!"seni seviyorum, Henry, ne olduğu umurumda bile değil." "siz lanet kadınlar delisiniz." "elbette, pekala, doktoru ne zaman göreceksin?" "üç buçukta."

"benim büroya dönmem gerek, bir şey öğrenir öğrenmez beni ara. bu akşam geleceğim." "tamam, tamam." ve gitmişti.

saat üçü on geçe başında gözlerine kadar inen bir şapka, boynunda da bir atkı vardı, koyu renk güneş

gözlüğü takmıştı, doktora giderken görünmez olmaya çalışarak dosdoğru önüne bakmıştı, kimse fark etmemişti onu.

doktorun bekleme salonunda LIFE; LOOK; NEWSWEEK filan okuyordu herkes, koltuk ve iskemle sayısı yetersizdi ve aşırı sıcaktı, sayfalar çevriliyordu, görünmez olmaya çalışarak dergisine baktı, on-on beş dakika kadar her şey yolunda gitti, ama elindeki balonu havaya atarak ortalıkta koşuşturan küçük kızın balonu yanına düştü, balon Henry'nin sol ayakabısına çarpıp havalanınca kız balonu tutup ona baktı, sonra kulakları küçük gözlemeleri, gözleri de örümcek ruhunun içini çağrıştıran çok çirkin bir kadının yanına gitti ve, "Anne, şu adamın YÜZÜ neden öyle?" diye sordu.

ve anne, "şışış," dedi.

"AMA YÜZÜ SARI. YEŞİL BENEKLERİ VAR!"

"Mary Ann, sessiz olmanı söyledim sana! şimdi yanıma otur ve bu koşuşturmayı kes! YANIMA OTUR DEDİM!"

"off, anne!"

küçük kız oturdu, burnunu çekti ve gözlerini Henry'nin yüzüne dikti.

küçük kız ve annesi içeri çağrıldılar, başkaları çağrıldılar, başkaları içeri girdiler, sonra çıktılar, doktor onu çağırıyor nihayet.

"Bay Beckett."

doktorun peşinden muayene odasına girdi, "nasılsınız, Bay Beckett?"

"bana bakarsanız nasıl olduğumu anlarsınız."

doktor döndü. "Aman Allahım!"

"evet," dedi Bay Beckett.

"ömrümde böyle bir şey görmedim! lütfen soyunun ve yatağa oturun, ilk kez ne zaman oldu bu?"

"bu sabah uyandığımda."

"kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"üstüme bok bulaşmış da çıkmıyor gibi."

"bedenen demek istedim."

"aynaya bakıncaya kadar gayet iyiydim."

doktor lastiği koluna bağladı.

"tansiyonunuz normal."

"kesin bu palavraları, doktor, birazdan tartıya çıkmamı isteyeceksiniz, ne olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"

"hayır, ilk kez byyle Şey rastlıyorum."

"grameriniz zayıf, doktor, nerelisiniz?"

"Avusturya."

"Avusturya, beni ne yapmayı düŐünüyorsunuz?"

"bilmiyorum, bir dermatolog belki, hastaneye yatırmak, testler filan."

"beni çok ilginç bulacaklarından eminim, ama geçecek mi?"

"ne geçecek mi?"

"bu. hissediyorum, asla geçmeyecek."

doktor kalbini dinlemeye yeltendi. Beckett stetoskobu itip giyinmeye başladı.

"bu kadar aceleci davranmayın bay Beckett, lütfen!"

Henry giyindi ve ıktı, Őapkayı, atkıyı, güneş gözlüğünü bırakmıştı, evine vardı, yanına av tüfeğini ve bir tabur asker öldürmeye yetecek kadar cephanes aldı. otobanın tepeye çıkan sapağından çıktı, arabaların yavaŐlamasına neden olan keskin viraja bakıyordu tepe, arabadan inip tepenin zirvesine tırmandı, dürbünün tozunu aldı, tüfeği doldurdu, emniyeti açtı ve yere uzandı.

alıŐması biraz sürdü, her ateş ettiğinde mermi arabanın gerisine düşüyordu sanki, sonra arabaları

mermiye yönlendirmeye çalıŐtı, bütün arabalar virajı aşağı yukarı aynı hızla dönüyorlardı, ama birsre sonra o farklılığı da algılamaya başladı, ilk isabeti çok tuhaf oldu, adamın alnından girdi mermi, adam dosdoğru ona baktı sanki, sonra araba kontrolden çıktı, parmaklığa çarpıp yana devrildi, sonra bir sonraki arabaya ateş etti, bir kadın, ıskaladı, mermi arabanın motoruna isabet etti, motor alev aldı, kadın alevlerin içinde oturup çığlık attı. yanmasını istemiyordu kadının, vurdu onu. trafik tıkanı, insanlar arabalarından indiler, kadınları vurmamaya karar verdi, ve çocukları, yakıŐık almazdı.

Avusturyalı bir doktor, neden kalmazlardı Avusturya'da? Avusturya'da hasta mı yoktu? birinin ateş

ettiği idrak edilinceye kadar dört-beş adam vurdu, sonra polis otoları ile ambulanslar geldi, trafiği kestiler, lleri ve yaralıları ambulansa yüklemelerine izin verdi, görevlilere ateş etmedi, polislere sadece, polislerden birini vurdu, iri ve hantaldı adam. zaman mevhumunu yitirdi, hava karardı, aynı

konumda kalmadı, onlara doğru ilerledi, iki tanesini sol kanattan bastırıp öldürdü, sonra sağ taraftan ateş almaya başlayınca tepeye çıktı yine. sıkıştıyordu, aynı noktada kalmak iyi değildi, bir girişimde daha bulundu ama ağır ateş altında kalınca geri döndü, yavaşça zirveye tırmandı, aşağıda konuştuklarını, küfrettiklerini duyabiliyordu, kalabalıktılar, ateşi kesip bekledi, birini daha hakladı, çalıkların arasında bir pantolon bacağı görünce gövdesinin yerini tahmin edip ateş etti, bir feryat duydu, tırmandı, ortalık iyice kararmıştı. Gloria onu terkederdi zaten, aynı şey Gloria'nın başına gelse o da Gloria'yı terkederdi. yeşil benekli san bir kızı Brahms konserine götürdüğünüzü düşünebiliyor musunuz?

sonra tepenin zirvesinde kısırdılar onu, ama gizlenebilecekleri kadar çalılık değildi orası, küçük kayalar vardı sadece, ve hepsi evlerine hayatta dönmek istiyorlardı, epey bir süre dayanabileceğini düşündü Henry, işaret fişegi atmaya başladılar, birkaçını vurdu ama çok geçmeden başedemeyeceği kadar çoğaldılar, sürekli ateş ediyor, yaklaşıyorlardı...

işaret fişeklerinden biri tam yanına düştü, tüfek tutan ellerini gördü ışıktaki, bir daha baktı. BEYAZDI elleri.

BEYAZ!

geçmişti!

BEYAZ, BEYAZ, BEYAZ!

"HEY!" diye bağırdı, "TESLİM OLUYORUM! VAZGEÇTİM! TESLİM OLUYORUM!"

Henry gömleğini yırtıp göğsüne baktı: BEYAZ:

gömleğini çıkarıp tüfeğin namlusuna astı, salladı, ateşi kestiler, saçma sapan kaçık düş sona ermişti; yeşil benekli adam bitmiş, palyaço gitmişti, ne şaka, ne boktan bir şaka, olmuş muydu gerçekten?

olmuş olamazdı, kafasındaydı her şey. yoksa olmuş muydu? Hiroşima olmuş muydu? herhangi bir şey hiç oluyor muydu?

tüfeği onlara doğru fırlattı, sertçe, sonra ellerini başının üstüne koyarak, "TESLİM OLUYORUM!"

TESLİM OLUYORUM!" diye bağırp yavaşça onlara doğru yürümeye başladı.

konuştuklarını duyabiliyordu yürürken.

"şimdi ne yapacağız?"

"bilmiyorum, numara olabilir, gözünü dört aç."

"Eddie ile Weaver'i öldürdü pislik, ondan nefret ediyorum."

"yaklaşıyor."

"TESLİM OLUYORUM! TESLİM OLUYORUM!"

polislerden biri beş el ateş etti. üçü karın bölgesine, ikisi göğüs.

bir dakika kadar bıraktılar onu orada, kimse kıılmıdamadı, sonra ateş eden polis yerinden fırlayıp yanına gitti, ayakkabısı ile ceseti ters çevirdi, önden arkaya, zenci bir polisti, 110 kilo ağırlığında, batı

yakasında borcunun neredeyse tamamı ödenmiş bir evi vardı, sıırıttı ayışığında.

otoyolda trafik hiçbir şey olmamışçasına akıyordu her zamanki gibi.

her yerde dünyanın duvarlarına tırmanmaya çalışırız ve akşamdan kalmalığının en kötü saatlerinde bana değişik intihar yöntemleri öneren iki dostum geliyor aklıma, sevgi dolu bir dostluğun bundan iyi kanıtı olur mu? dostlarımdan birinin sol kolu baştan aşağı ji-let izleri ile kaplı, diğeri koca bir sakalla çevrelenmiş ağzına kovalar dolusu hap atıştırıyor, ikisi de şiir yazıyor, şiir yazmanın insanı uçurumun kenarına sürükleyen bir yanı var. üçümüz de doksanimızı görürüz yine de muhtemelen. M.S 2010

yılında düşünebiliyor musunuz dünyayı? bomba ile ne yapacaklarına bağlı her şey tabii ki. insanlar muhtemelen sabah kahvaltısında yumurta yemeyi sürdürecekler, cinsel sorunları yine olacak, şiir yazacaklar, intihar edecekler.

son intihar girişimim 1954 senesindeydi yanılmıyorsam. Kuzey Mariposa Bulvan'nda bir apartmanın üçüncü katında yaşıyordum, bütün pencereleri kapattım, ocağı ve fırını açtım, yakmadan tabii ki. sonra yatağa uzandım, sızan gaz sesi insanı teskin eder. uyumuşum, yöntem başarılı olacaktı ancak içime çektiğim gaz başımı öylesine ağrıttı ki, uyandım, yataktan kalkıp gülmeye, kendi kendime konuşmaya başladım, "sersem, kendini öldürmek filan istediğin yok senin." gazı kapatıp bütün pencereleri açtım, gülüp duruyordum, olup bitenler çok gülünç gelmeye başlamıştı bana. allahtan ocağın otomatik çakmağı bozdu, o küçük alev beni cehennemde geçirdiğim o değerli mevsimin dışına uçurabilirdi.

birkaç yıl önce, haftalarca süren bir sarhoşluktan ayılmış ve kendimi öldürmeye iyice niyetlenmişim, o sıralar çok tatlı bir hatunla birlikte yaşıyor ve çalışmıyordum, para bitmiş, kira gelip çatmıştı, bir yerde üçüncü sınıf bir iş bulabilirdim ama bu da ölmenin bir başka biçimiydi, hatun odadan çıkar çıkmaz kendimi öldürecektim, kararlıydım, bu arada günlerden ne olduğunu biraz merak ederek -sadece biraz- sokağa çıkıp dolaşmaya başladım, içtiğimiz zaman günler geceler karışıyordu, sürekli içip sevişiyorduk, öğle sularıydı, günlerden ne olduğunu gazeteden öğrenme düşüncesi ile yokuşu inip köşedeki gazete bayiiine gittim. Cuma, yazıyordu gazetede. Cuma en az öbür günler kadar iyiydi, sonra manşet gözüme çarptı. MILTON BERLE'IN KUZENİNİN BAŞINA TAŞ DÜŞTÜ. Manşetler böyleyken nasıl intihar eder insan? gazeteyi satın alıp otele döndüm, "bil bakalım ne olmuş?" diye sordum hatuna, "ne?" dedi. "Milton Berle'in kuzeninin başına taş düşmüş." "yok ya?" "evet."

"nasıl bir taş acaba?" "düzgün, yuvarlak, sarı bir taş herhalde." "evet, bence de." "Milton Berle'in kuzeninin gözleri ne renktir sence?" "kahverengi, çok açık kahverengi." "açık kahverengi gözler, sarı

bir taş."

"KÜÜT!" "evet, KÜÜT!" dışarı çıktım, ceketimin kollarına birer bira şişesi zulalayıp döndüm ve günün gerisi keyifli geçti her şeye rağmen, o manşeti atan gazete ya "The Express" ya da "The Evening Herald" idi. Hangisiyse o gazeteye, Milton Berle'in kuzenine ve o yuvarlak sarı taşa minnet borcum var.

söz intihardan açılmışken, bir keresinde rıhtımda çalışıyordum, öğle yemeklerimizi iskelenin kenarına oturup bacaklarımızı aşağı sarkıtarak yerdik, neyse, bir öğlen iskelede oturuyordum, yanımdaki adam birden kalktı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp muntazam bir şekilde yanına yerleştirdi, hemen yanımdaydı adam. sonra fos diye bir ses duydum ve adam sudaydı, tuhaftı çok, kafası suya girmeden önce "İMDAT" diye bağırmıştı, sonra küçük bir girdap oluştu suda. hava baloncuklarına bakıp pek de bir şey hissetmediğimi hatırlıyorum, adamın teki yanıma gelip, "BİR ŞEYLER YAP-SANA!

İNTİHAR ETMEYE ÇALIŞIYOR!" diye bağırdı, "allah kahretsin, ne yapabilirim?" dedim, "ip bul, ip atalım ona!" dedi. ayağa fırlayıp yaşlı bir adamın paket ve koli bağladığı barakaya koştum. "BİR İP

VER BANA!" diye bağırdım ihtiyara, öylece baktı bana. "ALLAH KAHRETSİN! İP VER BANA, ADAM BOĞULUYOR! ONA İP ATMALIYIM!" ihtiyar arkasına dönüp bir şey aldı ve bana uzattı, iki parmağının arasında büzülmüş küçük bir parça beyaz ibrişim tutuyordu. "SENİ ALLAHIN

CEZASI OROSPU ÇOCUĞU, ADAM BOĞULUYOR!" diye bağırdım ona.

neyse ki gençlerden biri soyunup denize atladığı gibi intihar girişimimizi kurtardı, genç kahramana yevmiyesini verip tatil yapması için evine yolladılar, adam suya kaza eseri düştüğünü söyledi ama ayakkabılarını ve çoraplarını neden çıkardığını izah edemedi, bir daha görmedim onu. o gece kafasına koyduğu işi gerçekleştirmeyi başardı belki, bir insanı neyin yiyip bitirdiğini asla bilemezsiniz, belli bir ruh durumuna gelmişseniz en basit şeyler bile korkunç sorunlar haline gelebilir, ve en kötü

endişe/korku/acı yorgunluğu, açıklayamadığın, anlayamadığın, nedeni aklına bile gelmeyendir, metal bir levha gibi yığılır üstünüze, ondan kurtuluş yoktur, saatine yirmibeş dolar vermeye razı olsanız bile.

intihar mı? intihar etmeyi düşünen siz değilseniz anlaşılabilir bir şey değildir intihar, kulübe katılmak için Şairler Derneği'nin bir üyesi olmanız da gerekmez, henüz genç bir adamken ucuz bir otel odasında kalıyordum, benden yaşlı bir arkadaşım vardı, eski bir dolandırıcı, o sıralar şeker imal eden bir fabrikada kazan temizliyordu, yaşamaya degecek bir uğraş gibi görünmüyor, değil mi? neyse, akşamları birlikte kafa çekiyorduk ve iyi birine benziyordu, kırkbeş yaşında bir çocuk, rahat ve kaygısız, saldırgan değil. Lou'ydu adı, eski maden işçisi; kartal bir burun, eller kürek gibi, ayakkabılar buruşuk, saçlar dağınık, kadınlarla benden daha başarısız -o sıralar, neyse, bir gün içki yüzünden işine gidemedi ve şekerli patronları tekmeyi bastılar kışına, odama gelip bana söyledi, "unut gitsin," dedim, iş insanın değerli saatlerini yiyip bitiriyordu zaten, kendi tezgahımda dokunmuş felsefem onu pek rahatlatmadı, gitti, birkaç saat sonra sigara otlamak için odasına gidip kapısını vurdum, cevap alamadım, sarhoş olup sızmıştır, diye geçirdim içimden, kapıyı açmayı denedim, açıldı, hava-gazını

açıp yatağa uzanmıştı. Güney Kaliforniya Havagazi Şirketi ne çok insana hizmet ettiğinin farkında değildir herhalde, neyse, pencereleri açıp sobayı ve şofbeni kapattım, ocağı yoktu, şeker kazanı

temizleme işinden bir gün işe gitmediği için kovulan eski bir dolandırıcı, "patronum en iyi işçisi olduğumu söylüyor, ama çok kaytarıyorum -geçen ay iki gün. bir gün daha kaytarırsam beni kovacağını söyledi."

yatağa gidip sarstım onu. "hey, çük kafa!"

"ne...?"

"bana bak sersem, bir daha böyle bir işe kalkışırsan tekmeleme tekmeleme sürerim seni bu şehirden!"

"hey, Ski, HAYATIMI KURTARDIN! SANA HAYATIMI BORÇLUYUM! HAYATIMI KURTARDIN!"

bu "hayatımı kurtardın" teranesi birkaç haftalık sarhoşluğumuz boyunca sürdü, o kancamsı burnunu kız arkadaşımın yüzüne iyice yaklaştırır, daha da kötüsü elini elinin üstüne koyar, "hey, bu orospunun evladı HAYATIMI KURTARDI! biliyor muydun?" derdi.

"bunu bana defelarca söyledin, Lou."

"EVET; HAYATIMI KURTARDI!"

iki gün sonra da gitti, iki haftalık kira borcunu takarak, bir daha da görmedim onu.

bu garip bir akşamdan kalmalık olmaya başladı, ama intihar etmekten söz etmek intihara kalkışmaktan çok daha iyidir, ya da öyle midir? son birayı içiyorum, yerde duran radyo Japon müziği çalıyor, şimdi de telefon çaldı, şehirlerarası, ayaşın teki, New York'tan arıyor, "dinle, moruk," diyor, "elli senede bir, bir Bukows-ki çıkarsa ben bu işi kıvırırım." bunun tadına varma izni veriyorum kendime, işe yarasın, çünkü gökyüzüm kapkara, ustura-ucu hava-sındayım. "içtiğimiz o geceleri hatırlıyor musun, moruk?" diye soruyor, "evet, hatırlıyorum," diyorum, "ne yapıyorsun bu aralar, yazıyor musun hâlâ?"

"evet, şimdi intihar üzerine yazıyordum." "intihar mı?" "evet, yeni bir gazeteye köşe yazısı gibi bir şey yazıyorum, yeni bir yeraltı gazetesi. AÇIK YARIK." "basacaklar mı bu intihar yazısını?"

"bilmiyorum." biraz daha konuşup kapatıyor, ne akşamdan kalmalık, ne köşe yazısı! hatırlıyorum, çocukluğumda BLUE MONDAY adında bir şarkı vardı, Macaristan'da popüler olmuştu yanılmıyorsam, her çaldıklarında birileri intihar sokağına sapardı, o şarkının çalınmasını yasakladılar sonunda, ama benim radyomda çalan da bir o kadar kasvetli, önümüzdeki hafta gazetede bu yazıyı

bulamazsınız bu içerikten dolayı olmayabilir, bu arada cenaze leva-zımatçılarının işlerine sekte vurduğum da söylenemez.

geçen pazar geceyarısına kadar çalıştıktan sonra bir altılık alıp ışıkları yanan bir eve sürdüm, biraları

görünce canlandılar, birileri gidip biraz daha bira aldı.

"geçen hafta görmeliydiniz Bukowski'yi," dedi içlerinden biri."ütü masası ile dans ediyordu, sonra ütü

masasını düzeceğini söyledi."

"yok ya?"

"evet. sonra şiirlerini okumaya başladı, kitabı elinden çekip al-masaydık sabaha kadar okurdu."

bakire gözlü bir kadının -ne kadını, kızdı, kız- bana bakıp durduğunu, bu yüzden kesemediğimi söyledim onlara.

"durun bakiyim," dedim, "temmuzun ortasındayız ve bu yıl siftahım yok henüz."

güldüler, gülünç olduğunu sanıyorlardı, bol bol düzüşen insanlar başkaları düzüşemediğinde bunu gülünç bulurlar.

sonra üç piliçle birlikte yaşayan sarışın genç ilahtan sözettiler. onlara o ilahın 33 yaşına geldiğinde iş

bulmak zorunda kalacağını söyledim, hayli düz ve intikam kokan bir laf etmişim gibi oldu. biraları

içip bombayı atmalarını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

bir kağıt parçası alıp çaktırmadan şöyle yazdım:

aşk biraz anlam içeren bir yoldur; seks yeterince anlamlıdır.

çok geçmeden gençler yorulup yatmaya gittiler, görmüş geçirmiş biri kaldı bana, ben yaşlarda, sabaha kadar devam etmek üzere yetiştirilmiş bir kuşağın mensuplarıydık -içmekten söz ediyorum, biralar bitti, bir şişe viski bulduk, batı yakasında bir derginin editörlüğünü yapan eski bir gazeteciydi eşlikçim, muhabbet iyiydi -her konuda anlaşılan iki yaşlı köpek, sabah çabuk geldi, saat altıya doğru gitmem gerektiğini söyledim, arabamı sürmemeye karar verdim, evim sekiz blok uzaktaydı, eski tüfek Hollywood Bulvarı'na kadar eşlik etti bana. sonra el sıkışıp ayrıldık.

eve varmama iki blok kala arabasını çalıştırmaya çalışan bir kadın dikkatimi çekti, araba birkaç metre öne fırlayıp stop ediyordu, araba stop eder etmez hayli dengesiz ve panik bir biçimde tekrar çalıştırmayı deniyordu, yeni bir arabaydı, köşede durup onu seyrettim, çok geçmeden araba tam önümde stop etti. arabanın içine baktım, kadının üstünde topuklu ayakkabılar, koyu renk uzun çorap, bluz, küpe, evlilik yüzüğü ve külot vardı, etek giymemişti, sadece açık pembe bir külot, sabah havasını ciğerlerime çektim, yüzü yaşlı ama bacakları ve kalçaları gençti.

araba bir kez daha öne sıçradı ve stop etti. kaldırımdan inip başımı pencereden içeri soktum.

"hanfendi, arabanızı park etseniz iyi edersiniz, sabahın bu saatlerinde çok polis olur. başınız belaya girebilir."

"haklısın."

arabayı kaldırıma yanaştırdıktan sonra indi. bluzun altındaki göğüsleri de gençti. Los Angeles sabahının altı buçuğunda pembe külotu ve uzun çorapları ile öylece durdu. 18'inde bir vücut, 55'inde bir yüz.

"iyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordum.

"tabii ki eminim," dedi.

"gerçekten emin misiniz?"

"gerçekten eminim," dedi. sonra döndü ve yürümeye başladı, o pembe parlaklığın altında çalkalanan kışına baktım, benden uzakla-şuyordu ve bir allahın kulu yoktu etrafta, ne polis, ne insan, ne de bir kuş. benden uzaklaşan pembe ve genç kalçalar sadece, inleyemeye-cek kadar sarhoştum: yitirilen bir başka güzelliğin hüznü kemirdi içimi, doğru sözcükleri söyleyememiştım, doğru sözcükleri yanya-na getirememiştim, denememiştım bile. ütü masasına müstahaktım. adam sen de, sabahın altısında pembe külotu ile dolaşan bir kaçık işte.

orada durup arkasından baktım, çocuklar asla inanmayacaklardı -kaçan balık, sonra birden döndü ve bana doğru yürümeye başladı, önden de hiç fena görünmüyordu, yakınlaştıkça daha iyi görünüyordu hatta -yüzünü hesaba katmamak şartı ile. ama benim yüzümü de hesaba katmamak gerekirdi, insanın talihi bozulunca ilk giden yüzü olur. diğer çürümeler daha yavaş gerçekleşir.

yanıma geldi, hâlâ kimsecikler yoktu etrafta, bazen delilik o denli gerçektir ki delilik olmaktan çıkar.

"güzel, döndün," dedim.

"arabanın arkası evin park çıkışını engelliyor mu diye bakmaya geldim."sonra eğildi, dayanamadım, kolundan kavradım.

"yürü, bana gidiyoruz, evim hemen köşede, içecek bir şeyler alıp sokaktan çıkalım."

o darmadağın yüzü ile baktı bana. yüzünü vücudunun üstüne oturtmakta zorlanıyordum hâlâ. tek bir şey vardı aklımda, canavardan farkım yoktu, sonra, "pekala, gidelim," dedi.

köşeye yürüdük, dokunmadım ona. gömleğimin cebinde bulduğum sigarayı ikram ettim, kilisenin önünde durduk, sigarasını yaktım, her an çevredeki evlerden birinin penceresinden, "HEY, KADIN, LANET KÜLOTUNLA BURALARDA DOLAŞMA YOKSA POLİS ÇAĞIRIRIM!" diyen bir ses duymayı bekliyordum. Holly wood'un kenar mahallelerinden birinde yaşamak işe yarıyordu belki de.

karıların kahvaltayı hazırlarken perdenin arkasından dikize geçmiş otuzbir çeken üç-dört erkek vardı muhtemelen.

içeri girdik, onu oturtum, hipinin tekinin bıraktığı yarım testi kırmızı şarabı çıkardım, konuşmadan şarabı içtik, çoğu kadından daha akli başında görünüyordu, çantasından aile fotoğraflarını çı-

karmamıştı -çocukları kastediyorum, kocanın fotoğrafı mutlaka çıkar.

"Frank midemi bulandırıyor. Frank iyi vakit geçirmemi istemiyor."

"öyle mi?"

"beni eve kilitleyip hapsediyor, nefret ediyorum hapsedilmekten, bütün eteklerimi ve elbiselerimi sakladı, ne zaman içki içsem bunu yapıyor, içki içiyorduk."

"öyle mi?"

"köle muamelesi yapıyor bana. sen de kadının erkeğin kölesi olması gerektiği kanısında mısın?"

"hayır, olur mu öyle şey!"

"üstümde çoraplarım, külotum, topuklu ayakkabılarım ve bluzum vardı. Frank sızınca kaçtım!"

"Frank de özünde iyidir ama," dedim, "onu fazla kötüleme, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

profesyonelce bir yaklaşımdır bu. her zaman anlayışlı görünme-

ye çalış, olmadığın zaman bile. kadınların istediği asla duyarlılık değildir, tek istedikleri önemsedikleri birinden duygusal intikam almaktır, kadınlar aptal hayvanlardır aslında, ama erkeğin üstünde öylesine yoğunlaşırlar ki erkek başka şeyler düşünürken onu bozguna uğratırlar.

"Frank orospu çocuğunun teki. ama burda olduğum için mutlu değil misin?"

ütü masası düzmeye beş çekerdi, içkimi bitirip uzandım, yaşlı yüzünü kavradım ve vücudunu düşünerek öptüm onu, dilimi ağzına soktum, dili sonunda dilimi kavradı ve emmeye başladı, ben o genç naylon bacakları ve sihirli göğüsleri ellerken dilimi emdi. iyi biriydi Frank, hele horlarken.

biraz soluklanıp birer içki daha içtik, "n'aparsın?" diye sordu.

"iç dekorasyon," dedim.

"terbiyesizleşme," dedi.

"hey, çok zekisin."

"üniversiteye gittim."

hangi üniversiteye gittiğini sormadım, erbabı bu işleri bilir.

"sen üniversiteye gittin mi?"

"gittim sayılmaz."

"ellerin çok güzel, kadın eli gibi."

"çok fazla duyduğum bunu. bir kere daha söylersen dişlerini dökebilirim."

"nesin sen, ressam filan mı? kafan biraz karışık gibi. insanın gözlerine bakmadığım fark ettim.

GÖZLERİME BAKAMA YAN insanlardan hoşlanmam, korkak mısın yoksa?"

"evet. gözler farklıdır ama. insanların gözlerinden hoşlanmam."

"ben senden hoşlandım ama."

uzanıp elini bacaklarımın arasına yerleştirdi, beklemiyordum; onu arabasına götürmeye hazırdım, ya da tek başına yollamaya.

iyiydi, elini bacaklarımın arasına koymasından söz ediyorum.

birer içki daha içtikten sonra onu yatak odasına götürdüm, ya da o beni yatak odasına götürdü, önemi yoktu, ilk posta gibisi yoktur, kim ne derse desin, çoraplarını ve topuklu ayakkabılarını çıkarmasını söyledim, sapıgın tekiyim, insana olduğu gibi katlanamam, aldatılmalıyım. psikiyatrların bu konuda söyleyecekleri vardır mutlaka, benim de onların hakkında söyleyeceklerim var.

düzüşmek bisiklete binmek gibidir: seleye oturduğun anda denge ve sihir oradadır yine.

iyiydi, banyo faslından sonra ön odaya gidip testi bitirdik, yatağa döndüğümüzü hatırlamıyorum, ama uyandığımda 55 yaşında bir yüz gözlerini yüzüme dikmişti, gerçekten delice bir bakış, çıldırmıştı

gözleri, gülmeden edemedim, ben uyurken kamışımı kaldırmıştı, bir keresinde Irolo sokağında genç ve tombul bir zenci ile başıma gelmişti aynı şey.

"hadi, güzelim! hadi!" dedim ona.

uzanıp yarığını araladım, üstüme alıp soktum. O 55 yaşındaki yüz beni öptü. korkunçtu, ama 18

yaşındaki vücudu da taş gibiydi, canlanmış duvar kağıdı kadar deli yılanvari bir şey. boşaldık.

sonra gerçekten uyudum, bir şey beni uyandırdı, başımı kaldırdım, pembe külot pembe külotunu giymiş, benim eski pantolonlarımdan birini giymekle meşguldü, çamurlu pantolonumun kışının üstünden sarktığını görmek hüznü vericiydi, hüznü vericiydi, saçmaydı, aşağılıktı, insanda ağlama duygusu uyandırıyor, ama eski profesyonel gözlerini kısıp uyuyormuş gibi yaptı.

Frankie, AŞKIN geliyor!

boş bir sigara paketinin içine bakışını seyrettim, bana bakışını seyrettim -size ego gibi gelebilir, ama bana hayranlıkla baktığını hissettim, yeterince sorunum vardı, ama yine de bana bir şeyler veren birinin eski ve yırtık işçi pantolonuyla yatak odamın kapısından çıkışını görmek koydu bana. ama profesyoneller olasılık üzerine kurulmuş ve önceden varsayılmış mekanik bir geleceğe uyanıktırlar, falan filan, asla gelmeyen gerçek şeye -ütü masası şeklinde ancak, çıktı yatak odasından, bırakırdım gitsinler; bırakırlardı gideyim, her şey korkunçtur gerçekten, ve ben daha da katıyorum, asla izin

vermezler uyumamıza, ölünce ancak, o zaman da başka numaralar bulacaklardır, evet, ağlamak üzereydim, ama yüzyılların alışkanlığı, İsa'nın çuvallamaları ve hüznün verici ve parçalanmış her şeyin etkisi ile yatağımdan fırlayıp sarhoş kapaklanması ile dizleri yırtılmamış tek pantolonumun ceplerine baktım, cüzdanıma, dolarlara, ama 7 doları bulunca soyulmadığımı anladım, ve aynaya biraz suçlu gülümsedikten sonra eski aşk yatağına girdim ve... uyudum.

"sincaplar evime geldiler."

"öyle mi?"

"evet."

"sincaplar?"

"sincaplar!"

"çok muydular?"

"çoktular."

"peki, ne oldu?"

"konuştular benimle."

"öyle mi?"

"evet, konuştular."

"ne dediler?"

"isteyip istemediğimi sordular..."

"neyi isteyip istemediğimi?"

"eroinin çakmak isteyip istemediğimi."

"ne? ne dedin sen?"

"eroinin çakmak isteyip istemediğimi sordular dedim."

"peki, sen onlara ne dedin?"

"hayır," dedim.

"sincaplar ne dediler?"

"KEYFİN BİLİR!" dediler."

* **

"anne Bill'i gördü, anne Gene'i gördü, anne Danny'yi gördü." "öyle mi?"

"evet."* **

"şeyine dokunabilir miyim?"

"hayır."

"benim memelerim var. senin de memelerin var."

"doğru."

"bak! göbük deliğini yok edebiliyorum, göbük deliğini yok ettiğimde canın acıyor mu?"

"hayır, göbeğim sırf yağ zaten."

"yağ nedir."

"olmaması gereken yerde benden çok fazla."

"ooo."

** *

"saat kaç?"

"beşi yirmi beş geçiyor."

"peki, şimdi saat kaç?"

"hâlâ beşi yirmi beş geçiyor."

"peki, şimdi saat kaç?"

"bak, zaman o kadar çabuk değişmez, hâlâ beşi yirmi beş geçiyor"

"ŞİMDİ saat kaç?"

"beşi yirmi beş dakika ve yirmi saniye geçiyor."

"sana topumu atacağım."

"at."

"n'apıyosun?" "tırmanıyorum!"

"düşme! düşersen hapı yuttun!" "düşmeyeceğim!"

"düşme!"

"düşmem! düşmem! şimdi bak bana!"

"aman allahım!"

"aşağı iniyorum! aşağı iniyorum!"

"pekala, aşağıda kal!"

"of, SİLKTİR!"

"ne dedin sen?"

" 'SİLKTİR!' dedim."

"ben de öyle duydum."

"anne Nick'i gördü, anne Andy'yi gördü, anne Rueben'i gördü."

"öyle mi?"

"evet!"

"işe mi gideceksin?"

"evet."

"ama ben hoşlanmıyorum senin işe gitmenden!"

"ben de hoşlanmıyorum."

"öyleyse gitme."

"para kazanmak zorundayım."

"ooo."

"hakkısın."

"kalemimi aldın mı?"

"evet."

"anahtarlarımı aldın mı?"

"evet."

"kimliğini aldın mı?"

"evet."

"işe git, işe git, işe git, işe git, işe git..."

"atölyeye gittik dün akşam."

"öyle mi?"

"evet."

"ne yapıyorlardı ordaki insanlar?""konuşuyorlardı, herkes durmadan konuşuyordu." "sen ne yaptın?"

"ben uyudum."

"o kocaman harikulade mavi gözleri nerden aldın?" "kendim yaptım!" "kendin mi yaptın?" "evet!"

"anlıyorum." "senin gözlerin de mavi." "hayır, yeşil." "hayır, mavi!"

"ışıklandır belki, ışık yetersiz burda." "sen de gözlerini kendin mi yaptın?" "biraz yardım aldım sanırım."

"ben gözlerimi, ellerimi, burnumu, ayaklarımı ve dirseklerimi kendim yaptım."

"bazen haklı olduğumu düşünüyorum." "ve senin gözlerin mavi!" "kabul, benim gözlerim mavi."

* * *

"öşürdüm! ha, ha, ha! öşürdüm!"

"öyle mi?"

"evet!"

"kakan mı var?"

"HAYIR!"

"çoktandır işemiyorsun, bir sorunun mu var?"

"hayır, senin bir sorunun var mı?"

"bilmiyorum."

"neden?"

"bilmiyorum nedenini."

"saat kaç?"

"altıyı otuz beş geçiyor."

"şimdi kaç?"

"hâlâ altıyı otuz beş geçiyor.."

"şimdi kaç."

"altı otuz beş."

"of, SİLKTİR!"

"ne?"

"SİLKTİR! dedim. SİLKTİR! SİLKTİR! SİLKTİR!"

"bana bir bira getir."

"peki..."

"anne Danny'yi gördü, anne Bill'i gördü, anne Gene'i gördü."

"pekala, bana bir bira getir."

bir koşu biramı getiriyor ve çantasına lego parçaları, ataç, lastik, uzatma kablosu, zarf, reklam broşürleri ve Boris Karloffun küçük bir heykelciğini dolduruyor, ben biramı içiyorum.

Philly'de barın son taburesi benimdi, arada sırada ayak işleri de görüyordum, gündüz barmeni, Jim, elinde paspas sabahın beş buçuğunda alırdı beni içeri, müdavimler yedi gibi düşerlerdi, beşten yediye kadar içtiklerim için para vermezdim, ertesi sabah iki sularında barı ben kapardım, uykuya fazla zaman ayıramıyordum anlayacağınız, yemeğe de. bar öylesine eski, öylesine döküntü ve sidik kokan bir yerdi ki işe çıkmış bir fahişeyi ağırlamaktan şeref duyardık, kiramı nasıl ödüyordum, ne düşünüyordum, şimdi bilmiyorum, o sıralar Henry Miller, Lorca, Sartre ve başkaları ile birlikte bir öyküm PORTFOLIO III dergisinde yayımlanmıştı. Portfolio birinci sınıf renkli kağıda basılmış, her sayfası farklı yazı karakterinde kocaman bir dergiydi, on dolara satılıyordu, derginin kadın editörü

Caresse Crosby bana şöyle yazmıştı: "çok farklı, harikulade bir öykü. KIMSİN sen?" cevabım:

"sevgili Bayan Crosby: kim olduğumu bilmi-yorum, içtenlikle. Charles Bukowski." bu küçük nottan sonra on yıl tek sözcük yazmadım, ama önce Portfolio ile ilgili olarak yağmurlu bir geceden söz etmeliyim, müthiş bir rüzgâr, derginin sayfalan sokakta uçuşuyor ve birileri sayfaların peşinden koşuyor ve ben sarhoşluğumla onları seyrediyorum, kahvaltıda on yumurta yemek gibi bir alışkanlığı

olan dev bir cam silicisi koca ayağını sayfalardan birinin üstüne basıyor, "birini yakaladım," diyor,

"boş ver," diyorum, "bırak uçsunlar." sonra içeri giriyoruz, bir şeyi kanıtlamıştım, bu benim için yeterliydi.

her sabah on bir sularında Jim yeterince içtiğimi, yürüyüşe çıkmamı söylerdi, yürüyemeyecek halde

olduğum için barın arka sokağında bir kenara büzülüp yatarım, bunun benim için özel bir anlamı

vardı, sokaktan geçen kamyonlar her an işimi bitirebilirlerdi, ama bir kez olsun şansım yaver gitmedi, zenci veletler ellerindeki sopalarla dürtüklerler beni. sonra da annelerinin sesi gelirdi, "rahat bırakın o adamı! sataşmayın!" bir süre sonra bara girip içmeye devam ederdim, sokakta üstüme bulaşan pislik başıma iş açıyordu, birileri mutlaka olayı büyütüp üstümü süpürmeye kalkardı.

bir gün barda otururken yanımdakine, "neden kimse köşedeki bara gitmiyor?" diye sordum, "orası mafya barı, oraya gidersen sağ çıkamazsın," dedi. içkimi dipleyip doğru o bara gittim.

çok daha temizdi bir kere. iri yarı ve suskun gençler vardı içerde, ben içeri girince iyice sessizlik çöktü, "barmen, bir sulu viski," dedim.

duymazdan geldi.

sesimi yükselttim: "barmen, sulu bir viski dedim!"

uzun uzun baktı bana, sonra şişeyi aldı, viskimi hazırlayıp önüme koydu, bir dikişte içtim.

"barmen, bir tane daha."

tek başına oturan genç bir kadın dikkatimi çekti, güzeldi, güzel ve yalnız, yanımda biraz para vardı nasılsa, nerden bulmuştum bilmiyorum, içkimi alıp kadının yanına oturdum.

"müzik dolabından dinlemek istediğin bir şey var mı?"

"fark etmez, ne istersen çal.."

bozuk paraları alete attım, kim olduğumu bilmiyordum ama müzik dolabına para atmakta üstüme yoktu, kadın güzeldi, neden kimse ona asılmamıştı? barmene seslendim.

"hey, barmen! iki viski! biri bana, diğeri bayana."

havada nihayet ölüm kokusu vardı ve ben o kokuyu sevip sevmediğimden o kadar da emin değildim.

"ne içersin, hayatım?"

yarım saat kadar içmiştik ki barda oturan iki genç yarmadan biri ağır adımlarla bana doğru gelip arkamda durdu, kulağıma eğildi, kadın helaya gitmişti.

"sana bir şey söylemek istiyorum."

"tabii, memnun olurum."

"bu kız patronun sevgilisi, aklını başına toplamazsan sonun olur."

aynen öyle demişti, "sonun olur." filmlerdeki gibi. sonra gidip yerine oturmuştu, kız heladan dönüp yanıma oturdu.

"barmen!" diye bağırdım, "iki viski daha."

durmaksızın konuşuyor, arada müzik dolabına gidip para atıyordum, sonra benim de çişim geldi.
BAY

yazısına doğru yürüdüm, hela bodrumdaydı, merdivenden iniliyordu, birkaç basamak inmiştim ki barın sonunda oturan iki yarmanın taburelerinden kalkıp peşimden geldiklerini fark ettim, durumun tuhafılığı korkumu bastırmıştı, inmeye devam etmekten başka çarem yoktu, pisuara gidip işemeye başladım, sarhoştum, gözümün ucundan başıma inmek üzere olan copu gördüm, başımı biraz yana çektim, kulağıma ineceğine tam tepeme indi. ışıklar yandı söndü, sonra daire çizmeye başladılar, o kadar da fena sayılmazdı ama. işemeyi bitirip fermuarımı çektim, arkama döndüm, öylece durmuş yere yığılmamı bekliyorlardı, "müsadenizle," dedim, yanlarından geçip yukarı çıktım ve kadının yanına oturdum, ellerimi yıkamayı ihmal etmişim.

"barmen!" diye bağırdım, "iki viski!"

kan enseme iniyordu, mendilimi çıkartıp başıma bastırdım, yarmalar yukarı çıkıp yerlerine oturmuşlardı.

"barmen! beylere de içki ver, benden." müzik kutusuna para atmaya ve kadınla muhabbeti sürdürdüm, kadın benden uzaklaşmaya çalışmamıştı, söylediklerini pek takip edemiyordum, sonra yine çişim geldi, kalkıp BAY yazısına doğru gittim, yanlarından geçerken başımı yaran yarmalardan birinin diğere, "bu orospu çocuğunu öldürmek imkansız, kaçığın teki," dediğini duydum.

peşimden gelmediler, ama yukarı çıktığımda kadının yanına oturmam bu kez. yapmak istediğimi yapmıştım, gerisi önemsizdi, içmeye devam ettik, bar kapandığında hep birlikte dışarı çıktık, bağırdık, çağırdık, şarkılar söyledik, son birkaç saati esmer bir oğlanla içerek geçirdim, yanıma gelip, "bizimle çalış, senin gibi birine her zaman ihtiyaç duyarız, cesursun." dedi.

"sağol dostum," dedim, "müteşekkirim ama yapamam, yine de sağol."

sonra yürüyüp uzaklaştım, o aşına dram duygusu ile.

birkaç blok ötede bir ekip otosunu durdurup iki gencin beni yaralayıp soyduğunu söyledim, acil servise götürdüler, bir doktor ile bir hemşire parlak bir ışığın altına oturttu beni. "bak, bu canını yakacak," dedi doktor, iğne ile başımı dikmeye başladı, hiçbir şey hissetmedim, her şeyi kontrol edebilmişim gibi bir duyguya kapıldım, elimi uzatıp hemşirenin bacağını okşadığımda başımı

bandaj-lıyorlardı. dizini okşadım hemşirenin, iyi gelmişti.

"hey! kendine gel!"

"yok bir şey. şaka yaptım," dedim doktora.

"içeri atalım mı?" diye sordu polislerden biri.

"hayır, evine götürün, zor bir gece geçirmiş zaten."

polisler beni evime bıraktılar, mükemmel servis. Los Ange-les'da olsaydım kesin kodese tıkmışlardı beni. odama girince bir şişe şarap içtim, sonra da yattım.

ertesi sabah beş buçukta barda olamadım, arada sırada açılışı kaçırdığım olurdu, bazen bütün gün yataktan çıkmazdım, saat iki sularında dışarda, pencerenin altında iki yaşlı kadının konuştuğunu duydum, "bu yeni kiracıyı anlamıyorum, bazı günler yataktan hiç çıkmıyor, bütün gün yatakta radyo dinliyor."

"biliyorum, birkaç kere gördüm onu. her seferinde sarhoştur, korkunç bir adam."

"taşınmasını söyleyeceğim."

bok ye, diye geçirdim içimden, bok ye, bok ye, bok ye...

Stravinski'yi kapatıp giyindim ve bara gittim, içeri girer girmez bağıırıp çağırmaya başladılar.

"hey! bakın kim gelmiş!"

"öldün sandık!"

"mafya barına gittin mi?"

"evet."

"neler oldu? anlatsana, ne dikilip duruyorsun?"

"ağzım kuru. içkiye ihtiyacım var."

"hemen, içkiler bizden."

sulu viski geldi, barın sonuna oturdum, kirli bir gün ışığı sızıyordu içeri, günüm başlamıştı.

"o barın son derece tehlikeli bir yer olduğuna dair rivayet kesinlikle doğru..." sonra size anlattıklarımı

anlattım onlara.

hikayenin gerisi: iki ay kadar saçımı tarayamadım, mafyanın barına bir-iki kez daha gittim, beni mükemmel ağırladılar, sonra belamı ya da aradığım her neyse onu başka yerde bulmayı ümit ederek Philadelphia'dan ayrıldım, belayı buldum ama diğer aradıklarımı henüz bulamadım, ölünce buluruz belki, belki de bulmayız, felsefe kitaplarınız var, bilim adamlarınız var, öğretmenleriniz var, rahipleriniz var. bana sormayın, bir de erkekler tuvaleti bodrumda olan barlardan uzak durun.

Henry'nin annesinin cenazesi o kadar da kötü geçmemişti, güzel bir Katolik tören, rahip birkaç tütsü sallamış, tören bitmişti, tabut açılmamıştı. Henry cenaze töreninden doğru hipodroma gitmişti, kazanmıştı o gün. orada melez bir kız kaldırmış, birlikte kızın dairesine gitmişlerdi, kız biftek pişirmiş, sonra sevişmişlerdi, babasının ölümü çok daha karmaşıktı, tabutu açık bırakmışlardı, en son Henry bakmıştı ihtiyarın ölüsüne. Henry'den önce ihtiyarın sevgilisi, daha önce hiç görmediği bir Shirley, tabutun içine eğilip hıçkırıklara boğulmuş ve o ölü başı tutup öpmüştü, zor çekmişlerdi kadını

tabuttan, sonra Henry basamaklardan inerken bu Shirley onu tutup öpmeye başlamıştı, "ah, ne kadar benziyorsun babana!" Henry'nin kamışı sertleşmişti kadınla öpüşürken, onu uzaklaştırdığında önu kabarmıştı, kimsenin farketmemiş olmasını ummuştu, bir ara Shirley'i denemeyi kafasına not etti.

Henry'den fazla yaşlı değildi, cenazeden hipodroma gitti, ama kendine melez bir kız bulamadı bu kez. bir miktar da zarar etti. ihtiyarın laneti.

avukat bırakılmış bir vasiyet olmadığını söyledi, nakit kalmamıştı ama ev ve araba vardı. Henry işsizdi o sıralar, hemen eve taşındı, ve içti. eski sevgilisi Maggy ile. öğleye doğru kalkıp lanet bahçeyi suluyordu, ve çiçekleri, çiçek meraklısıydı ihtiyar, akşamdan kalma, çalışmayı sevmediği için ihtiyarın ondan ne kadar nefret ettiğini düşünerek orada durup çiçekleri suluyordu, içki içmeyi ve kadınları

seviyordu sadece, şimdi ihtiyar toprağın altındaydı ve lanet ev ile araba ona kalmıştı, komşularla samimi oldu, özellikle kuzey tarafında oturan adamla, çamaşırhane işletiyordu. Harry, bir bahçe dolusu kuşu vardı bu Harry'nin. beş bin dolarlık bir yatırım, her tür. her yöreden, tuhaf renklerde ve biçimlerde, içlerinden biri konuşuyor, mütemadiyen, "cehennemin dibine kadar yolun var, cehennemin dibine kadar yolun var" diyordu. Henry üstüne su fişkırtmıştı lanet şeyin ama yararı olmamıştı, kuş,

"ateşin var mı?" diye sormuş, hemen ardından da beş-altı kez üst üste "cehennemin dibine kadar yolun var" demişti, çok hızlı, kuş kafeslerinden geçilmiyordu bahçe, kuşları için yaşıyordu Harry. Henry içki için yaşıyordu, ve yarık için. o kuşlardan birini denerdi belki, bir kuş nasıl s.ki-lir?

Maggy yatakta çok iyiydi ama yarı kızıl deriliydi ve sarhoşluğu çok pisti, arada sırada ona vurmak zorunda kalıyordu, bir gün Shirley'nin numarasını buldu, onu arayıp gelmesini söyledi. Shirley babasına çok benzediğini söyleyerek onu öpmeye başladı yine. izin verdi, sonra da karşılık, o gece Shirley'yi düzmedi, bekleyip emin

olmak istiyordu, korkutmak istemiyordu onu.

Harry hemen hemen her gece karısı ile geliyor, birlikte içiyorlardı. Harry çamaşırhaneden ve kuşlardan konuşuyordu, kuşlar Harry'nin karısından nefret ediyorlardı. Harry'nin karısı bacak bacak üstüne atıp kuşlardan ne kadar nefret ettiğini anlatıyor, Henry'nin önu kabarıyordu. lanet kadın

işkence ediyordu Henry'ye. Sonra Shirley yalnız gelmeye başladı, birlikte içmeye başladılar. Maggy hoşnut değildi Shirley'nin gelmesinden. Henry bir Shir-ley'ye bir Maggy'ye bakıp hangisinin daha iyi olduğuna karar vermeye çalışıyordu, her şey aynı gecede gerçekleşti. Harry'nin karısı sarhoş olup kuşları serbest bıraktı. 5.000 dolar uçtu. Harry sersem gibi kalakalmıştı, sarhoştı, karısını dövmeğe başladı, tokalı her patlattığında karısı yere yığılıyor, Henry elbisesinin içine bakıyordu, birkaç kez külotunu gördü, canı fena halde istedi. Maggy sokağa çıkmış kuşları yakalayıp kafeslerine koymaya çalışıyor, ama yakalayamıyordu, kuşlar sokakta bir aşağı bir yukarı uçuyor, ağaç dallarına tünüyor, çatılara konuyorlardı. 5.000 dolar değerinde bir kuş sürüsü; renkleri ve biçimleri farklı farklı, özgürlüğün şaşkınlığı içinde. Henry daha fazla dayanamadı, Shirley'yi kolundan tutup yatak odasına götürdü, kadını soyup üstüne çıktı, kaldıramayacak kadar sarhoştı nerdeyse. Harry karısına vurmaya devam ediyor, kadın her yere yığıldığında bir çığlık atıyor, Henry'de daha bir destekli vuruyordu, sonra Maggy elinde bir kuşla içeri girdi, başında, göğsünde ve ayaklarının üst kısmında portakal renginde püskülleri vardı kuşun, ama gerisi gri ve aptaldı. Harry'ye 300 dolara patlamıştı. Maggy "bir kuş yakaladım!" diye bağırdı ve Henry'yi göremeyince yatak odasına gitti, orada neler olduğunu görünce kucağında kuşla koltuğa oturdu ve çığlık atmaya başladı ve Harry karısını habire yere seriyordu ve karısı her seferinde çığlık atıyordu ve polisler böyle buldu onları, iki genç polis memuru, önce Henry'yi Shirley'nin üstünden çektiler, sonra herkese giyinmelerini söylediler, bir ekip otosu daha geldi, iki başka genç polis memuru. Maggy saldırganla-şıp memurlardan birine vurdu, memurlar onu arabaya atıp tepelere sürdüler ve sırayla Maggy'yi arka koltukta düzdüler, kelepçelemek zorunda kalmışlardı, öbür memur Henry, Harry, Shirley ve Harry'nin karısını karakola götürüp tutukladı, hücreye tıktı ve kuşlar bir aşağı bir yukarı uçup durdular.

o pazar ayininde rahip, cemaate günah ve utanç getiren şehvet düşkününü alkoliklerden söz etti. Bir tek Maggy kodese girmemişti, çok dındardı, ön sıraya oturup bacak bacak üstüne atmıştı, rahip kürsüden külotunu görüyordu nerdeyse. önü kabarmaya başladı, kürsü durumu gizliyordu allahtan. bir süre pencereden dışarı bakarak konuşmak zorunda kaldı, önündeki ininceye kadar.

Harry işinden oldu. Henry evi sattı, rahip Maggy ile yattı. Shirley bir televizyon tamircisi ile evlendi.

Harry öylece oturup boş kafeslere baktı ve kuşlar sokakların ortasında açlıktan öldüler. Harry sokakta ölü bir kuşa her rastladığında karısını dövdü. Henry parayı kumara ve içkiye yatırdı, altı ay sonra meteliksiz kaldı.

benim adım Henry. Charley göbek adımdır, annemin cenazesi o kadarda kötü sayılmazdı, güzel bir Katolik cenaze töreni, tütsüler, kapalı tabut, babam öldüğünde işler biraz karıştı, tabutu açık bıraktılar ve ihtiyarın sevgilisi tabutun içine eğilip o... ölü başı öptü ve her şey böyle başladı.

Hamiş -bir kuşu s.kmek için önce yakalamak gerekir.

modern kuru temizleme makinesinin en iyi yanı kumaşa zarar vermemesidir elbette, ve Kral kışımı beş

kez tekmeledi, bir iki üç dört beş, ve Atlanta'da buldum kendimi, New York'da olduğumdan bile daha kötü durumda, daha parasız, daha deli ve daha zayıf; 53 yaşında bir fahişe ya da orman yangınına

yakalanmış bir örümcek kadar şansım vardı anlayacağınız, neyse, sokaklarda yürüyordum, geceydi ve soğuktu, ve Tanrı'nın umurunda değildi, kadınların umurunda değildi, uçuk editörün umurunda değildi, örümceklerin umurunda değildi, şarkı söyleyemiyordum, ben adımı bilmiyordum ama soğuk biliyordu ve sokağın soğuk dili serin ve boş midemi yalıyordu, haha, çok şey biliyordu sokaklar, ve beyaz bir Kaliforniya

gömleği vardı üstümde (eski) ve bir kapıyı çaldım, saat dokuz sularıydı, İsa'nın pes etmesinden iki bin yıl sonra, kapı açıldı ve yüz­süz bir adam belirdi, bir odaya ihtiyacım var, Kiralık Oda tabelasını gördüm, senden hoşlanmadım, dedi bana. şu anda müsait değilim zaten.

tek istediğim bir oda, dedim, çok soğuk, ücretini öderim, bir haftalık ödeyemem ama şu anda soğuktan korunmak istiyorum, ölüyor olmak değil sorun, kaybolmak.

s.ktir git, dedi. kapı kapandı.

adını bilmediğim sokaklarda yürümeye başladım, ne tarafa gideceğimi bilmeden, bir sorun vardı ve ben adını koyamıyordum, bu yüzdendi bu kadar hü­zün, incil gibi takılıp kalmıştı kafama, ne saçma sapan iş. büyük tufa, haritasız, insansız, yabancıları sadece, taşlar, duvarlar, rüzgâr, kamışım ve hayalarım uyuşmuş, canımın her istediğini bağırabilirdim sokaklarda, kimse duymazdı, kimse umur-samazdı, umursamaları da gerekmezdi zaten, sevgi değildi aradığım, ama çok tuhaf bir şey vardı, kitaplarda asla sözü edilmeyen bir şey. anneler babalar da sözünü etmiyordu, örümcekler biliyorlardı

ama. s.ktir git.

ilk kez olarak her şeyin BİR SAHİBİ OLDUĞU ve BİR KİLİDİ bulunduğunu fark ettim, her şey kilit altındaydı, hırsızlar, berduşlar ve kaçıklar için bir ders, düşler ülkesi Amerika.

sonra bir kilise gördüm, pek sevmem kiliseleri, hele kalabalıksa. ama sabahın dokuzunda kalabalık olmayacağını düşündüm, basamakları çıktım.

hey hey, kadın, gel gör adamının halini.

bir süre oturup o iğrenç kokuyu soludum, Tanrı'ya bir anlam verebilirdim belki, ona bir fırsat tanıyabilirdim, kapıyı açmaya çalıştım.

kilitliydi orospu çocuğu

basamaklardan indim bu kez.

yürümeye başladım yine, aklıma estikçe köşe dönüyor, öylece yürüyordum, inmişti işte. DUVAR, insanın korkulu rüyası, sonsuza dek dışlanmaktan söz etmiyorum, tek bir dostunun bile olmamasından söz ediyorum, tevekkeli değil, diye geçirdim içimden, insanın ödü bokuna karışıyor, bu insanı

ÖLDÜRÜR, ucuz numaraları bir şekilde dahil olup tutunmaktır, cüzdanında çeşit çeşit kredi kartı bulundur, para, sigorta, araba, yatak, tuvalet, kedi. köpek, bitki, müzik aletleri, doğum sertifikalan, öfke duyulacak şeyler, düşmanlar, yordakçılar, un çuval­ları, kürdanlar, hastaliksız kış. küvet, fotoğraf

makinesi, gargara, aman tanrım, oooo. kilitler (sahip olduğunuz her şeyi alın ve iki yüzgeç gibi, lastik kanatlar gibi, ecza dolabınızdaki yedek y.rak gibi kıcınıza sokun.) küçük bir köprüden geçtim, bir başka KİRALIK ODA ilanını gördüm, binanın kapısına gittim, kapıyı

çaldım, çaldım tabii ki, başka ne yapabilirdim, üstümdeki Kaliforniya gömleği ve buz tutmuş kıcımla dans edecek halim yoktu herhalde?

evet, kapı açıldı, yaşlı bir kadın, o kadar soğuktu ki yüzü olup olmadığına dikkat etmedim, yoktu galiba, yüzde hesabı ile çalışırım, kıcı buz tutmuş bir matematikçi, bir süre dudaklarımı ovuşturduktan sonra konuştum.

kiralık odanız var galiba.

evet. n'olmuş?

bir odaya ihtiyacım olduğu kanaatindeyim.

bir dolar yirmi beş sente ihtiyacın var öyleyse.

gecelik mi?

haftalık.

haftalık mı?

evet.

tanrım.

bir dolar yirmi beş senti verdim, iki-üç dolar param kalmıştı, evin içine baktım, tanrım, devasa bir ateş

yanıyordu içerde, iki metre genişliğinde, bir metre yüksekliğinde, evin yandığını söylemek istemiyorum, olması gerektiği yerde yanıyordu ateş. sihirli bir şömine, o ateşe bakarak hayata dönebilirdiniz, o ateşe bakarak iki kilo alabilirdiniz, yemek yemeye gerek yok. yaşlı bir adam oturuyordu ateşin önünde, alevlerin gölgeli ışığı ile yıkanıyordu sanki, tanrım, ağzı açıktı, çenesi sarkmıştı, nerede olduğunu bilmez bir hali vardı, zangır zangır titriyordu, hiç kesilmiyordu titremesi, zavallı yaşlı

şeytan, bir adım attım içeri.

s.ktir, dedi yaşlı kadın.

ne demek istiyorsun? odanın ücretini verdim, hem de bir haftalık.

doğru, odan dışarda. beni izle.

yaşlı kadın kapıyı içerdeki yaşlı şeytanın üstüne kapattı ve ön tarafa doğru giden patikada onu izledim, patikaymış, çöplükten farkı yoktu ön bahçenin, daha önce dikkatimi çekmemişti ama kontrplaktan yapılma bir baraka vardı ön tarafta, gözlem gücüm hiçbir zaman iyi olmamıştır, barakanın kapısını

açtı, tek menteşe üzerinde duruyordu kapı.

kapının kilidi yok. ama kimse rahatsız etmez seni burda, merak etme.

sanırım haklısın.

gitti, haklıymışım. görmüştüm yüzünü, yoktu, tavuğun gerisinin kırıışmış derisi.

ışık yoktu içerde, tavandan bir kablo sarkıyordu sadece, yer topraktı, yere gazete serilmişti, halı misali, bir yatak, çarşafsız, ve ince bir battaniye, sonra bir gaz lambası buldum! inayet! kısmet! büyü!!

yanımda kibrit vardı, yaktım. BİR ALEV BELİRDİ!

bir güzellik aleviydi, ruhu vardı, güneşle yıkanmış dağların yamaçları, dalga dalga akan gülümseyen bir balık sürüsü, kızarmış ekmeğin kokan sıcak çoraplar, elimi üstüne tuttum küçük alevin, harikulade ellerim vardı, sadece ellerim harikuladeydiler.

sonra söndü küçük alev.

kurcaladım lambayı biraz, ama yirminci yüzyılda doğduğum için hiçbir şey bilmiyordum gaz lambaları hakkında, yine de biraz daha gazyağı gerektiğini anlamak çok zamanımı almadı.

kontrplak kapımı açıp Tanrı 'nın ayışığı ile aydınlattığı geceye çıktım, harikulade ellerimle evin kapısını çaldım, evet. kapı açıldı, yaşlı kadın belirdi, başka kim? Mickey Rooney mi? o muhteşem ışık-

ğın altında titreyip duran ihtiyar şeytana bir göz daha attım, lanet geri zekalı.

ne? diye sordu yaşlı kadın tavuk gerisi yüzü ile.

sizi rahatsız etmek istemezdim, ama şu küçük gaz lambası var ya?

evet?

şey, söndü.

öyle mi?

evet. biraz gazyağı ödünç alabilir miyim?

manyak mısın nesin? gazyağı PARA ile, oğlum.

çarpmadı kapıyı, antik bir serinkanlılığı vardı, o hıristiyanlara has hödük kayıtsızlığı ile kapattı kapıyı, yüzyılların eğitimi, ne güzel atalarım vardı, tavuk gerisi yüzlü, tavuk gerisi yüzlüler ve alçak-gönüllülerdir bu dünyanın varisleri.

odama döndüm (?), yatağa oturdum, sonra çok utanç verici bir şey oldu: uzun zamandan beri kursağımdan bir şey geçmediği halde birden sıçmam geldi, kalkıp Tanrı'nın gecesine çıkmak ve o kapıyı bir kez daha çalmak zorunda kaldım, bu kez de Mickey Rooney değildi kapıyı açan.

evet?

tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama odanın tuvaleti yok. kullanabileceğim bir tuvalet var mı?

orda! işaret etti.

orda mı?

ORDA! ve bana bak...

efendim?

s.ktir git, oğlum, aptal fikirlerinle buraya gelip kapıyı çalıyorsun, dışardaki SOĞUK hava İÇERİ

giriyor!

affedersiniz.

bu kez çarptı kapıyı, sıcak havayı kulaklarımın arasında hissettim, hayalarımında bir an. nefisti, sonra tuvalet yerine geçen yapıya doğru yürüdüm.

tuvaletin kapağı yoktu.

eğilip delikten içeri baktım, kilometrelerce derine gidiyordu sanki, hiçbir tuvaletin asla kokmadığı kadar kötü kokuyordu, ve hafife alınacak bir cümle değil bu.

ayı ışığında ağının ortasına oturmuş bir örümcek gördüm, siyah, iri bir örümcek, bilge, örümcek tuvaletin ağzına örmüştü ağını, sıçma isteğim kayboldu birden.

odama döndüm, yatağa oturup harikulade ellerimi havaya, mümkün olduğunca tavandan sarkan kabloya doğru uzattım, biraz daha yaklaşabilirdim, yarı deli ve kuru bok dolu oturmuş ellerimi kabloya doğru sallıyordum, sonra kalkıp dışarı çıktım, bir blok yürüyüp buz tutmuş bir ağacın altında durdum, buz tutmuş muhteşem bir ağaç. içimdeki bütün o kuru bokla, bir marketin önünde durdum, şişman bir kadın marketin sahibi ile konuşuyordu, sarı ışığın altında durmuş konuşuyorlardı, ve YEMEK doluydu içerisi, ne sanat umurlarındaydı, ne öykü, ne de Plato. Mickey Rooney'yi seviyorlardı, ölüydüler ama bir şekilde benden daha sağduyuluydular, böceklerin ve vahşi köpeklerin duyarsız duyarlılığı, bir bok değildim, ben yapamıyordum.

odama döndüm, ertesi sabah gazete kenarlarını kullanarak babama bir mektup yazdım, zarf ve pul

satın alıp postaladım, aklıktan ölmek üzere olduğumu yazmış, Los Angeles'a dönebilmem için para göndermesini istemiştim, öykünün canı cehenneme, demiştim, De-mass'a bak, frengi kaptı, kürek çekerken fittırdı. para gönder.

beklerken sıçıp sıçmadığımı hatırlamıyorum, cevap geldi ama. zarfi açtım, sayfaları salladım, on-on iki sayfalık bir mektuptu, arkalı önlü. ama para çıkmadı içinden, ilk sözcükler: BENDEN BU

KADAR!

...bana hâlâ ON DOLAR borçlusun! benim canım burnumdan çıkıyor para kazanmak için. sen saçma sapan öykülerini yazarken senin geçimini temin edecek değilim, ömründe bir kez olsun bir öykü

SATMIŞ olsaydın, ya da EĞİTİM görmüş olsaydın farklı olabilirdi, ama yazdığın öyküleri okudum, ÇİRKİNLER, insanlar senin ÇİRKİNLİKLERİNİ okumak istemiyorlar. Mark Twain gibi yazmalısın, büyük adamdı, insanları güldürürdü, senin öykülerinde kahramanlar ya kendilerini öldürüyorlar ya deliriyorlar ya da başkalarını öldürüyorlar, hayatın büyük kısmı sandığın gibi değil, kendi-ne iyi bir iş

bul, ADAM ol.

bu minvalde sürüp gidiyordu mektup, bitiremedim. benim istediğim paraydı, bir daha salladım sayfaları, soğuğu hissedemeyecek kadar hastaydım, o gün daha geç bir saatte yürürken bir ilan gördüm

-eleman aranıyor. Sacramento'nun batısında bir yerde demiryolu inşaatında çalışacak eleman arıyorlardı, formu imzaladım, diğer işçiler biraz canımı sıktılar, benden hoşlanmamışlardı. tren yüz yaşında ve toz içindeydi, uyumaya çalışırken işçilerden biri koltuğumun altına girdi, diğerleri kıkırdarken yüzüme toz üfledi. BOK HERİFLER! Atlanta'da olmaktan iyiydi yine de. sonunda tepem attı, doğruldum, herif arkadaşlarının yanına gitti.

bu adam normal değil, dedi. yanıma gelirse bana yardım etmenizi istiyorum.

yanına gitmedim. Mark Twain müthiş kakhahalar çıkarırdı herhalde böyle bir öyküden, o bok heriflerle şişeyi paylaşıp şarkılar söylerdi, gerçek erkek. Sam Clem. ben bir bok değildim, ama Atlanta'dan çıkmıştım, hâlâ hayattaydım, harikulade ellerim ve gidecek uzun bir yolum vardı.

tren ilerliyordu.

bilemiyorum, kış delikleri minicik Çin salyangozlarıydı belki nedeni, belki de mor kravat iğneli Türk ya da onunla haftada yedi-sekiz veya on bir kez sevişmek zorunda kalmam ya da başka bir şey ya da başka bir şey, ama bir zamanlar bir milyon doların varisi olan bir kadınla, bir kızla evliydim, birilerinin ölmesi gerekiyordu sadece, ama Teksas'ın o yöresinde hava kirliliği yok, iyi beslenir, kaliteli içki içerler ve bir yerleri çizilse ya da aksırsalar doktora giderler, hatun nemfomandı, boynuyla ilgili bir sorunu vardı, özetlemek gerekirse şiirlerime çarpılmıştı, şiirlerimin Black, hayır Blake, Blake'den bu yana yazılmış en iyi şiirler olduğunu düşünüyordu, bazıları öyledir de. ya da başka bir şey.

sürekli mektup yazıyordu, bilmiyordum bir milyon doları olduğunu. Kuzey Kingsley Drive'da bir odada oturuyordum, mide ve bağırsak kanaması ile yattığım hastaneden yeni çıkmıştım, hastanenin her yerine akıtmıştım kanımı, dokuz şişe kan ve glikoz verdikten sonra, "bir kadeh daha iç, öldün,"

demişlerdi, intiharcı! birine böyle şey söylenmez, her gece boş ve dolu bira kutularının arasında şiir yazıyor, ucuz puro içiyordum, solgun ve güçsüz, son duvarın çökmesini bekleyerek.

bu arada yazıyordu, yanıtlıyordum, şiirlerimi ne kadar güçlü bulduğunu belirttikten sonra kendi şiirlerinden birkaçını yolluyordu (pek de kötü değillerdi) ve hep aynı şey: "kimse benimle evlenmez, boynum, boynumu çeviremiyorum." sürekli aynı şey. "kimse evlenmez benimle, kimse evlenmez, kimse evlenmez." sarhoş bir gecemde bir halt yedim: "tanrı aşkına, ferahla, ben evlenirim seninle!" diye yazdım ve mektubu postalayıp unuttum, ama o unutmadı, daha önce de fotoğraflarını yollamıştı, hiç de fena görünmüyordu, ama evlilik teklifimden sonra korkunç fotoğraflar gelmeye başladı, o fotoğraflara bakıp GERÇEKTEN sarhoş oluyordum, dehşet içinde halının ortasına diz çöküp konuşmaya başlıyordum, "bundan böyle kendimi feda ediyorum, bir insanı mutlu etmek bile yaşamın hakkını

vermeye yeter." bir şekilde kendimi teselli etmek zorundaydım, fotoğraflara baktıkça ruhum haykırıp titremeye başlıyor, bir kutu birayı daha mideme indiriyordum.

minik, yuvarlak kış delikli Çin salyangozları değil de resim kursuydu belki de nedeni, nerdeyim ben?

otobüse bindi, annenin haberi yok, babanın haberi yok, dedenin haberi yok, bir yerlere tatile gitmişler, yanında biraz bozuk para sadece, karşılamak için terminale gittim, sarhoş bir vaziyette oturmuş hiç

görmediğim bir kadının otobüsten inmesini bekliyordum, evlenmek için. sokaklara ait değildim, anons yapıldı, otobüs yanaştı, kapıdan inen yolculara bakmaya başlarım, sarışın, şeker, çekici bir hatun, yüksek ökçeler, nefis bir kış, çalkalıyor ve genç, genç, yirmi üç, bana doğru geliyor, boynunda çok da tuhaf bir durum yok. olabilir mi? otobüsü mü kaçırdı? yanına gittim.

"Barbara sen misin?"

"evet," dedi. "sen de Bukowski olmalısın.""olmalıyım, gidelim mi?"

benim külüstüre binip evin yolunu tuttuk.

"otobüsten inip geriye dönmeyi bile düşündüm."

"seni suçlayamam."

eve gittik, ben biraz daha içtim, evlenmeden benimle yatmayacağını söyledi, biraz uyuduktan sonra arabaya atlayıp Vegas'a gittik ve döndük. Evliydik, durmaksızın gidiş dönüş araba sürmüştüm, yatağa girdiğimize değdi... İLK sefer, bana nemfoman olduğunu söylemişti, inanmamıştım, dördüncü

postadan sonra inanmaya başladım, başım beladaydı, her erkek doyumsuz kadını yola

getirebileceğine inanır ama bu inanç insanı mezara götürür -erkeği tabii ki.

sevkiyat memurluğundan istifa ettim ve Teksas otobüsüne bindik, o zaman öğrendim milyoner olduğumu; havalara sıçradığımı söyleyemem, biraz tuhafımdır. çok küçük bir kasabaydı, uzmanlar tarafından birilerinin atom bombası atmak zahmetine girişeceği son Amerikan kasabası olarak gösteriliyordu, haklıydılar, fırsat bulup da yatak odasından çıkabildiğim zaman küçük yürüyüşler yapıyordum, takatsiz, solgun, bezgin; herkesin gözü üstümdeydi tabii ki. kasabanın zengin kızını

oltasına düşürmüş uyanık kentliydim. MUTLAKA bir şeyler vardı bende, ki vardı: derisi sıyrılmış

yorgun bir kamyon ve bir bavul dolusu şiir. karımın belediyede mis gibi bir işi vardı, bir masa ve sıfır sorumluluk, ben de pencerenin önüne oturup güneşleniyordum, sinek kovuyordum, babası benden nefret ediyordu ama dedeyle aramız fena değildi, paranın çoğu babadaydı ama. bir gün oturmuş sinek kovuyordum ki iri bir kovboy daldı içeri, çizme, kovboy şapkası filan, "lanet olsun, Barbara," dedi ve bana baktı...

"söyle, ne yaparsın sen?" diye sordu. "YAPMAK mı?" "evet, ne YAPARSIN?"

uzunca bir süre bekledim, pencereden dışarı baktım, bir sinek kovdum, sonra ona döndüm, tezgaha yaslanmıştı, 1.90 boyunda, kırmızı suratlı Teksaslı Amerikan kahramanı, maço... "ben mi? ben..

rüzgâra kapılmış bir yaprak gibiyim."

gerilip tezgaha sıkı bir kafa attı, sonra da dışarı çıktı.

"onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Barbara.

"hayır."

"kasabanın belasıdır, dövmediği adam yoktur, benim kuzenim olur."

"bana bir şey YAPMADI ama. YAPTI MI?" dedim, tane tane.

ilk kez biraz tuhaf baktı bana. içimdeki besili canavarı gördü, hassas şair kimliği Noel'de ağzıma aldığım bir güldü sadece, kot pantolon gününde tek takım elbisemi giyip kasabada bir aşağı bir yukarı

gezindim. Hollywood filmi gibiydi, kot giymeyen herkesi göle atıyorlardı, kulağa geldiği kadar kolay değildi, yürürken midemde birkaç kadeh vardı ve gölü filan görmedim, kasaba benimdi. kasabanın doktoru benimle ava ve balığa çıkmak istiyordu, karımın akrabaları boş bira kutularını çöp tenekesine nişanlarken anlattığım fıkraları dinliyorlardı, intiharcıl umursamazlığımı cesaret olarak algılıyorlardı, gün benim günümdü.

ama karım Los Angeles'a dönelim diye tutturdu, daha önce büyük kentte yaşamamıştı, caydırmaya çalıştım, kasabada aylıklık etmekten hoşnuttum, ama hayır, gitmemiz gerekiyordu, dede bize yüklüce bir çek yazdı, otobüse binip Los Angeles'a döndük, otobüslerde sürünen potansiyel milyonerler, daha da kötüsü, geçimimizi kendimiz sağlamalıyız diye tutturdu, ben bir sevkiyat memurluğu buldum yine: o da evde oturup bir iş bulma ümidiyle vakit geçiriyordu, her gece iş sonrası kafayı çekiyordum,

"tanrım," diyordum "bakar mısın yaptığımı? gerçek bir köylüyle evlendim." bu deli ederdi onu. bir milyon dolar için bile kış yalayamazdım. içimde yoktu, bir tepenin zirvesinde bir evde yaşıyorduk, küçük bir evdi, kiralık, arka bahçesinde uzun çimler; sinekler uzun çimlerin arasına saklanır, sonra hep birlikte çıkıp arka bahçeyi istila ederlerdi. 400.000 sinek, delirtirlerdi beni. büyük bir kutu spreyle çıkıp her gün binlercesini öldürüyordum ama çok fazla düzüşüyorlardı; biz de öyle. bizden önce evde yaşamış olan kaçıklar yatağın üst duvarına çepeçevre raf çakmışlardı, sardunya saksılarıyla doluydu raflar, küçük saksılar, büyük saksılar, hepsinde de sardunya, düzüştüğü-müzde yatak duvarları titretir, sonra raflar titrer, saksıların takırtıları duyulurdu: dayanamayıp yıkılmak üzere olan rafların gürültüsü, ve dururdum, "hayır! HAYIR! DURMA! OH, TANRIM, DURMA!" devam ederdim ve raflar inmeye başladılar, sırtıma, kışıma, kafama, bacaklarıma, kollarıma, ve o güler, bağırır ve BOŞALIRDI, çok seviyordu o saksıları, "şu rafları duvarlardan söküp atacağım," derdim, "hayır, yapma," diye yalvarırdı,

"LÜTFEN YAPMA!" öyle tatlı yalvarırdı ki yapamazdım, rafları yine yerlerine çakar, saksıları yerleştirir, bir dahaki seferi beklerdim.

küçük, siyah, geri zekalı bir köpek satın alıp adını Bruegel koydu. Peter Bruegel ressamdı, ya da bir zamanlar ressamış. birkaç gün sonra köpeğe duyduğu ilgiyi yitirdi ama. yoluna çıktığında tek-melerdi, sert, ayakkabısının sivri ucuyla, "çekil yolumdan piç!" diye tıslayarak, biramı içtikten sonra Bruegel'le yerlerde yuvarlanır, boğuşurdum, yapabildiği tek şey buydu -harala gürele boğuşmak, dişleri benim dişlerimden daha sağlamdı üstelik, bir milyonun bir şekilde benden uzaklaştığını hissediyor, ama umursamıyordum.

yeni bir araba aldı bize. 57 model bir Plymouth, ki halen kullanıyorum, ona şansını belediyede denemesini söyledim, sınava girdi ve Şerif Departmanı'nda çalışmaya başladı, ona sevkıyat memurlu-ğundan kovulduğumu söyledim, her gün arabayı yıkadıktan sonra gidip onu işten alıyordum, bir gün arabaya bindi ve tam gazlamak üzereyken çiçekli gömlek giymiş, uçuk benizli, düşük omuzlu, aptal gülüşlü bir sürü genç, liseli yürüyüşleri ile binadan çıktılar.

"kim bu serseriler?" diye sordum

"polis memuru onlar," dedi o kibirli, küçük kancık tonuyla.

"hadi canım, boşversene! geri zekalı bunlar! polis filan olamazlar. BUNLAR, polis?"

"onlar polis ve son derece HOŞ çocuklar."

"S.KTİR!" dedim.

çok kızdı, o gece sadece bir kere düzüştüük. ertesi gün yeni bir şey.

"Jose geçiyor," dedi. "o İspanyol."

"İspanyol mu?"

"evet, İspanya'da doğmuş."

"fabrikalarda birlikte çalıştığım Meksikalıların yarısı İspanya'da doğduklarım söylerlerdi, numara bu.

İspanya babadır, sıkı matador, o eskinin Büyük Düşü."

"Jose İspanya'da doğmuş, biliyorum."

"nereden biliyorsun?"

"kendi söyledi."

"S.KTİR!" çektim yine.

sonra akşamları resim kursuna gitmeye başladı, sürekli resim yapıyordu, kasabasının dahi çocuğuydu, ülkesinin belki de. belki de değil.

"seninle sınıfa gireceğim," dedim bir gün.

"SEN Mİ? NİÇİN?"

"kahve molalarında sana eşlik ederim, hem seni götürüp getirmiş olurum."

"iyi, peki..."

sınıfa birlikte girmeye başladık, ikinci ya da üçüncü gün öfkelenmeye başladı, kağıt yırtıp yere atmalar filan, ben öylece oturup onu görmemeye çalıştım, herkes çok meşguldü, kendilerini tamamen yaptıkları işe kaptırmışlardı, ama kıkır kıkırdılar bir yandan da, aslında bir oyun oynuyorlarmış, resim yapıyor olmaktan utanıyor-larmış gibi.

resim öğretmeni arka sıralara geldi. "Bay Bukowski, resim yapmanız gerekiyor, neden önünüzdeki kağıda bakıp duruyorsunuz?"

"firça getirmeyi unuttum."

"pekala, size ödünç bir firça vereceğim ama dersten sonra iade etmeyi unutmayın."

"olur."

"içinden çiçekler çıkan şu vazunun resmini yapın."

bir an önce bitirmeye karar verdim, hızlı çalışıp bitirdim, ama herkes harıl harıl çalışıyordu, baş

parmaklarını havada tutup mesafe ya da renk filan ölçüyorlardı, dışarı çıkıp bir sigara yaktım, kahve içtim, odaya döndüğümde herkes resmimin etrafına toplanmıştı, sırf göğüs sarışın bir hatun (evet, onlardan) bana döndü ve göğüsle-rini dayayarak, "daha önce resim yapmıştınız, değil mi?" diye sordu,

"hayır, bu ilk resmim." göğüslerini şöyle bir sallayıp bağıma gömdü ve "CİDDİ olamazsınız!" dedi.

"hımmmmmm," diyebildim sadece.

öğretmen resmi alıp ön duvara astı. "İŞTE! İSTEDİĞİM BU!" dedi. "DUYGUYA bakın, AKICILIĞA, DOĞALLIĞA!"

aman tanrım, diye geçirdim içimden.

karım hışımla yerinden kalktı ve yan taraftaki kağıt kesme odası olarak kullanılan küçük odaya girip kağıt yırtmaya, etrafa boya saçmaya başladı, zavallı bir moronun kolajını bile yırttı hatta.

"Bay Bukowski," diye yaklaştı öğretmen bana, "o kadın sizin... karınız mı?"

"evet."

"primadonnalara tahammülümüz yoktur burada, bunu kendisine söylerseniz iyi olur. şey... eee..."

resminizi sergide kullanabilir miyiz?"

"elbette."

"teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!"

normal değildi öğretmen, yaptığım her resmi sergilemek istiyordu, boya karıştırmayı bile bilmiyordum, renk tekerleğini yapmayı bile becerememiştim. mor ile turuncuyu, kahverengi ile siyahı, beyaz ile siyahı karıştırmıştım, fırça nereye düşmüşse, yaptıklarımın çoğu üstüne basılmış köpek bokunu andırıyordu, ama öğretmene göre ben... tanrının hayalarıydım, pekala, karım kursu bıraktı, ben de kursu ve resim yapmayı.

sonra işten eve gelip Türk'ün ne kadar kibar bir erkek olduğunu anlatmaya başladı, "mor bir kravat iğnesi var, mor bir kravat iğnesi takıyor, bugün beni alnımdan öptü, öyle yumuşak bir insan ki, bana HARİKULADE olduğumu söyledi"

"dinle şekerim, öğreneceksin, bu numaralar Amerika'nın bütün bürolarında olur. bazen bir yere varır, ama çoğunlukla varmaz, bu heriflerin çoğu dolabın içinde otuzbir çekerler, Charles Boyer filmlerine giderler, gerçekten iyi iş tutanlar bu konuda fazla konuşmazlar, belli etmezler, seninle bire yüz bahse girerim ki senin Türk çok

film seyretmiş, hayalarını sık, kaçacaktır."

"HİÇ OLMAZSA KİBAR! ve öyle yorgun ki! üzülüyorum onun için."

"neden bu kadar yorgun? Los Angeles Belediyesi için çalışmaktan mı?"

"hayır, bir drive-in sinema işletiyor, gece geç saatlere kadar çalışıyor, bu yüzden uykusunu alamıyor."

"ben de domuzun g.tüyüm!" dedim.

"kesin öylesin," dedi tatlılıkla, ama o gece saksıları iki kez indirdik.

sonra Çin salyangozlarının gecesi, belki de Japon salyangozlarıydı, her neyse, süpermarkete gitmişim, özel bir tepsi ile karşılaştım, olduğu gibi satın aldım, minik bir ahtapot, salyangozlar, yılanlar, kertenkeleler, böcekler, çekirgeler... önce salyangozları pişirdim, masaya koydum.

"tereyağında kızarttım," dedim, "indir midene, sırası gelmişken, fakir boklar yer bunu." ağzıma birkaç salyangoz atıp, "bizim Mor Kravat İğnesi nasıldı bugün?" diye sordum.

"lastik gibi bunlar..."

"lastik maştık... YE!"

"kıç delikleri minicik... minik kıç deliklerini görebiliyorum... ıhh..."

"yediğin her şeyin kıç deliği var. senin var, benim var, herkesin kıç deliği var. Mor Kravat İğnesinin de kıç deliği var.

"öğğğ..."

masadan kalkıp lavaboya koştu, kusmaya başladı.

"minik kıç delikleri... öğğğğ..."

bir kahkaha atıp minik kıç deliklerini ağzıma doldurdum, bira ile mideme indirdim.

birkaç gün sonra biri kapımı, onun kapısını çalıp elime boşanma kağıtlarını tutuşturunca çok şaşırmadım.

"yavrucuğum, bu ne?" kağıtları gösterdim, "beni sevmiyor musun artık?"

ağlamaya başladı, susmak bilmiyordu."tamam, tamam, üzülme, belki de Mor Kravat İğnesi'dir aradığın, onun dolapta otuzbir çektiğini sanmıyorum, aradığın odur belki."

"oooooh, ooooooh, ooooooh..."

"o küvette asılıyordur bence."

"iğrenç bir adamsın sen!"

kesti ağlamayı, sonra son bir kez bütün saksıları indirdik, banyoya girdi, bir şarkı mırıldanarak işe gitmeye hazırlanıyordu, o gece taşınmasına yardım ettim, o evde kalmak istemiyordu, hüzünlüyordu. kancık, dönüşte bir gazete satın alıp küçük ilanlarda bana uygun işlere baktım: sevkiyat memuru, depocu, kapıcı, özürlüye yardımcı, telefon rehberi dağıtıcısı, gazeteyi fırlatıp dışarı çıktım,

bir şişe viski satın alıp bir milyon dolara veda ettim, birkaç kez gördüm onu -tesadüfen, saksı maksı yok. Mor Kravat İğnesi ile sadece bir kez yattığını ve işinden ayrıldığını söyledi, resim yapmak ve yazmak istiyordu, "ciddi olarak."

daha sonra Alaska'ya gittiğini ve bir Eskimo ile evlendiğini öğrendim, bir Japon balıkçısı ile. sarhoş olduğumda şakasını yapardım bazen: "bir keresinde Japon bir balıkçıya bir milyon dolar kaybettim."

"atma, senin hiçbir zaman bir milyon doların olmadı!"

haklıydılar, hiç olmamıştı.

senede bir-iki kez mektup yazar, uzun mektuplar, genellikle Noel'den önce. benden cevap vermeme ister. Eskimo adları olan iki ya da üç çocuğu vardı, bir kitap yazmıştı, rafların birinde duruyordu, bir çocuk kitabı, ama o kitabı yazmış olmaktan "gurur" duyuyordu, şimdi de "kişilik parçalanması" üstüne

"ciddi" bir roman yazacaktı, hayır, KİŞİLİK PARÇALANMASI ÜSTÜNE İKİ ROMAN yazacaktı, biri benim hakkımda herhalde, diğeri de Eskimo'nun, ya da Mor Kravat İğnesi'nin.

resim kursundaki iri memeli hatuna takılmalıydım belki de. ama zordur bir kadını memnun etmek, hem belki onun da minik kık deliklerinden midesi bulanırdı. ama o ahtapotu denemenizi isterdim, tereyağında erimiş bebek parmakları, deniz örümcekleri, pis sıçanlar, ve sen o parmakları emerken intikam alır, bir milyona veda eder, bir bira içerdin ve elektrik şirketinin, kaset çalarların, pantolonlarını kışlarının üstünde giyen Teksas kovboylarının ve önce ağlayıp sızlayan, sonra seni düzen, sonra da terkedip Noel'den önce mektup yazarak artık bir yabancı

olduğun halde Bruegel'i, sinekleri, pencerenin önünde duran 57 Plymouth'u, ziyanı ve dehşeti, hüznü

ve başarısızlığı, sahnelen oyunları, yaşamlarımızı unutmama izin vermeyen boyundan sakat kaçık kadınlarının canı cehenneme; düşerek, kalkarak, her şey yolundaymış gibi sırtarak, hıçkırarak, minik kık deliklerimizi ve diğerlerini silerek.

kamu bir yazardan ya da yazılarından ihtiyacı olanı alır, gerisini boş verir, ama genellikle aldığı en az ihtiyaç duyduğudur, boş verdiği ise en çok. bu da benim işime gelir açıkçası, kimseye belli etmeden kendime göre kutsal küçük virajlarımı alırım, bunu anlaya-bilselerdi yaratıcılar tükenirdi sadece, hepimiz aynı bok çukurunda olurduk, oysa şimdi ben kendi çukurumdayım, onlar kendi çukurlarında ve bence benimki daha harikulade iğrenç kokuyor.

cinsellik ilginç, ama o kadar da önemli değil, dışkılamaktan daha önemsiz mesela, bir erkek hiç

düzüşmeden yetmişine kadar yaşayabilir, ama bir hafta sıçmazsa hayati tehlike söz konusudur.

özellikle Amerika'da cinselliğe verilen önem cinselliğin anlamını çoktan aşmıştır, biçimli bir vücuda sahip dişi bunu hemen PARAYA çevirmeyi düşünür, ve genelevde çalışan fahişeyi kastetmiyorum, annenizi, kızkardeşinizi, karınızı, kızınızı kastediyorum, bu oyunun kerizi de (evet, hoş bir sözcük

değil) bu sahtekarlığın sürmesine izin veren Amerikan erkeğidir, ama ne yapsın Amerikan erkeği?

Amerikan eğitimi, Amerikan ailesi ve reklam denen Amerikan canavarı daha on ikisine gelmeden beynini yiyip bitirmiştir zaten, o dişiye dolarlarını yedirmeye, dişi de dolarlarını yalvarta yal-varta yemeye hazırdır, yatağının altında havlu bulunduran profesyonel fahişenin (kadınlığın gerçek temsilcisi nerdeyse; neyse kibirkaç gerçek kadın var) gizli profesyoneller ve yasa tarafından bu denli horlanmasının nedeni budur, profesyonel fahişe, mezara dek Çalış ve Didin felsefesi üzerine kurulu Amerikan tarzı yaşama açık bir tehdittir, fahişe .mcığın değerini düşürür.

evet, cinsellik gerçekte değerinin çok üstüne fırlamıştır, hani arada sırada gazetede güzellik yarışması

için poz vermiş bikinili kızların fotoğraflarına rastlarsınız (şu anda okuduğunuz Açık Kent'de bulamazsınız, gırgır niyetiyle belki); uzun bacaklar, harikulade göğüsler, ilk bakışta bu kızlarda gerçekten bir sihir var, diye geçirirsiniz içinizden, kızlar da bunun farkındadırlar, etiket fiyatlarını

kafalarının içine asmışlardır zaten, gidişata göre fiyat yükseltilebilir ya da indirilebilir elbette, sonra o sekiz-on kızın yüzlerine bakarsınız, yüzlerindeki gülümsemelere, gülümsemeler gülümseme değildir aslında, kartondan kesilmişlerdir sanki, ölümün karbon kopyası, ağızları, burunları, kulakları, çeneleri alışılagelmiş güzellik kavramımızla örtüşürler ama bütün olarak algılandığında acımasızca çirkin bir şey vardır o yüzlerde, ne düşünce vardır, ne güç, ne de anlam, boş yüzler, bomboş... gergin ölü ciltler, gözler yok. ama Amerikan erkeği bu yüzlere bakar ve şöyle geçirir içinden: "evet, gerçekten KLAS

kızlar bunlar, paha biçilmez."

bu yarışmalara katılan kızları yıllar sonra süpermarketlerde görürsünüz, yaşlanmış, öfkeli, hafif kaçık, hiçbir şeyi beğenmezler, binbir zorluk çıkartırlar, sermayeyi kalıcı olmayan bir işe yatırmışlardır, yanlış yatırım; el arabalarında bulundurabilecekleri bıçaktan sakının; evrenin kaçık kadınlarıdır onlar.

küstahlığı ile ünlü Bukowski dahil, bazı yazarlar için cinsellik bariz bir biçimde trajikomiktir, saplantılı olduğum için yazmıyorum cinsellik hakkında, cinsellik bir piyeste seyircileri güldüren, ama iki perde arasında da biraz ağlatan bir güldürü unsurudur benim için. Giovanni Boccaccio çok daha iyi yazmış, mesafeli ve biçemli. ben konuya hak ettiği zarafeti veremeyecek kadar yakını, insanlar beni düpedüz ahlaksız buluyorlar. Boccaccio okumadımsa, okuyun. "Dekameron" iyi bir başlangıç olur.

yine de, çoğu paçoz 2000 kadar kadınla yattıktan sonra biraz

mesafe edindiğim söylenebilir, kendime ve yakalandığım tuzağa hâlâ gülebiliyorum.

bir zamanlar kadın elbisesi satan bir dükkanın bodrumunda çalışmıştım, depo işlerine bakan vazıfsız işçiydim, şefim hayli genç ama kelleşmekte olan dangalağın tekiydi. II. Dünya Savaşı'nda savaşmak üzere askere çağrılmıştı hıyar, kafasına taktığı şey öldürülme korkusu muydu? savaşın anlamı mı?

savaşın anlamsızlığı mı? yanı başına düşecek bir top mermisinin onu bin parçaya ayıracağı mı?

bana açılırdı, benim iyi biri olduğumu düşünüyordu, tozlu ve rutubetli devasa bodrumda birlikte çalışıyorduk -paketleyiciler bir kat yukarıda ter döküyorlardı, iki metre yüksekliğindeki kolilerin üstüne çıkıp belli bir numara arardık; gönderilmesi gereken parça kumaş ya da elbise, koca bodrumdaki ışık tavandan sarkan üç küçük ampulden ibaretti ve biz bir numarayı, kadın elbisesine dönüşecek bir kumaş parçasını bulmak için maymunlar gibi bir koliden diğerine sıçrardık.

merhamet et tanrım, diye geçirirdim içimden, üç kuruş için yapılacak iş mi, böyle yaşayıp ölünür mü?

intihar çok daha insancıl bir yoldu şüphesiz.

şefim olacak dangalak arada sırada, "NUMARAYI BULDUN MU?" diye bağırdı.

ağzımın kenarından, "hayır," diye cevap verirdim.

aradığım filan da yoktu zaten, benim için hiçbir anlam taşımayan bir numarayı neden arayayım? şef arada sırada bana baktığında bir koliden diğerine sıçrardım, bir keresinde şef koliden koliye sıçrayarak yanıma geldi, oturup bir sigara yaktı.

"Bukowski, sen iyi birisin."

bir şey söylemedim.

"yakında askere gidiyorum, bu son haftam."

çok da uzun olmayan işçiliğim boyunca yüzünün ortasına bir yumruk atmamak için kendimi zor tutmuştum ve o şimdi karşıma geçmiş içini dökmeye hazırlanıyordu.

"askerlikle ilgili olarak beni en çok korkutan ne biliyor musun?" "hayır."

"karımla sevişmemek, insanlar yeterince sevişemiyor, ama sen öyle değilsin, tavrından belli..."

(abazanlık canıma tak etmişti)

"...söylüyorum karıma, ne yapacağım tatlım diyorum, artık seninle sevişemeyeceğim diyorum, bana ne diyor biliyor musun?"

'tanrı aşkına askere git ve bir erkek gibi dövüş, döndüğünde burada olacağım,' diyor, ama lanet olsun o işi çok özleyeceğim; erkeklerin çoğu nasıl bir şey olduğunu bilmez bile. ama sen ve ben biliyoruz.

(o askerdeyken başkalarının karısını becereceğini, dönmediği takdirde de karısının satılık bedenler pazarında elde kalanı pazarlayacağını söylemedim.)

zavallı, ya ömrünü iki paralık bir işte yiyecek ya da BAN-ZAİ'nin intihar saldırılarına hedef olacaktı.

Japon ya da daha da kötüsü yenilmişin kararlı ilerleyişi ile karşılaşacaktı, Kar-Hunu beyazlığın içinden çıkacak ve onun numarasını arayacaktı. Kar-Hunu, buruk, eğitilmiş, gözü pek, son bir deli fişek, karın içinden çıkıp arayacaktı onun numarasını, sırf toplumun doğru tarafında kalabilmek için

kaşıntıya, esnemeye ya da soğuk algınlığına katlanır gibi bütün bunlara KATLANACAK, şanslı yaver giderse evine dönüp karısını becermeye devam edebilecekti.

işte cinsellik size; dangalaklar ve askeri manevralar bile var içinde, beyin yerine .mcık taşıyan erkekler şeref madalyası ile onurlandırılır, kahramanlık mı? geri zekalının cesareti değil, düşünebilen kişinin cesareti önemlidir -biraz çaba ve şanslı bir mide gerektirir.

cinselliğe herkesi kattığın zaman iyice karmaşıklaşır, ne kadar derinine inersen o kadar az bildiğini anlarsın, bir teori diğerinin yerini alır ve her seferinde insan haysiyeti zedelenir, öyle olması gerek belki de. bütün potansiyelimize rağmen korkunç büyüme aşağı doğru.

cinsellik denen şey muhteşem Bukowski'nin bile kafasını karıştırır, hiç unutmam, bir gece şu kente inen tünellerden birinin batı tarafındaki barların birindeydim, o sıralar bara yakın bir tepenin ortasına inşa edilmiş bir pansiyonda kalıyordum, neyse, müthiş içiyordum o akşam. gencim, güçlüyüm, önüme her çıkanı devirebileceğimi düşünüyorum, hatta belasını arayan biri var mı diye etrafıma bakmıyorum, hayat hâlâ yeni benim için, toyum, yirmi iki yaşında, romantik bir budala; hayatı

korkunç değil de hafif ilginç buluyorum.

neyse, gecenin ilerleyen saatlerinde başımı çeviriyorum ve genç, güzel, hüznü bir çocuk-kadın var yanımda, on yedi yaşında filan, uzun sarı saçları var (uzun saça hiç dayanmam, bele kadar, elini attığında işin monotonluğu bozulur, senfoniye dönüşür) ve bu kız sessiz, hiç konuşmuyor, kutsal nerdeyse, ama o bir FAHİŞE, yanında da pezevengi lezbiyen-mama, ve aslında kızı çalıştırmamayı

yeğler ama malum, parasız yaşanmıyor, beynimin sol tarafından muhabbete sarıyorum onları, tek kelime bile anlamadıkları kesin, ama önemi yok, dolar peşindeler nasıl olsa. içkileri ben ısmarlıyorum.

barmen on yedi yaşındaki kızın önüne otuz beşindeymişçesine koyuyor, yasa nerde? orda değildi allahtan.

onların içtiği her içkiye karşılık ben üç tane götürüyorum, bu onları cesaretlendiriyor, o gecenin kurbanı benim, sırtıma tebeşirle "X" yazılmış, kentın en sıkı içicilerinin katıldığı bir çok yarışma kazandığımı bilmiyorlar, neden bu kadar zor devrildiğimi ben de bilmiyordum, içimdeki hüznü ya da öfkeydi nedeni herhalde, belki de ruhumda bir eksiklik vardı, ikisi de doğrudu muhtemelen.

bu ara açıklamalarla sizi yoruyorum, bağışlayın; sonunda tepeyi tırmanıp odama gidiyoruz, üçümüz.

bu lezbiyen-mama'nın gözleri mukavvadan kesilmiş izlenimi uyandıran bir bok çuvalı olduğunu söylemedim henüz size, ayrıca ellerinden biri yok, el yerine PARLAK kalın çelikten bir PENÇE'si var.

evet, tepeyi tırmanıp odama gittik.

odama girdik ve ikisine de baktım, kış deliğine inen saçları ile benim saf, ince, harikulade küçük kızım ve yanında asırların trajedisi: sümük ve dehşet, bozuk makine, çocukların işkencesine maruz kalmış

kurbağalar, kafa kafaya tokuşmuş arabalar, vızıldayan haya-sız sineği yakalamış örümcek, kendinden emin playboy Maxie Ba-er'in silahlarının karşısında yere yığılan Primo Carnera'nın beyin manzarası, peki, ben ne bok yedim? asırların trajedisinin üstüne atladım -o bok çuvalının.

pis yatağıma yatırmaya çalıştım onu, ama fazla güçlü ve ayıktı benim için. tek kolu ile attı beni üstünden, içinde birikmiş bütün o lezbiyen nefreti ile beni fırlattı ve UCUNDA O ÇOK İLGİNÇ VE ÇOK PARLAK ÇELİK PENÇE BULUNAN KOLUNU SAVURMAYA BAŞLADI.

tek başıma cinsellik tarihini değiştiremeyecektim, yeterince güçlü değildim, harikulade kavisler çizerek savuruyordu PENÇE'yi, başımı eğip PENÇE nerde diye her kaldırdığımda bana doğru gelmekteydi lanet şey, ama her şeye rağmen ıslah olmaz bir gözlemci olarak çabuk ve zamanlanmış

bakışlarla genç ve kutsal fahişeyi incelemekten geri kalmamıştım, içimizde en çok o acı çekiyordu, yüzündeydi. tüm sıfırların toplamı olan o iğrenç yarattığı neden arzu-layabileceğimi anlayamıyordu. bana sunabileceği şeyleri düşündükçe şaşırıp kalıyordu, ama o lezbiyen-mama kolunu her savurup, "bu herif kaçığın teki!" dediğinde biliyordu nedenini, fırsat bulup odanın öbür tarafına, kapının yanına mevzilendim. dolabı işaret edip, "PARA ÜST ÇEKMECEDE!" diye bağırdım ve lezbiyen-mama gerçek bir bok olarak zokayı yutup arkasına döndü, tekrar önüne döndüğünde ben tepenin zirvesine tırmanmış soluk soluğa tüm uzuvlarımın yerinde olup olmadığını kontrol ediyordum, sonra en yakın içki dükkanının nerede olduğunu düşündüm.

elimde şişe odama döndüğümde kapı açıktı ama gitmişlerdi, kapıyı kilitleyip oturdum, sessizce içtim, cinselliğe ve deliliğe, bir süre daha içtikten sonra yatağa girdim ve dünyaya boş verdim

her şey posta kutusu ile başlar, posta kutusu ile biter, ve bir gün posta kutularından kurtulmanın yolu bulunursa çektiğimiz acılar büyük ölçüde azalacak, şu anda tek ümidimiz hidrojen bombası, ve bütün kasvetime rağmen bunun uygun bir çözüm olacağını sanmıyorum.

evet, posta kutusu: uykusuz bir geceden sonra kiralık balkonuma çıkmış dibinde bir örümceğin bir kelebeğin son aşk şansını emdiği o gri, korkunç ve beyinsiz şeye bakıyorum, orda durmuş içimden, Pulitzer Ödülü, belki diye geçiriyorum ve elimi sokuyorum ve orda, sadece bir mektup var, zarfın üstündeki yazıyı tanıyorum, adresi de, havayı da, el yazısı ile yazılmış her mektubun biçimi, iki paralık kadın ruhunun meyilli makineli tüfek ateşi:

sevgili bongo

bitkileri suladım bugün, bitkilerim ölüyor, sen nasılsın? noel yaklaşıyor, arkadaşım Lana akıl hastanesinde şiir dersi veriyor, bir dergi çıkarıyorlar, onlara bir şiir verebilir misin? gitmem gerek, senin bir şiirini basmak onları çok mutlu edecektir eminim, çocuklar birazdan evde olurlar. MAVİ

ELDEKİ PATLAMA dergisinin Ekim sayısında çıkan şiirini okudum, bayıldım, dünyanın en büyük yaşayan şairisin, çocuklar birazdan evde olurlar, gitmeliyim.

Sevgi ile

meggy

meggy bana bu mektuplardan yolluyor, size daha önce de söylediğim gibi meggy'yi tanımıyorum, ama fotoğraf gönderiyor, ve kütür kütür düzülecek bir hatuna benziyor, ve şiir de yolluyor, kendi şiirleri, ıstıraptan ve ölümden ve sonsuzluktan ve denizlerden söz etse de bir rahatlık var, bir güzel esnetiyorlar adamı -biri çılgılık atabilmek için kendine iğneyi batırmış ama çılgılığı atamamış gibi, yaşlanma sürecinde bir kadının eksilmekte olan kocası ile yaşadığı dişi hayal kırıklığı; daha başından kendini ucuza sattığı duygusu ile donuklaşmış ve şimdi elektrikli süpürge günlerinde sıfır kere hiç olma yolunda hızla ilerleyen oğluya sorunlar yaşayan bir kadın daha işte.

kadın erkeğin işine kendi beynini sindirir -ya isteyerek yanlış anlayarak ya da kanlı çarmıhta yorgun av kokusu alarak, iki şekilde de içine ederler her şeyin, isteyerek ya da istemeyerek, kurban içinfarketmez. ki erkektir elbette.

meggy yeterince yakında yaşıyor olsaydı bu işkenceye kolaylıkla son verebilirdim; evime gelmiş şair gözlerimin oynak ateşini soluyor, bir panter gibi dolanıyorum odanın içinde sabahın iki buçuğu sarhoşluklarında kapaklanıp dizini yırttığım pantolonumla, kendimi mesela Stephen Spender ile kıyaslıyor ve aniden dönüp anlaması hayli güç bir İngilizce ile konuşmaya başlıyorum:

"güzelim, iki dakika sonra külotunu parçalayıp mezara kadar unutamayacağın bir kalafat göstereceğim sana. devasa ve kıvrımlıdır penisim, orak gibi bir şey, şu halının dili olsa da konuşsa."

sonru uzun bir su bardağına sek viski doldurur, diker, bardağı duvara fırlatıp, "Villon meme kızartması

yerdi kahvaltıda," diye mırıldanırsın ve arkana döndüğünde sorunların çözülmüştür, ön kapıdan çıkıp gitmiştir, kalırsa da başına gelecekleri hakediyordur. siz de öyle.

ama meggy burdan çok kuzeyde bir eyalette yaşadığı için bu çözümü uygulayamıyordum. ama bir gün düzulebilecek ya da korku-tulabilecek kadar yakına gelme olasılığını düşünerek birkaç yıl boyunca mektuplarına cevap yazmıştım.

sonunda çüküm indi. mektuplar gelmeye devam ediyor ama ben cevap yazmıyordum, mektuplar her zamanki gibi fevkalade sıkıcı ve kasvet vericiydi, ama artık onlara cevap vermemeye karar vermiş

olmam zehiri azaltmıştı bir şekilde, harikulade bir plandı, benim gibi basit beyinli birinin böyle bir planı düşünebilmesi için bir ömür düşünmesi gerekir -mektuplara cevap vermezsen ondan kurtulursun.

bir süre kesildi mektuplar, bittiğini hissediyordum; uygulanabilecek en son çözümü uygulamıştım; merhametsize merhametsiz ol, aptala aptal; merhametsiz ile aptal birdi zaten: sen onlara hiç bir şey yapamazdın; onlar sana çok şey yapabilirlerdi, yapacaklardı da. yüzyılların sorununu altetmişim; istenmeyen defedilmesi. herhangi birinin yaşamını dümdüz edip sakatlamak için birkaç erkeğe ya da kadına ihtiyaç yoktur, biri yeter, birdir genellikle, ordular ordularla, karıncalar karıncalarla karşı

karşıya geldiğinde bile.

etrafi KENDİ gözlerimle görmeye başladım yine. bir kuru te-mizlemeci dükkanının üstüne şakacının biri bir tabela asmıştı: ZAMAN BÜTÜN İYİLEŞTİRMELERİ YARALAR, daha önce hayatta farkedemedim o levhayı, özgürleşmeye başladığımı hissediyordum, herşeyi farkediyordum, eskiden farketmişim çılgın ve tuhaf şeyleri farketmeye başladım yine; sıfır şansa şans tanıyan tepe aşağı, romantik ve patlayıcı şeyler, önceden hiçbir şey yokken şimdi sihirli güçler ortaya çıkmıştı.

MAKİNE MUCİDİNİ ÖLDÜRDÜ Monterey, 18 Kasım (UPI) Carmel vadisinde yaşayan bir şahıs eriklerin kırışıklıklarını gidermek için icade ettiği makine tarafından öldürüldü.

bu kadardı haber, hayattaydım bir kez daha. sonra bir sabah balkona çıkıp posta kutusuna baktım, bir mektup, gaz faturalarının ve dişçinin tehditleri arasında, hatırlamakta zorlandığım eski karımdan bir mektup ve yeteneksiz şairlerin şiir dinletisini duyuran bir ilan bir de.

sevgili bongo:

bu benden alacağın SON mektup, cehennemin dibine kadar yolun var. beni terkeden ilk insan sen değilsin, siz beni terkedenler -MEZARDA GÖRÜRÜM SİZİ ANCAK!

meggy

anneannem de benimle bu şekilde konuşurdu, o da bana yarığımı koklatmadı.

neyse, iki gün sonra mutluluğun akşamdan kalması ile yine balkona çıkıp posta kutuma baktım, birkaç mektup, açtım. ilki.

sevgili bay b:

Sanat ve Sanatçıları Destekleme Vakfı'na yaptığınız burs başvurusu değerlendirmeye alınmıştır, edebiyat uzmanlarından oluşmuş özerk kurulun görüşü doğrultusunda başvurunuzun reddedildiğini size bildirmekten üzüntü...

ikinci mektup:

merhaba buk.:

bu iğrenç kokan otel odasının bir köşesine sinmişim ve sessizliği bozan tek şey şişe ağzlarının dişlerdeki takırtısı... romatizma, bacaklarım şiş. 51 kozu boşa harcadım, 52'incisi postada... bütün köşeleri tuttum anlıyor musun? ve ne lanet kahrolası boktan bir çembermiş... helada fazla kaldığım ve yeterince hızlı toplayamadığım için limon tarlalarından kovuldum, san francisco'ya döndüm ve bir günle postanede kolay bir işi kaçırdım... oturmuş bu karanlık odanın köşesine huzur ve mutluluk bekliyorum, babtist kilisesinin kırmızı neon ışığı yanar yanmaz ağlamaya başlayacağım... bugün sokakta köpek otobüsün altında kaldı... o köpeğin yerinde ben olsaydım keşke, kendim yapamıyorum çünkü... o bile bazı kararlar almayı gerektiriyor... nerde şu lanet sigaralar... bu sabah misyon evinden ayrıldım, orda yediğim berbat yemekler bağırsaklarımı mahvetti, bugün çarşıya gittim, bütün o güzel kızlar, frisco'nun berrak ve temiz kış güneşi gibi saçlar... adam sen de. boşver.

M.

ve üçüncü:

sevgili bongo

beni bağışla, bazen böyle oluyorum, beni biraz olsun sevmeye çalış, bugün bahçeye yeni bir su serpmek aldım, eskisi paslanmıştı. "Poetry Chicago"dan bir şiir yolluyorum, kendimi düşündüm okurken, gitmem gerek, çocuklar birazdan evde olurlar.

sev beni, meggy

şiir özenle daktilo edilmiş, tek hata yok. şiir aşktan söz ediyor, çok kötü. rüzgârdan ve bir tür rahat trajediden söz ediyor, on sekizinci yüzyıl, kötü onsekizinci yüzyıl.

ama yine cevap yazmıyorum, lanet işime dönüyorum, beni iyi tanırlar orada, benim amirlerim onlar, akmama fırsat tanıyorlar, ha T.S. Eliot, ha Arabistanlı Lawrence onlar için. iki-üç gün sarhoş geziyorum, işi aksatmadan.

telefona cevap vermeden önce gerçekleşmesi gereken özel bir şifrem var. züppe değilim ben; insanların hikayeleri ile ya da yapacakları şeylerle çok ilgili değilim, hepsi bu. üstelik benim zamanım-la, bir gece boktan işime gitmek üzere evden çıkmaya hazırlanırken telefon çaldı, iki dakika içinde çıkacağım nasıl olsa, diye geçirdim içimden, fazla zarar veremezler, şifre gerçekleşmemiştir ama açtım telefonu.

"bongo?"

"ee... evet?"

"ben... meggy."

"merhaba, meggy."

"bak, niyetim seni rahatsız etmek değil, bazen kısa devre yapıyorum."

"zaman zaman hepimiz yaparız."

"mektuplarımdan NEFRET ETME yeter ki."

"bak Meggy, durum bu. mektuplarımdan nefret etmiyorum, o kadar rahatlar ki..."

"bunu duymaktan ne kadar mutlu olduğumu anlatamam!"

sözümü bitirmeme fırsat vermemiştir, mektuplarının rahatlığının ve elektrik süpürgesi esnemelerinin beni dehşete düşürdüğünü söylemek üzereydim.

"gerçekten çok mutlu oldum."

"iyi," dedim.

"ama akıl hastanesindeki şiir dersi için bir şiir göndermedin bize."

"uygun düşecek bir tane bulmaya çalışıyorum."

"herhangi bir şiirin uygun düşer bence."

"işkenceci kinayede mahirdir genellikle."

"ne demek istedin?"

"boş ver."

"artık yazmıyor musun, bongo? bazı dergilerin her sayısında birkaç şiirin olurdu eskiden. Lilly yıllardan beri ona bir şey göndermediğini yazdı, küçük dergileri unuttun mu yoksa?" "asla unutamam o orospu çocuklarını."

"komiksin, demek istediğim, kimseye şiir göndermiyor musun artık?"

"Evergreen'e gönderdim." "seni basmayı KABUL ETTİLER, öyle mi?" "bir-iki kez. ama Evergreen küçük dergi değil, bunu unutma, yaz Lilly'ye. barikatlardan ayrıldığımı söyle."

"ah, bongo, dizelerini ilk kez okuduğumda hemen hissetmişim farklı olduğunu, ilk kitabın hâlâ duruyor. 'İsa Geri Geri Sürünür.' Ah, bongo, bongo."

alışverişe çıkmam gerektiğini söyleyerek savdım başımdan, bu arada, yahu kim eriğin buruşukluğunu yok etmek ister ki? diye geçiriyordum içimden, çok güzel bir meyve değildir zaten: bütün lezzeti BURUŞUKLUĞUNDA, o soğuk kırışıklıklarda, bir de insanın dilinden canlıymışçasına kayıp tabağa fırlayan soğuk çekirdeğinde, gidip bir bira açtım, o gün işe gidemeyeceğime karar verdim, koltukta oturmak iyiydi, şişeyi dik ve herşeyin canı cehenneme. Pound ve St. Liz Hastanesi'nde yattığını iddia eden biri ile de yazış-mıştım. uzun süre yazıştıktan sonra yazmayı bildiğim ve Ezra'yı "sıkıcı"

bulduğum gibi salakça bir iddiayı sürdürerek kurtuldum ondan.

her yerdeydi meggy'nin mektupları, yerde, daktilonun yanında duruyordu bir tanesi, gidip yerden aldım: sevgili bongo.

bütün şiirlerim geri geliyor, iyi şiirden anlamıyorlarsa bu onların kaybı, hâlâ ilk kitabın İSA GERİ

GERİ SÜRÜNÜR'ü okuyorum, ve öbür kitaplarını, bu kadar aptallığa başka türlü tahammül edemem, teşekkür ederim, çocuklar yakında evde olur.

sev beni meggy

hamiş -kocam benimle dalga geçiyor- "bongo yazmıyor çoktandır, ne oldu bongo'ya?"

dikiyorum bira şışesini, fırlatıyorum çöp kutusuna.

şimdi daha iyi görebiliyorum durumu, kocası haftada üç kez üstüne çıkıyor, saçları yelpaze gibi açılmış yastığın üstünde, seks yazarlarının diyeceği gibi. kocasının bongo olduğunu hayal ediyor, kocası da bongo olduğunu hayal ediyor.

"ah, bongo, bongo!" diye inliyor.

"geliyorum, aşkım." diyor kocası da.

bir bira daha açıp pencereye gidiyorum, kanıksanmış karanlık steril saçma Los Angeles günlerinden biri. hâlâ yaşıyorum, bir anlamda, ilk şiir kitabımın çıktığı günler ne kadar geride kaldı. Watts ayaklanmaları da öyle. harcadık kendimizi. John Bryan sütununu istiyor, meggy'den bahsedebilirim ona. ama henüz bitmemiş bir hikaye meggy'ninki. yarın sabah posta kutumda olacak meggy. bu bir film olsaydı sorunu halledebilirdim:

"bak, küçük John, şimdi bir hatun var, anlıyor musun? fena halde canımı sıkıyor, anlıyor musun? sen işini bilirsin, fazla hırpalama, yirmi santimlik kamışın tadına baktır ve başımdan al şu hatunu, kolay bulursun, bir odanın içinde elektrik süpürgesi ile temizlik yapıyor, gözleri hüzün dolu, anlıyor musun?"

oda şiir dergileri ile dolu, çok mutsuz, hayatın onu çarmıha gerdiğini düşünüyor, ama hayatı hiç

bilmiyor, anlıyor musun? düzelt şu hatunu, yirmi santimi döşe."

"pekala."

"ve küçük John..."

"ne?"

"yolda bir yerlere uğrama, olur mu?"

"pekala."

gidip koltuğuma çöküyor, biraya yumuluyorum, sarhoş olmalıyım, sarhoş olup ona uçmalıyım, kapısını çalmalıyım şu pejmürde halimle, sarhoş, yırtık gömleğimin her yerinde şu düğmelerden:

"JOHNSON'U AZLET", "SAVAŞA SON VER", "TOM MİX'İ MEZARINDAN ÇIKAR" ne olursa.

hiçbir şeyin yararı yok ama. oturup beklemek zorundayım. "Hü-maniter Bilimler" kesildi.

Everygreen'e şiir de yollamıyorum artık, yarın sabah sadece bir mektup çıkacak posta kutumdan: sevgili Bongovır vır vır vır vır vır. çiçeklere su verdim, çocuklar birazdan evde olurlar, vır vır vır vır vır.

sev beni meggy

Balzac'ın, Shakespeare'in ya da Cervantes'in başına böyle şeyler gelmiş miydi? gelmemiştir umarım, insanlığın en kötü icatı üç başlıdır: posta kutusu, postacı ve mektup yazarı, rafımda mavi bir kahve kutusu var, içi yanıtlanmamış mektup dolu. dolapta bir o kadar, nasıl buluyor bu insanlar sarhoş

olacak, düzüşecek, para kazanacak, uyuyacak, yıkanacak, sıçacak, yiyecek, ayak tırnaklarını kesecek zamanı? ve meggy çetenin başını çekiyor: sev beni, sev beni, sev beni.

yirmi santimlik bir kamış beni bu dertten kurtarabilir, ya da başımı iyice belaya sokabilirdi, mevcut sermaye ile bile yeterince derde giriyor zaten başım.

o günlerde ben olsam da olmasam da mutlaka birileri olurdu odamda, genellikle kimin orada olacağını

ya da olmayacağını bilemezdin, herhangi biri. iri ve çok kutsal olmayan, parti sürekli, partiden kasıt: talihin ve yolların uzatılması: iki dolar ve biraz bozukluk bir oda dolusu muhabbet ve elektrik ışığı

demekti altı-yedi kişi için.

pekala, bir gece yatağında sarhoş uyandım, bütün ışıklar söndürülmüş, ama her şey berrak, o kirli duvarlar birden berraklaşmış, anlamsızlık, hüznün ve her şey. dirseğimin üstünde doğrulup etrafıma bakındım, herkes gitmiş, ayışığının aydınlattığı yanlarına dönmüş boş şişeler sadece, acımasız ve iğrenç bir sabah bekliyordu beni, sağıma baktım, yanımda birinin yattığını gördüm, kancığın teki benimle kalmaya karar vermiş olmalıydı -aşk diye, cesaret diye buna derim, lanet olsun, kim bana gerçekten tahammül edebilir? bağışlayıcı bir ruh taşıyan biri ancak, bu tatlı ve minik geyiği benimle kalma cesaretinden ve sezgilerinden ötürü ÖDÜLLENDİRMEYİ-DİM.

onu kıçından düzmekten daha iyi bir ödül olabilir miydi?

garip bir kadın türüne bulaşmıştım o güne kadar, hiçbiri kuyruktan almak istemediği için hiç geri deneyimim yoktu ve kafama takılıp duruyordu, sarhoş olduğumda hep bundan söz ediyor, yanımdaki kadına, "arkadan düzücem seni, anneni de arkadan düzücem, kızını da," diyordum, "rüyada ancak!!"

diyordu kadın, her şeyi yaparlardı ama onu asla. zaman ya da iklimle ilgiliydi belki, ya da matematikseldi, çünkü bir süre sonra etrafım, "Bukowski, neden hiç geri vitesime takmıyorsun? iri, yumuşak ve yuvarlak bir kıçım var," diyen kadınlardan geçilmiyordu ve ben "gerçekten öyle hayatım, ama içimden gelmiyor," diyordum.

ama o güne kadar hiç arkadan kayıtlamıştım ve kendimi her zamanki gibi biraz çılgın hissediyor, kıçlarına girebilirim bazı ruhsal ve zihinsel sorunlarımdan kurtulabileceğimi düşünüyordum.

içine kül ve hüznün karışmış son şarap bardağını bulup diktim, yatağa girdim, aya göz kırptım ve mütevazı kamışımı o horlayan, dolgun, bal dök yala kıça sokuverdim. sinsi hırsız asıl heyecanlandırıcı çaldığı nesnenin değerinden çok çalma eyleminin kendisidir, ben ikisinden de çok zevk aldım, küçük kamışım kendi deliliğinin zirvesine tırmanmıştı, tanrım, çirkin ve mükemmel, intikam duygusu, bir şekilde, her şeyden alınan intikamın tatmini, çılgın güvercin gözlü yaşlı

dondurmacılardan, tarafsız ve tatsız demir yüzüne krem süren hayatta ve ölü annemden.

hâlâ uyuyor, diye geçirdim içimden, böylesi daha da iyi. Mit-zi'dir herhalde, belki de Betty, ne fark eder? benim zaferim -hüzünlü, işsiz ve aç kamış sonsuza dek yasaklanmış kapılardan içeri giri-• yor!

HARİKULADE! son derece dramatik duygular içindeydim gerçekten -dramın üst tarafı, Jesse James'in kurşunlanması ya da İsa'nın çarmıha gerilişi gibi. çalışıyordum.

AAARG, HO AH, HA... diye inlemeye başladı, işte o zaman anladım uyuyor numarasına yattığını, şaraplı kafasındaki şerefini kurtarmaya çalışıyordu, ki şarapsız kafalardaki şeref kadar korkunç ve gerçektir, çarpık ve yapay bir zafer duygusu ile bağırsaklarını deşiyordum.

uyuyormuş gibi yapıyor, ben bir erkeğim, hiçbir şey beni alt edemez!

ilk kez bu kadar güçlü hissediyordum kamışımı, sihirli at şiddeti ile büyülenmiş, vuruyor, vuruyordum, ve saftı her şey.

sonra heyecanımla battaniyeyi yere düşürdüm, başını daha net görebildim, ensesini ve omuzlarını -kel ve ERKEK bir Amerikalı! herşey söndü, dehşet içinde tavana baktım ve tek bir içki bile yoktu evde.

kel erkek ne kıvıldadı ne de konuştu, uyuyup sabahı beklemeye karar verdim.

sabah uyandığımızda ikimiz de tek kelime etmedik, biri geldi, bir şişe şarap parası çıkıştırdık.

günler bu şekilde geçiyor ama arkadaş bir türlü gitmiyordu, kızlar tuhaf bakmaya başlamışlardı bana.

iki hafta kaldı arkadaş, belki de üç.

tertipli olduğu da söylenemezdi, bir gece., yük treninden dondurulmuş balık dolu kasaları indirdikten sonra kesik ve kanayan elim ve üstüne bir kasa düştüğü için anası ağlayan bacağımınla topallayarak odamda verilen bir partiye girdim, parti sorun değildi, şarap içi-liyorsa dırdır etmem, ama içerdeki koku sorun haline gelmişti, bütün konservelerimi tüketmiş, bütün tabakları bardakları çatalları ka-

şıkları kullanmışlardı ve hepsi lavabodaki iğrenç suyun içindeydi ve lavabo tıkalıydı ama onun da önemi yoktu, genellikle tıkalıydı zaten, o normaldi nerdeyse, ama suya bakıp kağıt tabaklarımı da bulduklarını, kullandıktan sonra onları da lavaboya attıklarım ve birinin lavaboya KUSTUĞUNU

keşfettiğimde kendime bir bardak viski koydum, dipledim, bardağı duvara fırlattım ve "BURAYA KADAR! HERKES DIŞARI! HEMEN!" diye bağırdım.

sıraya girip çıktılar odadan, fahişeler ve erkekler, temizlikçi Helen de -onu da düzmüştüm bir keresinde, pamuk saçlı filan- vakurla çıktılar odadan, üzgün. Bay Kel Erkek hariç herkes çıktı.

yatağın kenarına oturup, "Hank, Hank, neyin var? n'oldü Hank?" diye söylenmeye başladı.

"sesini kesmezsen tanrı şahidim olsun seni öldürürüm!" holdeki telefona gittim, annesinin numarasını

buldum, sonsuza dek annesi ile yaşıyan şu saf, parlak, zeka seviyesi son derece yüksek salaklardan biriydi.

"bakın, Bayan M., lütfen gelip oğlunuzu alır mısınız? Hank ben."

"hımm, demek orda! tahmin ettim ama senin nerede oturduğunu bilmiyordum, karakola kayıp olduğunu bildirdik, sen onun için iyi değilsin Hank, bana bak Henry, neden oğlumu rahat bırakmıyor-sun?" (32 yaşındaydı "oğlu")

"elimden geleni yapacağım Bayan M. ama siz lütfen gelip onu alır mısınız?"

"bu kadar uzun süre kalmasını anlayamıyorum, genellikle iki-üç günden sonra eve dönmeyi sever."

"lütfen gelip onu alın."

ona adresimi verip odaya döndüm.

"annen seni almaya geliyor," dedim.

"hayır, gitmek istemiyorum, hayır! şarap kaldı mı, Hank? fena halde içkiye ihtiyacım var, Hank."

iki bardağa şarap koyup birini verdim.

şarabı yudumladı. "gitmek istemiyorum," dedi.

"bak, defalarca gitmeni istedim senden, gitmedin, iki seçenek bıraktın bana. seni bir güzel marizleyip sokağa fırlatmak ya da anneni aramak, anneni aradım."

"AMA BİR ERKEĞİM BEN! ERKEK, ANLAMİYOR MUSUN? ÇİN TİYATROSU'NDAYDIM!
ÇİN TABURLARINI TARLALARDAN GEÇİRDİM! TEHLİKELİ BİR ZAMANDA AMERİKAN
ORDUSUNDA TEĞMEN OLARAK GÖREV YAPTIM!"

doğruydu, yapmıştı, bardaklara şarap koydum.

"Çin Tiyatrosu'na," dedim bardağımı havaya kaldırarak.

"Çin Tiyatrosu'na," dedi.

dipledik.

sonra yine başladı: "ERKEĞİM BEN! LANET OLSUN! FAR-KINDA DEĞİL MİSİN? ERKEK
OLDUĞUMU İDRAK EDEMİYOR MUSUN?"

on beş dakika sonra annesi geldi ve tek kelime etti: "WILLIAM!" sonra eğilip kulağından tuttu, altmışına yakın kamburu çıkmış bir kadın, oğlunu kulağından tuttuğu gibi yataktan kaldırdı, hole

çıkardı, asansörün önünde durup çağrı düğmesine bastı. William iki büklüm olmuş ağlıyordu, gerçek ve iri damlalar süzülüyordu yanaklarından, kulağını hiç bırakmadan oğlunu asansöre soktu, aşağı inerlerken William'ın, "ERKEĞİM BEN! ERKEK! ERKEK!" diye ağladığını duydum, sonra pencereye gidip kaldırım boyunca yürüyüşlerini seyrettim, altmış yaşındaki kadın hâlâ bırakmamıştı oğlunun kulağını, onu arabaya soktuktan sonra dolanıp şoför koltuğuna oturdu ve o güne kadar girmeyi başardığım tek kış deliğinin sahibi "ERKEĞİM BEN! ERKEĞİM! ERKEK!" diye ağlarken gaza basıp uzaklaştı.

bir daha onu ne gördüm ne de görmek için bir çaba sarfettim.

iki yüz kiloluk fahişenin geldiği gece ben hazırdım, kimse hazır değildi ama ben hazırdım, korkunç şişmandı, temiz olduğu da söylenemezdi, hangi cehennemden geldiği, ne istediği, hayatta kalmayı nasıl başardığı herkes için sorutabilecek sorulardı, biz de içtik, içtik ve güldük ve yanına oturup ona sürtündüm, kokladım, güldüm, kıskırttım.

"güzelim, güzelim, sana öyle bir sokarım ki gülmeyi kesip ağlarsın!"

"ha hahahahaha," diye güldü.

"soktuğumda başım başına ulaşacak, midenden, yemek borusundan doğru başına, evet!"

"ha hahahahaha!"

"bahse girerim ki sıçmaya oturduğunda kışının yanakları yere değiyordur, ha? ve sıçtığında boruları öyle bir tıkıyorsundur ki bir aydan önce açamıyorlardır, ha?"

"ha hahahaha!"

bar kapandığında birlikte çıktık -ben bir seksen boyunda ve doksan kilo, o bir elli boyunda iki yüz kilo. yalnız ve saçma dünya kaldırımında bize eşlik ediyordu, kendime bir yarık bulmuştum nihayet.

pansiyonun dış kapısına vardık, anahtarımı çıkardım.

"tanrım, bu da ne?" dedi.

arkama baktım, arkamızda son derece basit bir tabelası olan son derece basit ve küçük bir bina vardı: MİDE HASTANESİ.

"ha, o mu? şimdi gül güzelim, kahkahalarına bayılıyorum!"

"bir ceset bu, ceset taşıyorlar!"

"arkadaşım, eski bir futbolcu, Ded Grange için sağ bek oynardı, daha bu akşamüstü gördüm onu. gayet iyi görünüyordu, bir paket sigara verdim, cesetleri gece çıkarırlar, her gece birkaç tane çıkardıklarına şahit olurum, gündüz vakti çıkarmak işler için iyi değil."

"arkadaşın olduğunu nerden anladın?"

"kemik yapısından, çarşafın altındaki kafatasının şeklinden, bir gece kafam iyiyken içeri girdiklerinde cesetlerden birini çalmayı düşünmüştüm, lanet şeyle ne yapardım bilmiyorum, dolabın içine koyardım herhalde."

"şimdi nereye gidiyorlar?"

"bir ceset daha almaya, senin miden nasıl?"

"iyi, iyi!"

yukarı çıkabildik bir şekilde, ama bir ara sendeledi, batı duvarını olduğu gibi yıkacak sandım.

soyunduk, üstüne çıktım.

"tanrım," dedim, "KIMILDA biraz!"

"macun yığını gibi yatma böyle! şu devasa bacakları kaldır biraz...seni BULAMIYORUM ya!"

kıkırdamaya başladı, "hehehehe, he hehehehe."

"hadi ya!" diye hırladım, "KIMILDA! SALLAN!"

işte o zaman gerçekten kıvırtıp çalkalamaya başladı, sıkıca tutunup ritmi bulmaya çalıştım: iyi çalkalıyordu gerçi, ama çalkala ve aşağı ve yukarı ve tekrar çalkaladan ibarettik, çalkantının ritmini yakaladım, ama aşağı ve yukarı harekette birkaç kez eyerden düş-tüm. yani tam ben vururken güverte bana doğru geliyordu, ki sıradan koşullarda sakıncalı değildir, ama onunla öyle bir sarsılıyordum ki yataktan yere yuvarlanmam işten bile değildi, bir keresinde me-melikten çıkmış devasa bir et parçasına tutunduğumu hatırlıyorum, ama öylesine korkunç ve bayağıydı ki aç bir tahta kurusu gibi şiltenin kenarına tutunmayı yeğledim, kendimi tekrar öne fırlatıp bir köpek gibi saldırdım iki yüz kilonun ortasına ve o hâlâ, "he hehehehe, he hehehehe," diye kıkırdıyordu ve ben inatla tutunup çalışırken düzüyor muydum yoksa düzülüyor mu bilmiyordum, ama insan genellikle bilmez.

"yüce efendimiz yardımını bizden esirgemesin," diye fısıldadım o şişman, sıcak ve kirlili kulağına.

ikimiz de çok sarhoş olduğumuz için hayli zorlanıyorduk, arada sırada eyerden düşüyor ama savaşmaya devam ediyordum, ikimizin de pes etmek istediğinden emindim, ama dönüşü yoktu, cinsellik çok yorucu bir göreve dönüşebiliyor bazen, bir keresinde, çaresizliğimle, o devasa memelerinden birini tutup ucunu ağızıma soktum, hüznün tadı geldi ağızıma, lastik, ıstırap ve ekşi yoğurt tadı. lanet şeyi tiksinti ile ağızımdan çıkarıp fırlattım.

ama hakladım onu sonunda, hâlâ çalkalıyordu, ölü gibi yatmıyordu, hakkını yiyemem, ama sonunda o

ritmin içine girdim, buldum ritmi; ve yıkıma direnen, yıkılmak istemeyen bir bina gibi pes edip çöktü, kancalamıştım onu. inledi ve küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı ve boşaldım. harikuladeydi, sonra uyuduk.

sabah uyandığımızda yatağı dümdüz ettiğimizi keşfettim, o çılgın s.kiş esnasında dört bacağını da kırmıştık.

"aman allahım!" dedim, "aman allahım!"

"n'oldu Hank?"

"yatağı kırmışız."

"kırabileceğimiz aklımdan geçmişti."

"evet, ama hiç param yok. yeni bir yatak için para veremem."

"benim de hiç param yok."

"sana da biraz para vermem gerekiyor, Ann."

"hayır, lütfen, yıllardan beri ilk kez bana bir şeyler hissettirdin."

"teşekkür ederim, ama şu yatak meselesi kafama takıldı."

"gitmemi ister misin?"

"lütfen alınma, ama gitmeni istiyorum, yatak yüzünden, kaygılıyım."

"tabii Hank, gitmeden önce banyoyu kullanabilir miyim?"

"elbette."

giyinip holün sonundaki helaya gitti, döndüğünde kapının eşiğinde durdu.

"hoşçakal, Hank."

"hoşçakal, Ann."

onu o şekilde yollamaktan suçluluk duydum, ama yatak fena halde kafama takılmıştı, kendimi asmak için satın aldığım sicim geldi aklıma, kalın, sağlam bir sicimdi, yatağın dört ayağı da aynı damardan kırılmıştı, kırık insan bacağını bağlar gibi bağlayabilirdim, ayakları bağladım, sonra giyinip aşağı indim.

ev sahibesi aşağıdaydı, "biraz önce çıkan kadını gördüm, o bir sokak kadınıydı, Bay Bukowski. sizin odanızdan çıktığını düşünüyorum, ben kiracılarımı gayet iyi tanırım."

"annemdi," dedim, "herkes arada sırada annesine ihtiyaç duyar."

ve sokağa fırladım, doğru bara. içki çok iyi geldi, ama hâlâ yatak vardı kafamda, anlaşılır gibi değildi, kendini öldürmeyi düşünen bir insan yatağı nasıl kafasına takardı, ama takmıştım, birkaç içki daha içip pansiyona döndüm, ev sahibesi bekliyordu.

"Bay Bukowski, beni kandırabileceğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz, yatağı kırmışsınız! DÖRT ayağı birden kırdığımıza bakılırsa dün gece o yatakta korkunç şeyler yaşanmış olmalı!"

"üzgünüm," dedim, "yatağın parasını ödeyemem. sevkiyat memurluğundan kovuldum, öykülerimin hepsi Harpers ve Atlantic Monthly'den geri geliyor."

"odanıza yeni bir yatak koyuyoruz, Bay Bukowski."

"yeni bir yatak mı?"

"evet, Lila şu anda yukarıda yatağı monte ediyor."

Lila harikulade, ufak tefek zenci hizmetçiydi, gündüzleri çalıştığı için o güne kadar sadece bir ya da iki kez görmüştüm, gündüzle-ri genellikle barda oluyordum.

"şey," dedim, "biraz yorgunum, odama gidip biraz dinlensem iyi olacak."

"yorgun olmanız çok doğal."

birlikte çıktık yukarı, duvara asılı kumaştan levhanın yanından geçtik: TANRI BU EVİ KUTSASIN.

"Lila!" dedi ev sahibesi merdivenin tepesine vardığımızda.

"evet?"

"yatak nasıl gidiyor?"

"anam ağladı, şu son parçayı bir türlü yerleştiremedim! her türlü denedim, olmuyor!"

ikimiz de kapının önünde duruyorduk.

"bakın, hanımlar," dedim, "beni bağışlayın ama tuvalete gitmem gerek..."

holün sonundaki helaya gidip sıkı bir bira-votka-şarap-viski sıç-mığına giriştim, ne koku! sifonu çekip odama doğru yürüdüm, kapıya yaklaştığımda ev sahibem gülmeye başladı, sonra ikisi de gülüyordu, içeri girdim, kahkahalar kesildi, çok ciddi bir ifade takındılar, öfkeli hatta, benim harikulade zenci hizmetçim dışarı koşup merdivenden indi ve kahkahalarını duydum yine. sonra ev sahibem kapıya gelip bana baktı.

"lütfen davranışlarınıza dikkat edin, Bay Bukowski. kiracılarımızın hepsi yüksek ahlaklı kişilerdir."

sonra kapıyı yavaşça çekip kapattı, yatağa baktım, çeliktendi.

sonra soyundum ve anadan doğma yeni yatağımın yeni çarşaflarının arasına girdim, Philadelphia, öğlenin biri, dışarda gök alabildiğine uzanmış, beyaz çarşafı ve battaniyeyi çeneme kadar çektim ve uyudum, yalnız, rahat, minnet dolu ve mucizeden nasibini almış, iyiydi.

"Sevgili Bay Bukowski:

Yazmaya otuz beş yaşınızda başladığınızı söylüyorsunuz. Ondan önce ne yapıyordunuz?

E.R."

"Sevgili E.R. Yazmıyordum."

Mary bildiği bütün numaraları çekiyordu, gitmek istemiyordu aslında o gece. saçını yana toplamış olarak çıktı banyodan, "bak!" bir şarap daha koymuştum kendime "fahişe, allanın cezası fahişe..."

sonra kırmızı dudak boyası sürülmüş kocaman dudaklarla çıktı. "Bayan Johnson'u görmüş muydun daha önce?"

"fahişe, allanın cezası fahişe..."

gidip yatağa uzandım, bir elimde sigara, şarap bardağı yatak başlığının üstünde, yalınayak, üstümde şortum ve bir haftadan beri değiştirmedığım kirli fanilam, gelip tepeme dikildi.

"BÜTÜN ZAMANLARIN BİR NUMARALI SIÇANISIN SEN!"

"ha, hahahahaha!" diye kıkırdadım.

"pekala, ben gidiyorum!"

"bu beni hiç ilgilendirmiyor, ancak seni bir konuda uyarmalıyım."

"neymiş o?"

"kapıyı çarpma, kapıların çarpılmasından usandım, çıkarken kapıyı çarparsan sopayı yersin."

"YÜREK İSTER!"

korkunç çarptı kapıyı çıktığında, öyle çarptı ki şoka girdim, duvarların titremesi kesilince ayağa fırladım, içkimi dipledım ve kapıyı açtım, giyinmeye vakit yoktu, kapıyı açtığımı duyunca koşmaya başladı, ayağında topuklular vardı ama. şortumla holde peşinden koşup merdivenin başında yakaladım, çevirdim ve elimin içi ile sıkı bir tokat yerleştirdim yanağına, bir çığlık atıp devrildi, en son bacakları

devrilmişti, eteğinin içini, o naylona sarılı canım bacaklarıgörünce, aklımı kaçırmış olmalıyım, diye geçirdim içimden, olan olmuştu ama. ağır adımlarla kapıya yürüdüm, açtım, usulca kapattım ve oturup kendime bir şarap koydum, dışardan hıçkırıkları duyuluyordu, sonra bir kapının açıldığını duydum.

"neyin var, güzelim?" bir kadın.

"DÖVDÜ beni! kocam beni DÖVDÜ!"

(KOCAM?)

"vah canım, kalkmana yardım edeyim."

"teşekkür ederim."

"ne yapacaksın şimdi?"

"bilmiyorum, gidebileceğim hiçbir yer yok."

(yalancı kaltak)

"dinle, kendine bir gecelik bir oda tut, o işe gittikten sonra eve dönersin."

"iş mi?" diye bağırdı. "İŞ! ÖMRÜNDE BİR GÜN OLSUN ÇALIŞMADI O OROSPU ÇOCUĞU!"

bu matraktı, öyle matraktı ki kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Mary'nin duymaması için yüzümü

yastığa gömdüm, gülmem kesildiğinde yüzümü yastıktan kaldırıp yerimden kalktım ve hole çıktım, yoktu kimse.

birkaç gün sonra döndü, aynı hikaye; ben şortum üstümde giderek bozuluyor, Mary süslenip çıkmaya hazırlanırken bana ne kaybettiğimi gösteriyordu.

"bu sefer dönmeyeceğim! yetti bana! yetti! üzgünüm, sana tahammül edemiyorum artık, sapına kadar çürümüşsün, hepsi bu."

"fahişenin tekisin, lanet bir fahişeden başka bir şey değilsin..."

"fahişeyim tabii, seninle yaşadığıma göre."

"hımmmm, hiç bu açıdan bakmamıştım."

"bak öyleyse."

bardağı dipledim. "bu kez seninle kapıya geleceğim, kapıyı açacağım ve KENDİM kapatacağım, sana da en iyi dileklerimi sunuyorum, hazır mısın, canım?"

kapıya gidip onu bekledim, elimde tazelenmiş şarap bardağı, üstümde şort, bekleyerek, "hadi, bütün gece dikilecek değilim burda.

bitirelim artık şu işi, olur mu?"

hoşuna gitmedi, kapıdan çıktı, döndü ve bana baktı.

"hadi yavrucuğum, sendeleyiver geceye doğru, frengili yarığını bir buçuk dolara yüzü plastikten bir maskeyi andıran başparmağı eksik gazeteci çocuğa pazarlarsın belki, hadi güzelim, yollan."

kapıyı kapatmaya davranmıştım ki çantasını havaya kaldırdı, "seni İĞRENÇ orospu çocuğu!" çantanın geldiğini gördüm ve yüzümde sakin bir gülümseme ile durup bekledim, korkunç adamlarla dövüşmüşlüğüm vardır, kadın çantası beni endişelendirecek son şeydi herhalde, çanta kafama indi.

hissettim, hem de nasıl, çanta doluydu, ön köşesinde, kafama inen yerde beyaz bir krem şişesi vardı, taştan farksızdı.

"yavrucuğum," dedim hâlâ sırıtarak, kapının tokmağını tutmuştum ama hareket edemiyordum, donmuştum.

çantayı kaldırdığı gibi bir kez daha indirdi kafama.

"bak, güzelim."

bir daha.

bacaklarım kesildi, yavaşça yere yığılırken yukardan daha da iyi vurabiliyordu, iyice kaptırmıştı

kendini, giderek hızlanıyordu, beynimi dağıtmak istercesine, parlak olmaktan hayli uzak kariyerimde üçüncü kez nakavt olmak üzereydim, ama bir kadına ilk kez.

kendime geldiğimde kapı kapalıydı, yalnızdım, küçük bir kan gölü vardı yerde, benim kanım, yerler muşambaydı allahtan. kanımın üstüne basıp mutfığa gittim, özel durumlar için bir şişe viski zulalamıştım. özel bir durumdu, şişeyi açtım, birazını başıma döktükten sonra bir bardak koyup bir dikişte içtim, lanet fahişe, beni ÖLDÜRMEYE yeltenmişti! inanılır gibi değildi, polise ihbar etmeyi bile düşündüm, işe yaramazdı ama. fırsatı değerlendirip beni de içeri atabilirlerdi.

dördüncü katta oturuyorduk, biraz daha viski içtikten sonra gardrobuna gittim, elbiselerini, ayakkabılarını, pantolonlarını, külotlarını, sutyenlerini, jartiyerlerini, elime ne geçtiyse hepsini pencerenin önüne yığıdım, viskimi yudumlar ken tek tek bıraktım onları aşağı, "lanet fahişe, beni öldürmeye yeltendi..." pencereden aşağı uçurdum herşeyi. aşağıda, küçük bir müştamelatin yanında boş bir arsa vardı, bina derin bir çukurun duvarına inşa edilmişti, sekizinci katta sayılırdık aslında, külotlarını elektrik kablolarına takmaya çalıştım, ama olmadı, sonra iyice öfkelenip öylesine fırlattım elime geleni, hedef saptamadan, ayakkabı, külot ve elbiseden geçilmiyordu aşağısı... çalılar, ağaçlar, tel örgünün öbür yanı. kendimi biraz daha iyi hissettim, viskiye devam ettim, bir bez alıp yerleri sildim.

sabah uyandığımda başım çatlıyordu, saçımı tarayamadığım için ellerimle arkaya doğru ıslattım, on santim uzunluğunda bir yarık oluşmuştu başımda, saat on bire geliyordu, merdivenden birinci kata inip arka tarafa çıktım, fırlattığım eşyaları aramaya başladım, gitmişlerdi, anlayamıyordum.

müşamelatin arka bahçesinde elindeki kürekle bir şeyler yapan yaşlı bir osuruk vardı.

"baksana," dedim yaşlı osuruğa, "giysi filan gördün mü buralarda?"

"ne tür giysiler?"

"kadın giysileri."

"her yere saçılmışlardı, düşkünler evine vermek için topladım onları, telefon ettim, gelip alacaklar."

"karımın giysileri onlar."

"birileri fırlatıp atmış gibi geldi bana."

"bir hata."

"kolinin içindeler."

"öyle mi? geri alabilir miyim?"

"tabii, ama birileri onları fırlatıp atmış gibi geldi bana."

yaşlı osuruk eve girdi, bir koli ile döndü, koliyi tel örgünün üstünden bana uzattı.

"teşekkür ederim."

"bir şey değil." arkasını dönüp yere çömeldi, küreğim toprağa daldırdı.

döndü o gece, yanında da Eddie ile Düşes, şarap getirmişlerdi, bardaklara şarap koydum, "ev ne kadar temiz," dedi Eddie.

"artık kavga etmeyelim, Hank," dedi Mary, "usandım bu kavga-lardan! seni sevdiğimi biliyorsun, gerçekten seviyorum seni."

"tabii."

Düşes'in saçları yüzüne dökülmüştü, öylece oturuyordu, çorapları delik deşikti, ağzının kenarında tükürük birikmişti, onu haklamayı not ettim beynime, o hastalıklı-seksi görünüm vardı onda. Mary ile Eddie'yi şarap almaya yolladım, kapı kapanır kapanmaz Düşes'i kucakladığım gibi yatağa fırlattım, sırf kemikti, açması, haftalardır bir şey yememişti belki de zavallı, soktum, fena sayılmazdı, kısa kestim, döndüklerinde koltuklarımızda oturuyorduk.

bir saat kadar içtik, sonra Düşes saçlarının arasından bana baktı ve o kuru ve ölü parmağını bana doğrulttu, kimsenin konuşmadığı bir andı. parmağı ile beni gösterip duruyordu, sonra, "bana tecavüz etti, siz şarap almaya gittiğinizde bana tecavüz etti," dedi.

"bak Eddie, böyle bir şeye inanmayacaksın herhalde?"

"tabii ki inanacağım."

"dostuna güvenmiyorsan ne işin var burda?"

"Düşes asla yalan söylemez. Düşes ona tecavüz ettiğini söylüyorsa..."

"S.KTİRİN GİDİN LAN! OROSPU ÇOCUKLARI!"

yerimden kalkıp bardağımı kuzeye bakan duvara fırlattım.

"ben de mi?" diye sordu Mary.

"SEN DE!" dedim parmağımı ona doğrultarak.

"Hank, Hank, bu kavgalara bir son vereceğimizi sanmıştım, bıktım bu ayrılıklardan.

sıraya girip kapıya doğru yürüdüler. Eddie önde, sonra Düşes, sonr.a Mary. Düşes susmak bilmiyordu,

"bana tecavüz etti, tecavüz etti bana. bana tecavüz etti..." kaçıktı.

Mary'yi bileğinden kavradığımda kapının önünde idiler.

"sen kalıyorsun kancık!"

onu içeri sokup kapının zincirini sürdüm, sonra uzun uzun öptüm onu, bir yandan da kıcını

sıvazlıyordum.

"oh, Hank..."

hoşuna gitmişti.

"o kemik torbasını düzmedin, değil mi Hank?" cevap vermedim, dudaklarını çiğnemeye devam ettim, çantasını yere bıraktırdım, hayalarımı sıvazladı, başım beladaydı, dinlenmeye ihtiyacım vardı, bir saat yeterdi.

"bütün elbiselerini pencereden aşığı fırlattım."

"NE?" elini hayalarımından çekti, gözleri büyümüştü.

"ama sonra gidip topladım, izin ver de anlatayım."

gidip iki bardak şarap koydum.

"az kalsın beni öldürüyordun, biliyor musun?"

"ne?"

"hatırlamıyor musun?"

içkimi alıp koltuğa oturdum, yanıma gelip başıma baktı.

"ah, zavallı bebeğim, tanrım, affedersin."

eğilip kanlı yarayı şefkatle öptü. elimi eteğinden içeri daldırdım ve yine kenetlendik, kırk beş dakikaya ihtiyacım vardı, odanın ortasında, sefaletin ve kırık cam parçalarının arasında durmuş birbirimize sürtünüyorduk. kavga etmeyecektik o gece. fahişe ve berduş sözcükleri ağza alınmayacaktı, aşk kazanmış, yerdeki muşamba gölgelerimizle canlanmıştı.

New Orleans, Fransız Mahallesi, bir kaldırımdayım ve duvara yaslanmış bir sarhoşu seyrediyorum, sarhoş ağıyor ve İtalyan ona "Fransız mısın?" diye soruyor ve sarhoş, "evet, Fransızım," diyor ve İtalyan yüzünün ortasına öyle bir yumruk çakıyor ki Fransız başını duvara çarpıyor, sonra yine soruyor İtalyan: "Fransız mısın?" kurbağa yine evet diyor ve bir yumruk daha yiyor, arada İtalyan, "ben dostunum, dostunum ben, sana yardım etmeye çalışıyorum, anlıyorsun değil mi?" diyor ve Fransız

"evet," deyince bir tane daha çakıyor, arabasının tavanına astığı el fenerinin ışığında sakal traşı olan bir İtalyan daha. gecenin ortasında köpüklü suratı ve elindeki ustura ile abuk bir görünümü var. duvar dibinde olup bitenlere tamamen kayıtsız. Fransız, İtalyan'dan kurtulup arabanın kulpuna yapışıyor ve

"imdat!" diye bağıyor. İtalyan arkadan yetişip Fransız'a bir yumruk daha çakıyor, "ben dostunum. DOSTUNUM!" ve Fransız arabanın üstüne kapaklanıp arabanın sarsılmasına ve anladığım kadarı ile içerde sakal traşı olan öbür İtalyan'ın yüzünü kesmesine neden oluyor. İtalyan sabunlu yüzü ile arabadan dışarı fırlıyor, yüzündeki kan çizgisi sabunların arasından uzuyor, "seni orospu çocuğu," diye küfrederek elindeki usturayla Fransız'ın yüzünü doğramaya başlıyor. Fransız korunmak için ellerini yüzüne kaldırınca usturayı ellerine de sallıyor, "orospu çocuğu! orospu çocuğu!"

kentte ikinci gecem ve dayanılacak gibi değil, kendimi bir bara atıp oturuyorum, yanımdaki bana dönüp, "Fransız mısın yoksa İtalyan mı?" diye soruyor, "aslına bakarsan Çin'de doğdum, babam misyonerdi, ben çok küçükken bir kaplana yem oldu," diyorum.

tam o sırada arkamda biri keman çalmaya başlayınca başka soru sormuyor, biramı yudumluyorum.

keman bir süre için susuyor, öbür yanıma bir başkası oturuyor, "adım Sunderson. senin bir işe ihtiyacın var galiba," diyor.

"paraya ihtiyacım var. iş delisi değilim," diyorum.

"şu oturduğun taburede birkaç saat daha oturduğunu farzet, iş o kadar kolay."

"elime ne geçecek?"

"haftada on sekiz dolar, ama ellerini kasadan uzak tutacaksın."

"bana nasıl engel olabilirsin?"

"haftada on sekiz dolar alan başka birinin gözleri üstünde olacak."

"Fransız mısın?"

"Sunderson. İskoç-İngiliz. Winston Churchill ile uzaktan akraba oluruz."

"sende bir tuhaflık sezmiştim."

aynı taksi şirketi için çalışan taksicilerin depolarını doldurmaya geldikleri bir benzinlikte, benzini doldurur, parayı alıp kasaya koyardım, gecenin büyük bir bölümünü iskemleye oturarak geçiriyordum. patlak lastiklerini değiştirmemi isteyen birkaç şoförle tartışmamı saymazsak ilk iki-üç gece iyi geçmişti. İtalyan bir oğlan patronu arayıp orada hiçbir şey yapılmadığını söylemiş, bağırıp çağırmıştı, ama ben neden orada olduğumu biliyordum -paraya göz kulak olmak için. ihtiyar bana silahın yerini ve nasıl kullanılacağını göstermişti, şoförlerin benzin ve yağ ücretlerini ödediklerinden de emin ol, demişti, ama haftada 18 dolara parasının bekçiliğini yapmak gibi bir niyetim yoktu, Sunderson'ın yanıldığı nokta buydu, parayı kendim de yürütebilirdim ama birileri kafama çalmanın yanlış olduğu gibi aptalca bir fikir sokmuştu ve ben bu arada önyargılarımı aşmaya, değiştirmeye, karşı gelmeye ya da kabullenmeye çalışıyordum, bilirsiniz işte.

dördüncü gece ufak tefek zenci bir kız belirdi kapıda, öylece durup gülümsedi bana. üç dakika kadar bakışmış olmalıydık, sonra, "n'aber?" diye sordu, "benim adım Elsie."

"haberler pek iyi sayılmaz, benimki de Hank." içeri girip eski bir masaya yaslandı, küçük kız elbisesi vardı üstünde, edası ve gözlerindeki oyun isteği de küçük bir kıızı andırıyordu, ama kadındı, kahverengi, temiz bir küçük kız elbisesinin içinde nabız gibi atan mucizevi, elektrik bir kadın, "bir meşrubat alabilir miyim?" "tabii."

parayı verdi, dolabın kapağını açışını seyrettim, uzun bir kararsızlıktan sonra bir şişe seçti, küçük bir tabureye oturdu ve onun meşrubatı içişini, elektrik ışığının altında şişenin içinden geçen hava kabarcıklarını seyrettim, vücuduna, bacaklarına baktım ve kahverengi şefkati içimi kapladı, haftada 18

dolar için her gece o iskemlede oturmak insanın yalnızlık hissini körüklüyordu, boş şişeyi verdi,

"teşekkür ederim." "bir şey değil."

"yarın gece kız arkadaşlarımı da getirebilir miyim?" "birazcık sana benziyorlarsa hepsini getirebilirsin tatlım." "hepsi bana benzer."

"hepsini getir öyleyse."

ertesi gece üç-dört kız arkadaşıyla geldi, konuşuyor, gülüyor, meşrubat içiyorlardı, tanrım, ne kadar hoştular; genç, hayat dolu zenci kızlar, her şey gülünçtü, her şey güzeldi, gerçekten öyleydi, öyle hissediyordum, ertesi gece sekiz-on kız, bir sonraki gece de on üç-on dört. cin ve viski getiriyor, içtikleri meşrubatlara katıyorlardı, ben kendi içkimi getiriyordum. ilk gelen kız en güzelliydi, Elsie,

kucağıma oturup bir ıglık atardı: "hey, tanrı aşkına, bu olta ka-mışıyla BAĞIRSAKLARIMI deleceksin!" öfkelenmiş gibi yapardı sonra, gerçekten kızmış gibi. öbür kızlar gülerdi, ve ben şaşkın, sırtıkan, mutlu, öylece dururdum, benim için fazlaydılar, ama iyi bir gösteriydi, şoförlerden biri korna çaldığında öfkeli bir şekilde ayağa kalkar, içkimi bitirdikten sonra silahı Elsie'ye verir, "Elsie, hayatım, sen şu lanet kasayı gözet, kızlardan biri davranmaya kalkarsa benim için bacaklarının arasına bir delik aç, olur mu?" derdim.

ve Elsie'yi elinde kocaman silahla bırakıp dışarı çıkardım, tuhaf bir ikiliydiler, Elsie ve silah, olayların gidişatına göre bir adamı öldürebilir ya da hayatını kurtarabilirlerdi, erkek, kadın ve tarih, ve ben dışarı

çıkıp benzini koyardım.

sonra bir gece İtalyan taksicilerden biri, Pinelli, meşrubat içmek için içeri girdi, adını severdim ama ondan hiç hazetmezdim. patlak lastikleri değiştirmedığım için en fazla tantanayı o yapmıştı. İtalyanlar'la bir meselem yoktur, ama kente geldiğimden beri başıma gelen talihsizliklerin altından sürekli İtalyanlar'in çıkması da dikkat çekiciydi doğrusu, ırkçılıkla ilgisi olmadığını biliyordum, matema-tikseldi daha çok. Frisco'da yaşlı bir İtalyan kadının hayatımı kurtardığım söylemek çok yanlış olmaz mesela, ama o başka bir öykü. sinsi sinsi girdi içeri Pinelli. bir SANSAR gibi. kızlar her yere dağılmış

konuşuyor, içiyor, gülüyorlardı. Pinelli meşrubat dolabına gidip dolabın kapağını açtı.

"ALLAH KAHRETSİN, MEŞRUBAT KALMAMIŞ VE BEN SUSADIM! KİM BİTİRDİ

MEŞRUBATLARI?"

"ben," dedim.çıt çıkmıyordu, kızların hepsi bizi izliyorlardı. Elsie yanı başımda durmuş, gözlerini Pinelli'den ayırmıyordu, fazla uzun ve derin bakmazsan yakışıklı sayılırdı Pinelli; kartal burun, siyah parlak saçlar, Prusya subayı havası, daracık bir pantolon, oğlan çocuğu öfkesi.

"MEŞRUBATI BU KIZLAR BİTİRİYOR VE BU KIZLAR BURDA OLMAMALI. MEŞRUBAT ŞOFÖRLERE AİTTİR!"

sonra bana iyice yaklaşıp öylece durdu, bacaklarını sıçmak üzere olan bir tavuk gibi açmıştı.

"BU KIZLARIN KİM OLDUKLARINI BİLİYOR MUSUN, HIYAR?"

"evet, benim arkadaşlarım."

"BİLEMEDİN DOSTUM! FAHİŞE BUNLAR! CADDENİN ÖBÜR YANINDAKİ GENELEVDE ÇALIŞIYORLAR. ANLADIN MI? FAHİŞE BUNLAR!"

kimse tek kelime etmedi, hepimiz İtalyan'a bakıyorduk oturduğumuz yerden, uzun süre kesiştik, sonra dönüp dışarı çıktı, gecenin gerisi tatsız geçti. Elsie kaygılandırıyor beni. silah ondaydı, silahı

ondan aldım.

"o orospu çocuğuna yeni bir göbek deliği açmama ramak kaldı," dedi. "onun anası fahişe!"

sonra, birden ortalık boşaldı, oturup içtim, sonra kalkıp kasayı açtım, para tamamı.

sabah beş sularında ihtiyar geldi.

"Bukowski?"

"efendim, Bay Sunderson."

"sana yol vermek zorundayım." (aşına sözler)

"neden?"

"çocuklar burayı işletemediğinden şikayet ediyorlar, burada fahişeler fink atıyor, sen de onlarla oynaşıyormuşsun. göğüsleri meydanda, apışları açık dolaşıyorlarmış ve sen onları yalıyormuşsun.

sabahın erken saatlerinde böyle şeyler mi oluyor burada?"

"şey, pek de öyle değil."

"neyse, güvenilir birini buluncaya kadar senin yerine ben baka-cağım, burada neler döndüğünü bilmek istiyorum." "pekala, Sunderson. sirk senin.

iki gece sonraydı sanırım, bardan çıkmıştım, benzinliğin önünden geçmeye karar verdim, iki-üç ekip otosu vardı ortalıkta.

Marty'yi gördüm, anlayabildiğim ender şoförlerden biriydi, yanına gittim.

"neler oluyor, Marty?"

"Sunderson'ı bıçakladılar, sonra da silahını alıp şoförlerden birini vurdular."

"tanrım, film gibi. vurulan şoför, Pinelli mi?"

"evet. nasıl bildin?"

"göbeğinden mi ?"

"evet, evet. nasıl bildin?"

sarhoştum, odama doğru yürüdüm, dolunay vardı New Orle-ans'da. bir süre yürüdüm ve yaşlar akmaya başladı, ay ışığında bir gözyaşı seli. sonra kesildi, yaşların yüzümde kuruduklarını hissedebiliyordum, cildim geriliyordu, odama girdiğimde ışığı yakmadım; ayakkabılarımı ve çoraplarımı

çıkarıp yatağa bıraktım kendimi. Elsie, harikulade zenci fahişem benim, ve uyudum, her şeye sinmiş

hüznün içinden uyudum, uyandığımda şimdi sırada hangi kent var, diye geçirdim içimden, hangi iş?

kalktım, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyip bir şişe şarap almaya çıktım, iyi görünmüyordu sokaklar, genellikle görünmezler, insanlar ve fareler tarafından planlanmışlardı sanki ve siz onlarda yaşamak ya da ölmek zorundaydınız. ama bir dostumun bir keresinde bana dediği gibi, "sana hiçbir şey vadedilmedi, sözleşmen yok." şarabımı almak için dükkana girdim.

kirli bozuklukların beklentisi ile öne doğru eğildi orospu çocuğu.

---iki gün süren sarhoşluk boyunca gömlek kartonlarına karalamalar: Aşk bir emre dönüştüğünde Nefret hazza dönüşebilir.

kumar oynamazsan asla kazanamazsın.

Harikulade düşünceler ve harikulade kadınlar kalıcı değildirler.

bir kaplanı yakalayıp kafese koyabilirsiniz ama onu kırdığınızdan asla emin olamazsınız, insanlar daha kolaydır.

Tanrı'nın nerede olduğunu bilmek istiyorsan ayyaşa sor.

*** >

sığınak çukurlarında melek bulunmaz.

acı hissetmemek duyguların kesintisi demektir; her coşku şeytanla pazarlıktır.

Hayat ile Sanat arasındaki fark Sanatın daha katlanılır olmasıdır.

hayatta bir Amerikan ayyaşı ölü bir Yunan Tanrı'sından daha çok ilgilendirir beni.

hiçbir şey gerçek kadar sıkıcı olamaz.

Dengeli insan delidir

hemen herkes dahi doğar geri zekalı gömülür.

cesur insanın hayalgücü kısıtlıdır, korkaklık kötü beslenmenin bir sonucudur.

cinsel ilişki şarkı söylerken ölümün kıcına tekme basmaktır.

egemenlik gerçekten milletin olduğunda hükümetlere gerek kalmayacak; o zamana kadar hapı yutmuşuz.

* * *

entelektüel basit bir şeyi karmaşık söyleyebilen kişidir; sanatçı ise zor bir şeyi kolay.

* * *

damlayan musluklar, tutku osurukları ve patlak lastikler -hepsi ölümden daha hüzün vericidir.

* * *

dostlarının nerede olduklarını bilmek istersen kodese gir.

* * *

hastaneler sizi neden sunmaksızın öldürmeye çalıştıkları yerlerdir. Amerikan hastanelerindeki soğuk ve ölçülü acımasızlığın nedeni doktorların fazla mesai yapmaları ya da ölümü kanıksamış, sıkılmış

olmaları değildir, asıl neden çoğu zaman başları ile kıçlarını ayırdetmeyi beceremeyen, cahillerin hayranlığa boğulup merhemi elinde bulunduran büyücü olarak gördükleri ve ÇOK AZ İŞ YAPIP ÇOK

FAZLA PARA KAZANAN doktorların kendileridir.

* **

bir metropol gazetesi kötü haber yazmadan önce kendi nabzını

ölçer.

* **

gömlek kartonlarının sonu.

zengin deyyusun tekiydi, saunada, ağlıyordu. J.S. Bach'ın bütün plaklarına sahipti ve derdine deva olmuyordu, evinin pencere camları vitraydı, duvarında işeyen bir rahibe fotoğrafı asılıydı, yararı olmuyordu yine de. bir keresinde Nevada Çölü'nde dolunayda bir taksi şoförünü öldürtüp seyretmişti, ama o bile yarım saat sonra etkisini yitirmişti, köpekleri çarmıha bağlayıp bir dolarlık purolarla gözlerini yakmıştı, bayat numara, o kadar çok altın bacaklı kız düz-muştu ki onun da yararı olmuyordu artık.

hiçbir şeyin yararı olmuyordu.

yıkanırken egzotik tütsüler yaktırıyor, uşağının suratına içki fırlatıyordu.

sinsice atılan bir yumruktan farkı yoktu, gerçek bir yaşlı pislik, gülün içine tükürenlerden.

ben onun bir dolarlık purolarından birini içerken o masaya öylece uzanmış bekliyordu.

"yardım et bana, Tanrı aşkına yardım et!" diye bağırdı.

zamanı gelmişti, "bir dakika," dedim ona.

dolaba gidip kemeri çıkardım, masanın üstünde domaldı, bembeyaz ve kıllı bir g.t. kemeri sallayıp tokalı ucunu tekrar tekrar indirdim:

ZAP! ZAP!

ZAP! ZAP! ZAP!

denizi arayan bir yengeç gibi yığıldı yere. süründü yerde, peşinden gittim kemeri indirerek.

ZAP! ZAP! ZAP!

o yerde çığlık atarken eğilip puronun yanık ucunu sırtına bastırdım.

dümdüz yattı sonra, gülümseyerek.

mutfağa girdim, avukatı oturmuş kahve içiyordu.

"bitti mi?"

"evet."

beş tane onluk sıyırıp masanın üstüne fırlattı, kendine kahve koyup masaya oturdum, puro parmaklarımın arasındaydı hâlâ. lavaboya fırlattım.

"tanrım," dedim, "TANRIM!"

"evet," dedi avukat, "senden önceki ancak bir ay dayanabildi."

oturup kahvelerimizi yudumladık, çok güzel bir mutfaktı.

"haftaya çarşamba yine gel," dedi.

"neden sen yapmıyorsun bu işi benim yerime?" diye sordum. "BEN Mİ? aşırı hassas bir yapım var benim!" ikimiz de güldük, iki kesme şeker attım fincana.

çamaşır tüneline aşağı kayarak geldi, Maxfield tüneline ağzından çıktığında el baltasını kafasına geçirdiği gibi adamın boynunu kırdı, ceplerini aradı, yanlış adamı haklamıştı, "lanet olsun! dedi Maxfield. "lanet olsun!" dedim.

yukarı çıkıp telefon ettim.

"tavşan çaktı keriz, sert," dedim.

"topal sıkın lanet keriz " dedi Steinfeld.

"kanca," dedim, "aşağıdan yumuşak."

"s.ktir git," dedi Steinfeld. kapattı.

aşağı indiğimde Maxfield ölününkini emiyordu.

"senden hep şüphe etmişim zaten," dedim ona.

"kıçın kıçın kökle," dedi konuşmak için ağzını boşaltarak.

"NE ilgisi var şimdi?" dedim.

"şlop," dedi.

çalışır vaziyetteki çamaşır makinesinin üstüne oturdum, "dinle," dedim ona, "daha iyi bir dünya istiyorsak sokaklarda savaşmakla kalmayıp içimizde ve aklımızda da savaşmalıyız. ayrıca kadınlarımızın tırnakları kirli ise yarıklarının da kirli olacağını varsayabiliriz, bir kadının kıçını cimcikmeden önce çizmelerini çıkartmasını iste."

"şlop," dedi. tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktı, ölünün gözlerini oydu. çakısıyla. svastika işaretli, çok formda bir Celine gibi görünüyordu, yuttu gözleri.

ikimiz de oturup bekledik.

"Direniş, İsyân ve Ölüm'ü okudun mu?"

"korkarım ki evet."

"ne kadar tehlike o kadar ümit."

sigaran var mı?"tabii."

sigarayı yakar yakmaz kırmızı külünü kıllı bileğine bastırdım.

"has.ktir," dedi, "ÇEK ŞUNU!"

"lanet şeyi kıllı kışının deliğine sokmadığıma şükret," dedim.

"nerde bende o kısmet?"

"soyun."

duymuştu beni.

"yanaklarımı aç."

"şu sayacaklarıma bağlılığımı ilan ederim," dedi, "öncelikle..."

Rimsky Korsakov'un Şehrazat'ı çalmaya başladı yukardaki hoparlörden, soktum, hayır, sigaranın sıcak ucunu.

"tanrım," dedi.

tuttum içerde, "yaygarayı neden yağmaladılar?" diye sordum.

"tanrım," dedi.

"bir soru sordum sana. neden yağmaladılar?"

"yağmaladılar," dedi, "çünkü yağmaladılar, cehaletim karşısında boynum kıldan ince."

"köküne inelim bu işin," dedim sonuna kadar sokarak, hayır, sigaranın yanık ucunu.

"tanrım," dedi. "tanrım."

"hemen hemen her insan aptallığının derecesini bilir ama şân ve şöhretin kısa ömürlü düşünde ancak kim yaşar?"

"sadece SEN, Charles Bukowski!"

"son derece zeki bir adamsın, Maxfield." sigarayı çıkardım, kokladım, hayır, sigarayı, sonra da fırlattım.

"kedi g.tü yarışması yapılırsa dereceye girersin yavrum," dedim ona. "otur."

"gerçekten," dedi.

oturdum.

"şimdi, söyleyeceklerimi takip edersen Camus'yü anlamak hiç de zor değildir, banko yazar, havada, son derece parlak, ama kış yaladı."

"sen neden söz ediyorsun allah aşkına?" diye sordu.

"SAVAŞ mektuplarından söz ediyorum. L'Amitie Francaise'e verilmiş söylevlerden. 1948 yılında Latour-Maubourg Dominikan Manastırı'nda verdiği demeçten. 10

Mayıs 1958'de diktatörlük tarafından sürülmüş II. Tiempo'nun editörü Başkan Eduardo Şantöz şerefine verilen resmi ziyafette verdiği söylevden. M. Aziz Kesso-us'a yazdığı mektuptan."

"kış yaladığını anlatmaya çalışıyorum, konumunu kaybetti; yani eline patlattı, kandırıldı, artık direksiyonunda olmadığı bir arabada öldü. iyi ve yetenekli biri olup dünya meselelerine bulaşmak bir şeydir; senin gibi boktan heriflerin insanları dünya meşelerinden ebediyen çekip çıkarmasını

seyretmek başka bir şey. büyük olanlar küçük insanlar için büyük hedef oluştururlar -tüfekli ve daktilolu küçük adamlar, kapıların altında imzasız notlar, polis yıldızları, coplar, köpekler, bunlar da küçük insanların işleridir."

"neden s.ktirip gitmiyorsun?" diye sordum ona.

"basit öfkeler basit yarıklar gibi Ekim güneşinde yok olurlar," dedi bana.

"kulağa hoş geliyor," dedim, "ya ÖBÜR türden olanlar?"

"aynı şey."

"tanrım," dedim, "tanrım."

"bütün samimiyetimle," dedi başını, hayır elini, dizimin üstüne koyarak, "yaygarayı neden yağmaladıklarını sana söyleyemem."

"Camüs olabilir mi?"

"ne?"

"yaygarayı yağmalayan."

"mümkün değil!"

"bu konuda bir fikri olabilir miydi?"

"hiç şüphen olmasın!"

ikimiz de sustuk uzun süre.

"bu cesedi ne yapacağız?" diye sordum.

"ben yaptım yapacağımı," dedi Maxfield.

"yani, ŞİMDİ."

"sıra sende."

"unut gitsin."

ikimiz de konuşmadan oturup cesede baktık."neçün aradın Steinfielt'ı?"

"neçün' mü?"

"evet. neçün?"

"gerçekten asabımı bozuyorsun."

yukarı çıkıp telefonu çengelden çektim. Amerika'nın bütün diğer telefonları beşiklidir, hepsi değiştirilmiştir, çengel devri kapandı -ama bu telefonun istirahatte devasa bir zenci kamışını andıran bir çengeli vardı, ahizeyi kaldırıp elime aldım, terliydi, elbette, ve kurumuş makarna kaplı, kuru solucanlar kazanmıştı son koşuyu.

"Steinfield," dedim ahizeye.

"9. koşuyu kim kazandı?" diye sordu.

"koşumluda mı, Del mar mı?"

"koşumlu."

"Jonboy Star. zorlanmadan."

"sen kime oynadın?"

"Takılberi."

"pekala, neler oluyor orda?" diye sordu.

"tavşan çaktı keriz, sert."

"topal sıkın lanet keriz," dedi Steinfeld.

"kanca," dedim, "aşağıdan yumuşak, pamuk gibi."

"iki kere s.ktir git," dedi Steinfeld.

kapattı.

ve ben, ben aşağı indim, ben, ben, ben. Copeland'ın Sıradan İnsan için Fanfar'ı başladı hoparlörden.

Maxie ölü cesetle aşırı samimi olmuştu yine. bir süre oturup seyrettim.

"dostum," dedim ona, "işimiz kolay değil, kaderlerimiz yarım. Afrika'yı düşün, Vietnam'ı düşün, Waits'ı düşün, Detroit'ı; Boston Red Sow ve Los Angeles Belediye Müzesi'ni. ne istersen onu düşün, hayatın aynasında ne kadar kötü görüldüğünü düşün."

"şlop," dedi Maxfield.

Batı'nın Geriliyişi ve Çöküşü benden önceydi, on yıl daha tanıyın bana, on yıl daha. sevgili Spengler.

Oswald? OSWALD???? Oswald Spengler. gidip çamaşır makinesinin üstüne oturdum ve bekledim.

otur Stirkoff.

sağolun, efendim.

ayaklarınızı uzatabilirsin.

çok lütfkarsınız, efendim.

Stirkoff, anladığım kadarı ile adalet ve eşitlik gibi konulan irdeleyen yazılar yazıyorsun; coşku ve kurtuluş hakkı üzerine de. doğru mu bu, Stirkoff?

evet, efendim.

dünyada geniş anlamda adalet sağlanabilir mi sence?

hiç sanmam, efendim.

öyleyse bu boktan yazıları neden yazıyorsun? kendini kötü mü hissediyorsun?

son zamanlarda pek iyi değilim, efendim, delirdiğimi düşünüyorum.

fazlaca mı içiyorsun, Stirkoff?

elbette, efendim.

çükünle oynar mısın?

sürekli, efendim.

nasıl?

anlayamadım, efendim?

yani nasıl bir yöntem uygularsın?

dört-beş çiğ yumurta ile yarım kilo kıymayı dar ağızlı bir vazoya döküyorum, müzik olarak da Vaughn Williams ya da Darius Milhaud yeğlerim.

cam mı?

hayır .m.

yahu vazoyu soruyorum, cam mı?

değil, efendim.

hiç evlendin mi?

birkaç kez.

evliliklerinde ters giden neydi, Stirkoff?her şey, efendim.

hayatının en iyi sevişmesini anlat.

dört-beş çiğ yumurta ile yarım kilo kıymayı...

tamam, tamam!

öyledir, efendim.

daha iyi ve adil bir düzen özleminin aslında çürümeden ve başarısızlık duygusundan kaynaklandığının farkında mısın?

evet, efendim.

baban kötü bir insan mıydı?

bilmiyorum, efendim.

ne demek bilmiyorum?

yani kıyaslamak güç, efendim, sadece bir babam oldu.

benimle kafa mı buluyorsun, Stirkoff.

hayır, efendim: dediğiniz gibi, adalet yoktur.

baban seni döver miydi?

sıra ile döverlerdi, efendim.

hani bir baban vardı?

herkesin bir babası vardır, efendim, ben annemi kastetmiştim, o da kendi payına döverdi.

seni sever miydi?

kendinin bir uzantısı olarak, evet.

sevgi başka nedir ki?

iyi bir şeye değer verecek kadar sağduyulu olmaktır, kan bağı gerekmez, kırmızı bir deniz topu ya da üzerine tereyağı sürülmüş kızarmış ekmeğe de sevilebilir.

tereyağlı kızarmış ekmeğe AŞIK olabileceğini mi söylüyorsun, Stirkoff?

her zaman değil, efendim, bazı sabahlarda, güneş ışınları belli bir açıdan gelirken belki, aşk habersiz gelir gider. bir insanı sevmek mümkün mü sence?

iyi tanımadığınız biri ise belki, ben insanları pencereden seyretmeyi severim.

sen bir korkaksın, Stirkoff. kesinlikle, efendim.

nedir senin korkak tanımın?

bir aslanla silahsız dövüşmeden önce tereddüt eden kimse.

peki cesur kime denir?

aslanın ne olduğunu bilmeyene.

herkes bilir aslanın ne olduğunu.

herkes aslanın ne olduğunu bildiğini sanır, efendim.

budala tanımın nedir?

zaman ve kan ziyan edildiğinin farkında olmayan kimse.

bilge diye kime denir o zaman?

bilge insan yoktur, efendim.

öyleyse budala da yoktur, gece olmazsa gündüz olmaz, siyah olmazsa beyaz olmaz.

özür dilerim, efendim, ben her şeyin neyse o olduğu kanısındayım, başka şeylere bağımlı olmaksızın.

o dar ağızlı vazolara fazla girip çıkmışsın sen, Stirkoff. her şeyin zaten olması gerektiği gibi olduğunu anlamıyor musun? yanlış diye bir şey yoktur.

anlıyorum, efendim, olan olmuştur.

kelleni vurdursam ne dersin?

bir şey diyemem, efendim.

demek istediğim şu: kelleni vurdursam ben İRADE sense HİÇ olursun.

başka bir şey olurdu, efendim.

benim SEÇİMİM doğrultusunda.

ikimizin de, efendim.

rahat et! rahat et! uzat ayaklarımı.

çok lütufkarsınız, efendim.

hayır, ikimiz de lütufkarız.

elbette, efendim.

demek delirdiğini hissediyorsun, Stirkoff? peki delirdiğini hissettiğin zaman ne yaparsın?

şiir yazarım.

şiir delilik midir?

şiir olmayan her şey deliliktir.yani.

çirkinlik deliliktir.

çirkin nedir?

kişiye göre değişir.

delilik gerekli midir?

vardır.

gerekli midir?

bilmiyorum, efendim.

çok şey biliyormuş havalarındasın, Stirkoff. bilgi nedir?

mümkün olduğunca az şey bilmektir

ne demek o?

bilmiyorum, efendim?

bir köprü inşa edebilir misin?

hayır.

silah üretebilir misin?

hayır.

ikisi de bilgi ürünüdür.

köprü köprüdür, silah da silah.

kelleni vurduracağım, Stirkoff.

sağolun, efendim.

niye?

beni motive ettiğiniz için. motivasyon sıkıntısı çekiyorum, efendim.

ben ADALET'im. belki.

ben ÜSTÜN'üm. işkenceye yatıracağım seni. çılgınlık atacaksın, ölümünü dileneceksin.

şüphesiz efendim.

ben senin efendimim, anlamıyor musun?

beni yönetebilirsiniz, ama yapacağınız şeyler yapılabilir şeyler olmaktan öteye gitmeyecektir.

zekice konuşuyorsun ama işkence altında bu kadar zeki olamayacaksın.

sanmıyorum, efendim.

bana bak. Darius Milhaud, Vaughn Williams dinlemek de ne oluyor? Beatles'ı duymadın mı?

onları herkes bilir, efendim.

onları sevmez misin?

onlardan nefret etmem.

nefret ettiğin bir şarkıcı var mı?

şarkıcılardan nefret edilmez.

şarkı söylemeye çalışan birinden?

Frank Sinatra.

neden?

hasta bir toplumun hastalığının depreşmesine neden olduğu için.

gazete okur musun?

sadece bir gazete.

hangisi?

AÇIK KENT.

GARDİYAN! BU ADAMI İŞKENCE ODASINA GÖTÜRÜN. HEMEN İŞKENCEYE BAŞLAYIN!

efendim, son bir istekte bulunabilir miyim?

evet.

vazomu yanıma alabilir miyim?

hayır, bana lazım.

efendim?

el koyuyorum, zapta geçsin, gardiyan bu sersemi derhal götür! ve bana biraz şey getir...

ne, efendim?

altı yumurta ile yarım kilo kıyma.

gardiyan mahkûmu dışarı çıkarır, kral öne eğilip düğmeye basar. Vaughn Williams çalmaya başlar teypte, bitli bir köpek güneşin altında titreşen harikulade bir limon ağacına işerken dünya dönmeye devam eder.

---Miriam ile ortadaki evi tutmuştuk, güzel evdi. ön bahçeye bir sıra menekşe, etrafına da lale dikmişim, kirası ucuzdu, kafa çekmene karışan da yoktu, kirayı ödemek için ev sahibini arayıp bulman gerekirdi, paraya ihtiyacı yoktu adamın, araba alım satımı ile uğraşıyordu, kirayı bir-iki hafta geciktirmişsen "hiç önemi yok," derdi, "aman parayı kanma vermeyin, alkolle sorunu var, hızını kesmeye çalışıyorum."

kolay bir hayat yaşıyordum. Miriam çalışıyordu, büyük bir mobilya şirketinde daktilografi, sabahları akşamdan kalma olduğum için onu otobüse götüremiyordum, ama her akşam köpeği de yanıma alıp otobüsünü karşılamaya giderdim, arabamız vardı ancak Miriam arabayı bir türlü çalıştıramıyordu. bu da benim işime geliyordu, sabah on buçuk sularında gayet keyifli kalkar, çiçeklere bir göz atar, önce bir kahve ardından da bir bira içerdim, bahçeye çıkar, güneşin altında göbeğimi sıvazlar, köpekle oynardım, iri bir canavardı, benden iri. yorulunca içeri girer, etrafa çeki düzen verir, yatağı yapar, boş

şişeleri toplar, bulaşığı yıkardım, buzdolabını açıp Miriam'ın akşam yemeğinden emin olduktan sonra arabaya atladığım gibi doğru hipodroma sürerdim, akşam onu karşılamak için tam saatinde otobüs durağında olur, Miriam'ı alırdım, kismetim açılmıştı, böyle şımartılmaya alışık değildim. Monte Carlo hayatı da sayılmazdı gerçi, ev işleri bana aitti, ama olsun.

bu böyle sürmez, diyordum kendi kendime, ama kendimi giderek daha iyi hissediyor, daha iyi konuşuyor, daha iyi yürüyor, daha iyi uyuyor ve çok daha iyi sevişiyordum, her şey gerçekten dört dörtlüktü..

derken ön tarafta oturan kadınla samimi oldum, tam karşıımızdaki büyük evde oturan kadınla, ben merdivenin basamaklarına oturmuş bira içip köpeğe top atarken o evinden çıkıp ön bahçesine serdiği battaniyenin üstünde güneşlenirdi, üstünde iki parça ipten oluşmuş bir bikini, "merhaba," derdim,

"merhaba," diye karşılık verirdi, birkaç gün böyle sürdü, muhabbet yok. çok dikkatli olmak zorundaydım, etraf komşu doluydu ve Miriam hepsini tanıyordu, ama bu kadının vücudu inanılmazdı, arada bir doğa, tanrı, birileri değişiklik olsun diye böyle mükemmel bir vücut yaratır, çoğu kadına baktığınızda bir kusur görürsünüz, bacakları çok kısa ya da çok uzundur, ya da kollan, boynu kalın ya da ince. kalçaları düşük ya da yüksek, ve en önemlisi -kıç. kıçında mutlaka bir tuhaflık vardır, fazla iri, fazla düz, fazla yuvarlak, yeterince yuvarlak değil, ya da ayrı bir parça gibi durur, son anda eklenmiş gibi.

kıç, cinselliğin ruhunun aynasıdır.

bu kadının bütün uzuvları ile uyumlu şahane bir kıçı vardı, zamanla adının Renie olduğunu ve Western Bulvarı'nda küçük bir gece kulübünde striptiz yaptığını öğrendim. Los Angeles'ın katılığı yerleşmişti yüzüne ama. birkaç kez aldatıldığı, biraz daha gençken zengin piçlerinin elinde oyuncak olduğu hissine kapılıyordunuz, artık dersini almıştı, gardım yüksek tutuyordu, erkeklerin canı cehenneme, ben çıkarıma bakarım tavrı.

bir sabah bana, "ben artık arka tarafta güneşleneceğim," dedi. "yanda oturan moruk geçen gün yanıma

gelip beni cimcikledi, elledi beni."

"yok ya?"

"evet. pis moruk, en az yetmişinde var. parası varmış, parası onun olsun, bir adam var her gün karısını

getiriyor ona. bütün gün yatakta yatıp içki içiyorlar, düzüşüyorlar, sonra akşam adam gelip karısını

alıyor, moruk ölünce parasını onlara bırakacak sanıyorlar, iğreniyorum insanlardan, benim patronum mesela, şişko bir İtalyan, adı Gregario, bana "benim için çalışıyorsan sonuna kadar gideceksin yavrum, hem sahnede çalışacaksın hem de arka odada," dedi. "bak, George," dedim ona, "ben bir sanatçıyım, gösterimden memnun değilsen ayrılıyorum." bir arkadaşımı çağırdım, pilimi pırtımı topladım, eve girdiğimde telefon çalıyordu. Gregario. "dinle, balım, hemen dön. hemen! burası sensiz ölü. herkes seni soruyor, lütfen, bebeğim, sanatına büyük saygım var. sen bir hanımefendisin, gerçek bir hanımefendi!"

"bir bira içer misin?" diye sordum

"tabii..!"

içeri gidip iki bira aldım. Renie verandanın basamaklarına geldi, oturup biralarımızı yudumladık.

"ne iş yaparsın?" diye sordu.

"bu aralar bir şey yapmıyorum."

"kız arkadaşın çok hoş."

"iyidir."

"bir şey yapmadan önce ne yapıyordun?"

"boktan işler, anlatmaya değmez."

"Miriam ile konuştum, resim yapıyor, yazı yazıyormuşsun. bir sanatçısın sen."

"bazen, çoğunlukla bir bok değilim."

"gösterimi seyretmeni isterdim."

"gece kulüplerinden haz etmem."

"yatak odamda sahne var."

"ne!"

"gel, gözlerinle gör."

arka kapıdan evine girdik, beni yatak odasına soktu, gerçekten de yuvarlak ve yüksek bir sahne vardı

odada, odanın tamamını kaplıyordu nerdeyse. sahnenin arkasında perdeli bir bölme, bana sulu bir viski hazırladıktan sonra perdenin arkasına girdi, viskimden bir yudum aldım, müzik başladı birden,

"onuncu caddede cinayet" perde aralandı, süzülerek çıktı dışarı, süzülerek, süzülerek.

bardağımı dipleyip at yarışlarına gitmemeye karar verdim.

üstündekileri çıkarmaya başladı, kıvırıyor, çalkalıyordu, viski şişesini yanımda bırakmıştı, bardağımı

doldurdum, çok geçmeden boncuklu ip parçası kalmıştı üzerinde sadece, çalkalayıp boncukları

havalandırdığında sihirli kutusu çıkıyordu açığa, müthiş çalkalıyordu, işi biliyordu gerçekten.

"bravo! bravo!" diye coşkuyla alkışladım.

sahneden inip bir sigara yaktı.

"beğendin mi sahiden?"

"hem de nasıl. Gregario haklı, gerçekten klas bir dansçısın."

"iyi de, ne demek istiyor?"

"dur. bir içki daha koyayım kendime."

"ben de içerim seninle."

"bak, klas görülebilen bir şeydir, hissedilir, tanımlanamaz, kimi insanda görürsün, hayvanlarda ve sirk trapezcilerinde vardır, yürüyüşte, tavırlarda kendini belli eder. genellikle içten gelen bir şeydir, dışa yansır, seninki de dans ederken ortaya çıkıyor; içinden gelen bir şey dışını güzelleştiriyor."

"evet. ben de öyle hissediyorum, cinsellikle filan ilgili değil, farklı bir duygu, dans ederken şarkı da söylerim, konuşurum.."

"evet. farkındayım."

"pekala, beni eleştirmeni istiyorum, bana önerilerde bulunarak gösterimi geliştirmeme yardımcı

olabilirsin, bu sahneyi de bu yüzden yaptırdım, kendimi geliştirmek için. ben dans ederken benimle konuşabilirsin, çekinme."

"biraz daha içeyim, gevşerim."

"şişe burada."

yine sahneye çıkıp perdenin arkasına geçti, çıktığında değişik bir kıyafet vardı üstünde.

"New York'lu bir bebek iyi geceler dilediğinde

sabah olmuştur

iyi geceler şekerim."

müzik o kadar yüksekti ki sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldım, anormal beyinli, kelli fellli bir Hollywood yönetmeni gibi hissediyordum kendimi.

"SAHNEYE GİRDİĞİNDE GÜLÜMSEME, BAYAĞI OLUYOR. BİR HANIMEFENDİSİN SEN.

DANS EDEREK ONLARA LÜTUFTA BULUNUYORSUN. TANRI DİŞİ İSE SEN TANRISIN.

BİRAZ DAHA CÖMERT TABİİ Kİ. KUTSALSIN! KLASIN VAR, BUNU BELLİ ET!"

viskiye devam ediyordum, yatağın üstünde bir paket sigara bulmuştum, birini söndürüp birini yakıyordum.

"EVET. EVET. BİR ODADA YALNIZSIN. SEYİRCİ YOK. AŞKI SEKSTE BULMAK

İSTİYORSUN! ACIDA!"

üstündekiler çıkmaya başladı.

"ŞİMDİ! ŞİMDİ! BİRDEN BİR ŞEY SÖYLE. SAHNENİN ÖNÜNDEN UZAKLAŞIRKEN

OMUZUNUN ÜSTÜNDEN. TIS-LAYARAK. BİR YILANSIN! AKLINA NE GELİRSE. PATATESLER GECEYARISI SOĞANLARI FIRLATIR, MESELA. AKLINA NE GELİRSE, BEBEĞİM!"

"patatesler geceyarısı soğanları fırlatır!" diye tısladı.

"HAYIR! HAYIR! SEN BİR ŞEY BUL, SANA AİT OLMALI!"

"mısır, mısır, gel beni ısır!" diye tısladı.

üstüme boşalıyordum az kalsın.

"ŞİMDİ ÜSTÜNDEKİ O ALLAHIN CEZASI İP PARÇASINI KOPAR, SONSUZLUĞUN

YÜZÜNÜ GÖSTER BANA!"

gösterdi, oda alev almıştı.

"ÇALKALA! HIZLI, HIZLI! AKLINI YİTİRMİŞÇESİNE. HER ŞEYİ TERK ETMİŞ, HER

ŞEYDEN KOPMUŞÇASINA!"

çalkaladı, bir süre nutkum tutuldu, sigara parmaklarımı yaktı.

"UTAN! YÜZÜN KIZARSIN!" diye bağırdım.

yüzü kızardı.

"ŞİMDİ YAVAŞÇA BANA DOĞRU GEL. YAVAŞÇA. YAVAŞÇA. BÜTÜN BİR
TÜRK ORDUSUNU TAŞ GİBİ YAPTIN! BANA DOĞRU. YAVAŞÇA. TANRIM!"

sahneye fırlamak üzereydim ki bir kez daha, "mısır, mısır, gel beni ısır," diye tısladı.

ve artık çok geçti.

bir viski daha içtikten sonra ona veda ettim, eve gidip duş yaptım, sakal traşı oldum, bulaşıktan yıkadım, köpeği alıp Miriam'ı karşılamaya gittim.

Miriam çok yorgundu.

"ne gün," dedi, "salak kızın biri bütün daktiloları yağlamış, hepsi bozuldu, tamirci çağırdılar, tamirci bize, 'hangi geri zekalı yağladı bunları?' diye bağırdı, sonra Connors kaybedilen zamanı telafi etmek için anamızı ağlattı, parmaklarım şişti aptal tuşlara vurmaktan."

"yine de fıstık gibi görünüyorsun bebeğim, banyonu yapıp bir bardak şarap içtin mi bir şeyciğin kalmaz, fırında patatesim var, yanında da biftek, salata ve sarımsaklı ekmek."

"dehşet yorgunum!"

koltuğa oturup ayakkabılarım fırlattı, şarabını koyup eline tutuşturdu, bir yudum alıp iç geçirdi, pencereden dışarı bakarak, "güneş batarken bezelye tarlaları ne kadar güzel görünüyor, değil mi?"

diye sordu.

New Meksiko'lu iyi bir kızdı işte...

Renie'yi birkaç kez daha gördüm ama ilki gibi olmadı, hiç iş tutmadık, önceleri Miriam korkusu ile ben fazla temkinliydim, sonraları Renie'nin sanatçı hanımefendi kişiliğini öyle abarttık ki biz bile inandık, cinsel yaklaşım aramızdaki sanatçı-eleştirmen ilişkisini zedeleyecek, sahiplenme başlayacaktı, hem böylesi çok daha eğlenceli ve anormaldi. Renie üflemedi ama mumumu, arka tarafta oturan kaportacının ufak tefek, tombul karısı üfledi, bir sabah saat on sularında kahve ya da şeker ya da başka bir şey ödünç istemek için geldi, bol bir sabahlık vardı üstünde, almak için geldiği ne boksa alttaki dolaplardan birindeydi. almak için eğildiğinde göğüslerinden biri dışarı

fırladı.

bayağı bir durumdu, kıpkırmızı oldu, ayağa kalktı, inanılmaz bir sıcaklık dalgası yayıldı mutfığa, sana hükmeden tonlarca enerji ile bir odaya tıkılmak gibiydi, kocası bir arabanın altında küfrederek yağlı

ingiliz anahtarı çevirirken birbirimize sarıldık, tereyağından tombul bir bebektir, yatak odasına girdik ve iyiydi, her zaman Miri-am'ın girdiği banyoya girişini görmek tuhaftı, sonra evine döndü, bir şey ödünç almak için sarfettiği açılış cümlesi dışında ikimiz de tek kelime etmemiştik, bendim herhalde ödünç almak istediği.

üç gece sonra içkilerimizi yudumlarırken Miriam, "arka tarafta oturan şişkoyu becerdiğini duydum," dedi.

"şişman denmez aslında."

"öyle olsun, ama bitti, kabullenemem. hele ben çalışıp sen evde otururken asla."

"bu gece kalabilir miyim?"

"hayır."

"iyi de bu saatte nereye giderim?"

"cehenneme!""uzun bir birlikteliğe rağmen mi?" "uzun bir birlikteliğe rağmen."

epey çaba sarfettim yumuşatmak için, ama olmadı, giderek öfkeleniyordu.

toplanmam uzun sürmedi, neyim vardı ki? yarım bavul paçavra, biraz param vardı allahahtan. Kingsley Drive'da ucuz ama temiz bir daire tuttum. Miriam'ın Renie'den kuşkulandığı halde şişkoyu nasıl öğrendiğini çözemiyordum. sonra cevabı buldum, bütün kadınlar arkadaşları, iletişim kuruyorlardı, doğrudan ya da ruhsal ya da erkeklerin anlayamayacağı, sadece kadınlara özgü bir biçimde, buna biraz da dış bilgi ekledin mi hiç şansı yoktu zavallı erkeğin.

bazen Western Bulvarı'ndan geçerken kulübün ışıklı tabelasına bakardım. Renie Fox. yıldız değildi ama. yıldız striptizcinin adı parlak neonla en üstteydi, altında da Renie ve iki striptizcinin daha adı vardı, hiç girip gösterisini seyretmedim.

Miriam'ı bir kez daha gördüm sadece. Thrifty mağazasının önünde karşılaştık, köpek de yanındaydı, üstüme sıçradı, yüzümü yaladı, okşayıp azdırdım.

"en azından köpek beni özlemiş," dedim, "farkındayım, bir gece seni görmesi için evine getirdim ama zili çalmak üzereyken içerden kadın kahkahaları geldi, geri döndüm, iş ortasında seni rahatsız etmek istemedim."

"hayal görmüşsün, kimsenin gelip gittiği yok." "hayal filan görmedim." "baksana, arada sırada sana uğramak isterim." "olmaz, düzgün biri ile birlikteyim, iyi bir işi var. çalışıyor. ÇALIŞMAKTAN korkmuyor!"

sonra döndüler, kadın ve köpek kışkırlarını sallayarak benden, hayatımdan ve korkularımdan uzaklaştılar, gelip geçene baktım, yoktu kimse, kavşaktaydım, kırmızı yanıyordu, bekledim, yeşil

yanın-ca karşıya geçtim.

en iyi dostlarımdan biri -en azından ben onu dost sayarım- zamanımızın en iyi şairlerinden, şu aralar Londra'da bu hastalıktan mustarip. Yunanlılar bilirlerdi bu hastalığı, insan bu hastalığa herhangi bir yaşta yakalanabilir, ama en tehlikeli yaş kırk sonları, elli gibidir. HAREKETSİZLİK olarak tanımlayabilirim bu hastalığı -eylem eksikliği, umursamazlık ve meraksızlık; Donuk Adam Duruşu olarak adlandırıyorum ben bu hastalığı, DURUŞ sayılmaz aslında ama böyle adlandıırırsak elimizdeki cesede biraz daha mizahla yaklaşabiliriz, yoksa afakanlar basacak, herkes bir dönem Donuk Adam Duruşu'na yakalanabilir, belirtileri de şu türden düz ifadelerdir: "canıma tak etti." veya: "her şeyin canı

cehenneme." veya: "Broadway'e selamlarımı iletin." ama çabucak toparlanıp iş başı yapar, karılarını dövme yi sürdürürler.

ancak dostum için Donuk Adam Duruşu öyle çocuk oyuncu gibi kanepenin altına atılıp kurtulunacak bir şey değildir, olsaydı keşke! ne doktorlar gördü. İsviçre, Almanya, İtalya, Yunanistan, İspanya, İngiltere, hiçbiri derdine deva olamadı, biri bağırsak kurdu teşhisi koyup tedavi uyguladı, bir başkası

ellerine, boynuna ve sırtına minicik iğneler sapladı ve "bu kez tamam galiba," diye yazdı bana,

"iğneler bu işi çözecek." bir sonraki mektubunda ümidini bir VOODOO kaçığına bağlamıştı, ondan sonraki mektupta artık bir şey denemediğini yazdı. Nihai Donuk Adam. zamanımızın önde gelen şairlerinden, küçük ve kirli bir Londra otel odasının yatağında heykel gibi yatıyor, açlıktan ölmek üzere, başkalarının merhametine sığınmış; gözleri tavanda, tek kelime yazamıyor, tek kelime konuşamıyor, ve umursamıyor, ünü dünyayı sarmış.

bu büyük şairin koca bir bok fıçısının içine düşmesini gayet iyi anlayabiliyorum, çünkü, tuhaftır, ben Donuk Adam Duruşu ile DOĞMUŞUM, anımsadığım şeylerden biri korkakça acımasız ve zorba biri olan babamın beni banyoda uzun, deri bir kayışla dövme-sidir. sık sık döverdi beni; evlilik öncesi dünyaya gelmiş bir bebektim, bütün sorunlarından beni sorumlu tuttuğunu düşünüyorum, ortalıkta,

"ah, ben evlenmeden önce, ne güzel şingirdardı paralar cebimde!" şarkısını söyleyerek dolanırdı

bazen; pek sık şarkı söyle-mezdi ama. beni dövmek çok zamanını alıyordu, bir süre, yedi-se-kiz yaşıma kadar suçluluk duygusu taşıdım içimde, beni neden dövdüğünü anlayamıyordum çünkü, inanılmaz bahaneler yaratıyordu, haftada bir gün çimlen biçerdim, bir kez enine, bir kez boyuna, sonra da makasla kenarları düzeltirdim, ön ya da arka bahçede bir tek çim tanesi atlamışsam öldüresiye döverdi beni. dayağı yedikten sonra gidip bahçeyi sulardım, diğer çocuklar beysbol ya da futbol oynayarak normal insanlar olma yolundayken.

büyük an ihtiyarın bahçede yere yatıp gözleri çim hizasında baktığı andı. uzun bir çim tanesi bulurdu mutlaka, "işte, GÖRDÜM! ATLADIN BİR TANE! ATLADIN BİR TANE!" sonra banyonun penceresinden bizi izleyen anneme, "ATLAMIŞ BİR TANE! GÖRDÜM! GÖRDÜM!" diye bağırdı,

sonra da mükemmel bir Alman hanımefendisi olan annem başlardı: "ah, ah, bir tane ATLAMIŞ, öyle mi! rezil! REZİL!" annem de bütün sorunlarından beni sorumlu tutuyordu sanının. "BANYOYA!"

diye bağırdı babam. "BANYOYA!" banyoya girerdim ve kayışı çıkarıp vurmaya başlardı, ama duyduğum o korkunç acıya rağmen son derece ilgisizdim, aklım başka şeylere giderdi, gerçekten ilgilenmiyordum; anlamsızdı benim için. aileme bağlı olmadığım için sevgi, sıcaklık ya da güven ihanetine uğramışım hissine kapılmıyordum, işin en zor yanı ağlamaktı, ağlamak gelmezdi içimden, bahçenin çimlerini biçmek kadar zahmetliydi, dayaktan ve bahçenin sulanmasından sonra bana üstüne oturmam için yastık verdiklerinde de istemezdim yastığı, içimden ağlamak gelmediği için bir gün ağlamamaya karar verdim, banyodaki tek ses kaba etimde patlayan kayışın sesiydi, sessizliğin içinde çok tuhaf, etli ve iğrenç bir sestir ve ben yerdeki taşlara baktım, gözümünden yaşlar iniyordu ama gıkım çıkmadı, babam vurmaya kesti, genellikle on beş-yirmi kez vururdu, durduğunda yedideydi henüz, koşarak çıktı banyodan: "anne, anne, oğlumuz DELİRDİ galiba, onu kırbaçladığımda ağlamıyor!"

"gerçekten delirdi mi dersin, Henry?" "evet, Anne." "ah, çok yazık!"

bu Donuk Çocuğun ilk belirtisiydi sadece, tuhaf bir yanım olduğunun farkındaydım ama delirdiğimi de düşünmüyordum, insanların nasıl bu kadar kolay öfkelenediklerini, sonra da öfkelerini aynı kolaylıkla unutup nasıl neşelenebildiklerini anlayamıyordum. ve nasıl HER ŞEYE ilgi duyabildiklerini, üstelik her şey bu kadar sıkıcıyken.

sporda ve arkadaşarımla oynadığım diğer oyunlarda pek başarılı olamıyordum çünkü gerektiği kadar deneyimli değildim, muhallebi çocuğu sayılmazdım -fiziksel bir zayıflığım ya da korkum yoktu, zaman zaman bazı şeyleri hepsinden daha iyi yapabiliyordum, ama kısa sürelerle, yeterince önemsemiyordum her nedense, arkadaşarımdan biriyle yumruklaştığım zaman gerçekten öfkelenemiyordum. mecburiyetten dövüşüyordum, yoktu başka yolu. Do-nuk'tum. rakiplerimin öfkelerini ve kızgınlığını anlayamıyordum. dövüştüğüm çocuğun yüz mimiklerine ve hareketlerine takılır, onu marizleyeceğime şaşkın şaşkın seyretmeye başlardım, arada sırada sırf yapıp yapamayacağımı

anlamak için sıkı bir yumruk çıkarır, sonra tekrar o uyuşuk halime dönerdim, sonra babam evden fırlayıp, "tamam! dövüş bitti! kaput! son!" diye bağırdı.

çocuklar korkarlardı babamdan, kaçarlardı.

"ne biçim erkeksin, Henry? yine dayak yedin!"

cevap vermezdim.

"Anne, oğlumuz Chuck Sloan'dan dayak yedi!"

"oğlumuz?" "evet, oğlumuz." "rezil!"

bence babam içimdeki Donuk Adam'ın farkındaydı ve bunu lehine kullanıyordu, "çocuklar görülmeli ama sesleri duyulmamalı," derdi, bana göre hava hoştu çünkü söyleyecek tek sözüm yoktu. Donuk'tum. çocuklukta, ergenlikte ve sonsuza dek.

on yedi yaşında benden daha büyük sokak serserileri ile içmeye başladım, benzin istasyonu ve market

soyuyorlardı, her şeyden bıkmışlığımlı korkusuzluk sanıyorlardı, hiçbir şeyden şikayet etmemem ruhsal cesaretimi gösteriyordu, popülerdim ve popüler olmak ya da olmamak umurumda değildi.

Donuk'tum. önüme büyük miktarlarda viski, bira ve şarap koyuyorlardı, hepsini içiyordum, hiç bir şey sarhoş edemiyordu beni; gerçekten ve kesin sarhoş, diğerleri yerlerde sürünür, dövüşür, şarkılar söylerlerdi, bense sessizce masada oturur, bir bardak daha diker, giderek onlardan kopar, kaybolurdum; acı çekmeksizin ama. sadece elektrik ışığı, sesler ve bedenler, başka hiçbir şey.

ama hâlâ ailemle yaşıyordum ve Büyük Bunalım yıllarıydı, 1937. on yedi yaşında biri için iş bulmanın olanaksız olduğu bir dönem, eve gerektiği için değil de alışkanlıktan gider, kapıyı çaldım, bir gece annem kapının küçük penceresini açıp bana baktı ve bat gırmaya başladı: "sarhoş! yine sarhoş!"

ve odanın içinden babamın sesi geldi: "YİNE Mİ?"

babam küçük pencereye geldi: "içeri almayacağım seni. Annenin ve ülkenin şerefini lekeliyorsun."

"hava soğuk, aç kapıyı, yoksa kırarım, boşuna yürümedim buraya kadar, başka yolu yok."

"hayır, oğlum, sen benim evimi hak etmiyorsun, annenin ve ülkenin..."

birkaç adım gerilip kapıya bir omuz attım, öfke yoktu davranışımında, basit matematik sadece -yaptığın hesapların sonucunda bir sayıya varmak gibi. kapı açılmadı ama tam ortasında bir çatlak oluştu, kilidi de kırılmış gibiydi, geriledim yine. omuzumu eğdim.

"tamam, gir içeri."

girdim, ama yüzlerindeki o ifade, boş, korkunç kabuslardan çıkma karton yüzler alkol dolu midemi kaldırdı, midem bulandı, hayat ağacı ile dekore edilmiş o değerli halılarının üstüne kustum, bol miktarda.

"halıya sıçan köpeğe ne yaparlar bilir misin?" diye sordu babam.

"hayır," dedim.

"BURNUNU BOKA SÜRTERLER! bir daha yapmayın diye!"

cevap vermedim, babam yanıma gelip elini enseme koydu, "sen bir köpeksin!" dedi.

cevap vermedim.

"köpeklere ne yaparlar biliyorsun, değil mi?"

başımı aşağı doğru bastırıyordu, Hayat Ağacı'nın üstündeki kustumuk gölüne doğru.

"burunlarını boka sürterler ki bir daha halının üstüne sıçmasınlar, asla."

annem, örnek Alman hanımefendisi, sabahlığı ile durmuş sessizce seyrediyordu, hep benden yana olmak istediği duygusuna kapılırdım, ama bir zamanlar memelerini emmiş olmamdan kaynaklanan asılsız bir duyguydu.

"dinle, baba," dedim. "DUR!"

"hayır, hayır, köpeklere ne yaparlar BİLİYORSUN!"

"dur diyorum sana."

başımı aşağı doğru bastırıp duruyordu, aşağı, aşağı, aşağı, aşağı, burnumun kusmuğun içine girmesine az kalmıştı. Donuk Adam'dım gerçi, ama Donuk erimemiş de demektir, burnumun kusmuğa sürtülmesi için bir neden yoktu işte. olsaydı kendim sür-terdim burnumu kusmuğa, bu bir UMURSAMA ya da ONUR ya da ÖFKE meselesi değildi, kendime özgü MATEMATİĞİN dışına iti-liyordum, en sevdiğim deyimimi kullanacağım; iğrenmişim.

"dur," dedim, "sana son kez söylüyorum, DUR!"

burnumu kusmuğa daldırması an meselesiydi. doğruldum, akış-h ve sihirli bir aparkütle yakaladım onu; sert ve dolu, tam çenesinin üstüne, ağır ve becereksiz bir şekilde sırtüstü yığıldı, zorba bir imparatorluk çökmüştü sonunda; divana yığılıp kaldı, kolları açık, gözleri uyuşturulmuş bir hayvanın gözleri, hayvan mı? köpek geri gelmişti, divanın yanına gidip kalkmasını bekledim, kalkmadı, boş boş

bana bakıyordu, kalkmayacaktı, tüm öfkesine rağmen ödle çıkmişti babam, şaşırmamıştım. babam ödle olduğuna göre ben de ödleğin tekiyim herhalde, diye geçirdim içimden, ama Donuk Adam için bu düşüncede yaralayıcı hiçbir şey yoktu, önemsizdi, annem yüzümü tırmalayıp tekrar tekrar

"BABANA VURDUN! BABANA VURDUN! BABANA VURDUN!" diye bağıırken bile.

önemi yoktu, sonra yüzümü ona dönüp tırmalamasına, bağırmasına, tırnakları ile yüzümü kazımasına izin verdim, yüzümün derisi soyuluyor, kan boynumdan gömleğime damlıyordu, koduğum Hayat Ağacı'na et parçalan düşüyordu, bekledim, ilgisizce. "BABA-NA VURDUN!" sonra boynumu tırnakladı, bekledim, sonra kesildi, yine başladı, bir ya da iki kez, "sen... babana... vurdun... babana..."

"bitirdin mi?" diye sordum, sanırım on yıldan beri "evet" ve "hayır" dışında ona söylediğim ilk sözlerdi.

"evet," dedi.

"odana git," dedi babam divandan, "seninle yarın sabah görüşeceğiz, sabaha konuşacağım seninle!"

ama ertesi sabah Donuk Adam ben değil, BABAMDI, ancak onun kendi tercihi değildi sanırım.

bir kitapevinde görmüştüm onu ilk kez. çok kısa, daracık bir etek vardı üstünde, ayağında yüksek

topuklular, hayli bol mavi kazağa rağmen göğüsleri belirgindi, sivri bir yüzü vardı, makyajsız, alt dudağı biraz tuhaf, ama böyle bir vücut için çok şey gözardı edilebilir, etrafında onu sahiplenen bir boğa olmaması tuhaftı, sonra gözlerini gördüm -tanrım, gözbebekleri yoktu sanki- sadece parlak ve derin bir karanlık, orada öylece durup onu seyrettim, zaman zaman alt raflardan bir kitap almak için çömeliyor, mini eteği yukarı kalktıkça ortaya çıkan dolgun ve sihirli bacakları beni delirtiyordu. Elimdeki *At Yarışlarında Kazanmanın Sırrı* adlı kitabı yerine koyup yanına gittim, "affedersiniz, beni mıknatıs gibi çekiyorsunuz, gözleriniz sanırım," diye yalan attım.

"inanç Tanrı'dır," dedi.

"tanrı sensin, sensin benim İncam," dedim, "sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"tabii."

yandaki bara geçip kapanışa kadar kaldık, onun konuştuğu gibi konuşuyordum, başka çaresi yok diye düşünmüştüm, yoktu, evime götürdüm, yatakta harikuladeydi, üç hafta beraber olduktan sonra evlenme teklif ettiğimde uzun uzun baktı bana. öyle uzun baktı ki ne sorduğumu unuttu sandım.

sonunda cevap verdi: "peki, olur. ama seni sevmiyorum.. evlenmemizin kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm için. sadece aşk olsaydı, reddedebilirdim aşkı. ancak bil ki... çok iyi olmayacak, ama olması gereken zaten olur." "anlaştık hayatım," dedim.

evlendikten sonra mini etekler ve topuklular ortadan kayboldu, ayaklarına kadar inen kırmızı

kadifeden bir sabahlıkla dolanıyordu evin içinde, pek temiz sayılmazdı sabahlığı, ayağında da yırtık, mavi bir çift terlik, sokağa da böyle çıkıyordu, sinemaya, her yere böyle gidiyordu, özellikle sabah kahvaltısında sabahlığının kollarını tereyağlı ekmeğinin üstünde gezdirmeye bayılıyordu.

"hey, dikkat et!" derdim, "her yerine tereyağı bulaştırıyorsun!" cevap vermezdi, pencereden dışarı

bakıp, "AAAAA! kuş!" derdi, "orada, ağaçta! GÖRDÜN MÜ kuşu?" "evet."

ya da," ÖRÜMCEK! yüce tanrı'nın şu yaratığına bak! çok seviyorum örümcekleri! örümcekten nefret edenleri anlayamıyorum! sen örümcekten nefret eder misin, Hank?" "pek kafa yormam örümceklere."

örümcekten geçilmiyordu ev. böcek, sinek, karafatma, tanrı'nın yaratıkları, berbat bir ev kadınıydı, ev temizliğinin önemli olmadığına dair bir savı vardı, tembelin tekiydi bana kalırsa, ve biraz da kaçık, diye düşünmeye başlamıştım, yatılı bir hizmetçi tutmak zorunda kaldım, Felicia'ydı adı. karımın adı

ise Yevonna.

bir gece eve geldiğimde ikisini ellerindeki aynaların arkasına yağı andıran bir sıvı sürerken yakaladım, ellerini aynaların üstünde gezdiriyor, garip sözler söylüyorlardı, beni görünce yerlerinden fırlayıp aynaları saklamak için bir yerlere koştular, "aman tanrım," dedim, "neler dönüyor burada?" "sihirli aynaya insanın kendi nazarından başka nazar düşmemeli," dedi karım Yevonna.

"doğru," dedi hizmetçi Felicia, ev temizliği ile filan ilgilendiği yoktu ama. ev temizliğinin önemli

olmadığını söylüyordu, ama vaz-geçemiyordum ondan, yatakta Yevonna kadar iyiydi nerdeyse, ve çok da iyi bir aşçı. bana ne yedirdiğinden pek emin olamıyordum gerçi.

Yevonna hamile kaldı ve her zamankinden daha tuhaf davranmaya başladı, acayip rüyalar görüyor, bana şeytanın içine yerleşmeye çalıştığını söylüyordu, tarif bile etmişti bana orospu çocuğunu, iki ayrı

biçimde görünüyordu deyyus, birinde bana çok benzeyen bir adam olarak, diğerinde ise yüzü insan, vücudu kedi, kartal bacaklı, kartal pençeli, yarasa kanatlı bir yaratık olarak, bu yaratık asla konuşmuyordu ama karım ona bakarken beyninde tuhaf düşünceler oluşuyordu, bu tuhaf düşünceler çektiği bütün acılardan benim sorumlu olduğum ve onda karşı koyulmaz bir yok etme isteği uyandırdığım şeklindeydi, karafatmaları, sinekleri, karıncaları, köşelerde birikmiş kir topraklarını değil de benim para ile satın aldığım şeyleri yok etme isteği uyanıyordu içinde -mobilyaların kumaşını yırttı, perdeleri parçaladı, kanepeyi yaktı, odanın her yerine tuvalet kağıdı fırlattı, küveti su ile doldurup taşırdı, hiç tanımadığı insanlarla şehirlerarası saatlerce konuşarak inanılmaz faturalar ödetti bana.

böyle olduğunda Felicia ile yatağa girip her şeyi unutmaya çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden, üç-dört posta gidiyordum, kitaptaki bütün numaralan uygulayarak.

sonunda bir psikiyatru görünmesini istediğimi söyledim Yevon-na'ya. "tabii," dedi, "çok iyi olur, ama hepsi saçmalık, her şey senin kafanda; iki şeytan da sensin, deli olan da!"

"tamam yavrucuğum, ama şu adamı gidip bir görelim yine de." "arabada bekle, hemen geliyorum."

bekledim, evden çıktığında üstünde minicik bir etek, yüksek topuklu ayakkabılar ve bir çift yeni naylon çorap vardı, makyaj bile yapmıştı, saçını evliliğimizden bu yana ilk kez tarıyordu, "bir öpücük ver bebeğim," dedim, "taş gibi oldum." "olmaz, gidip doktoru görelim."

doktorun karşısında daha akli başında davranamazdı, şeytanın adını bile anmadı, aptalca şakalara güldü, hiç gevezelik etmedi, konuşmayı adamın yönlendirmesine izin verdi, doktor onu ruhen ve bedenen son derece sağlıklı ilan etti. bedenen sağlıklı olduğunu biliyordum zaten, eve döndük, hemen içeri koşup eteğini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, iğrenç

sabahlığını giydi. Felicia ile yatağa girdim.

ilk çocuğumuz doğduktan sonra bile (Yevonna ile benim) Yevonna şeytana inanmayı sürdürdü, şeytan da ona görünmeyi, şizofreni başlamıştı, gayet sessiz ve müşfikken aniden şapşal, geveze, can sıkıcı, düşüncesiz, hatta kötü biri oluyordu.

soluk almadan abuk sabuk konuşmaya başladı birden.

bazen o mutfakta iken acayip bir böğürtü sesi gelirdi kulağıma, çok yüksek, erkek sesi, derinden ama yüksek.

mutfağa gidip, "neyin var, hayatım?" diye sorardım.

sonra, "allah benim canımı alsın," deyip kendime bir içki koyar, salona dönüp koltuğuma otururdum.

kendini kötü hissettiği bir gün eve gizlice bir psikiyatr sokmayı başardım, psikiyatr ruh hastası

olduğunu kabul etti, onu akıl hastanesine kapatmamı önerdi, gerekli evrağı imzaladım ve duruşma için gün aldım, mini etek ve topuklular bir kez daha çıkıverdi ortaya, ancak bu kez sıradan ve sade hatunu oynamadı, entelektüel kadını oynadı, dahice savundu kendini, karısını başından def etmek isteyen koca konumuna düşürdü beni. tanıkların ifadelerini çürüttü, doktorların kafasını iyice karıştırdı, yargıç

doktorlarla görüştüktan sonra, "mahkeme Bayan Radowski'nin akıl hastanesine yatırılması gerektiğine dair yeterli delil bulmamıştır, dava düştü." demişti.

onu eve götürüp iğrenç sabahlığını giymesini bekledim, odadan çıktığında, "sen de beni DELİRTMEZSEN allah belamı versin!" dedim.

"sen ZATEN delisin," dedi. "neden Felicia ile yatağa girip biraz rahatlamıyorsun?"

aynen öyle yaptım, ama Yevonna seyrediyordu bu kez. yatağın yanında durmuş fildişi bir ağızlıkla uzun bir sigara içiyordu, nihai kayıtsızlığına ulaşmıştı belki de. aslında hoşuma gitmişti.

ama ertesi gün işten döndüğümde ev sahibi beni kapıda karşıladı: "Bay Radowski! Bay Radowski, karınız, KARINIZ, komşularla sürekli kavga ediyor, dairenizin bütün camlarını kırdı, sizden taşınmanızı istemek zorundayım!"

eşyalarımızı toplayıp üçümüz -ben, Yevonna ve Felicia- Glanda-le'e, Yevonna'nın annesine gittik, annesinin hali vakti yerindeydi, ancak büyülü aynalar, şarkılar ve tütsüler kadının sinirlerini bozunca bize Frisco yakınlarındaki çiftliğine gitmemizi önerdi, bebeği annesine bırakıp yola çıktık, ancak oraya vardığımızda çiftlik toprağı işleyen biri tarafından işgal edilmişti; kara sakallı, yapılı biri, Final Benson, adının bu olduğunu söylemişti kapının önünde dururken, "hayatımı bu toprakların üstünde geçirdim, kimse çıkaramaz beni buradan, KİMSE!" bir doksan boyundaydı, yüz altmış kilo kadar, yaşlı filan da değildi, biz de toprağın sınırına yakın bir ev kiralayıp hukuki manevralara giriştik.

daha ilk gece oldu olan. Felicia'nın üstüne çıkmış yeni yatağı deniyordum, yan odadan korkunç

inilti ve hıçkırıklar duydum, salondaki kanepede her an göçebilirmiş gibi gıcırdayordu. "Yevonna rahatsızlandı galiba," dedim, aleti çıkardım, "hemen dönerim."

rahatsızlanmıştı gerçekten, hem de nasıl. Final Benson'ın altındaydı ve Final dört erkeğe bedeldi, korkunçtu, yatak odasına dönüp ufak ufak işimi sürdürdüm.

sabah kalktığımda Yevonna'yı bulamadım, "nereye gitti acaba bu şapşal hatun?"

Felicia ile kahvaltı ederken ilk kez olarak pencereden dışarı baktım ve Yevonna'yı gördüm, üstünde kot pantolon ile soluk, yeşil bir gömlek vardı, dizlerinin üstüne çökmüş yerde bir şeyler yapıyordu.

Final yanındaydı, yerden bir şeyler toplayıp sepete dolduruyorlardı. şalgamdı sanıyorum. Final bir kadın bulmuştu kendine, "aman alla-hım!" dedim, "gidelim buradan, hemen!"

Felicia ile toparlandık. Los Angeles'a vardığımızda bir motele yerleşip ev aramaya karar verdik, "şükürler olsun, tatlım," dedim, "dertlerim sona erdi! ne çektiğimi bilemezsin!"

kutlamak için bir şişe viski aldık, sonra sevişip huzurlu bir uykuya daldık.

Felicia'nın sesi ile uyandım: "defol işkenceci ifrit! ölüme dek kurtuluş yok mu senden? Yevonna'mı benden aldın, beni de burada

buldun! yok ol iblis! dışarı çık! sonsuza dek terk et bizi!"

doğrudum. Felicia'nın gözlerini diktiği yere baktım ve galiba gördüm onu: kocaman bir yüz, alt kısımları portakal rengine kaçan parlak bir kırmızı, korlanmış kömür gibi, yeşil dudaklar, iki uzun sarı

diş, karmakarışık ve parıldayan saçlar, sırtıyordu bize. gözleri kötü bir şakaymış gibi bakıyordu.

"allah benim cezamı versin!" dedim.

"git!" dedi Felicia, "yüce Ja adına git. Buda ve binlerce tanrı adına seni lanetliyor, ruhumuzdan sonsuza dek kovuyorum!"

elektrik düğmesini çevirip ışığı yaktım.

"viskiden olmalı, hayatım, kötü viski yapar böyle, uzun yolculuğun yorgunluğu da var."

saate baktım, öğlenin bir buçuğuydu ve fena halde bir içkiye ihtiyacım vardı, giyinmeye başladım.

"nereye gidiyorsun, Hank?"

"içki almaya, tam zamanı, o korkunç yüzü unutmalıyım. acayıpti." giyinmiştim.

"Hank?"

"söyle canım?"

"sana söylemek zorunda olduğum bir şey var,"

"tabii, güzelim, ama çabuk ol. fena halde bir içkiye ihtiyacım var."

"ben Yevonna'nın kız kardeşiyim."

"öyle mi?"

"evet."

uzanıp öptüm onu. sonra aşağı indim, arabama bindim ve sürdüm, uzaklara. Hollywood ile Normandie kavşağında şişemi aldım ve hiç durmadan batıya sürdüm, motel doğuydu, Vermont yakınlarında, her zaman bir Final Benson bulamaz insan, öyle bir alete pek sık rastlanmaz, bazen bu deli hatunları bir başlarına bırakıp toparlanmak gerekir, hiçbir erkeğin bedeline katlanamayacağı kadınlar vardır, ama birinin bıraktığı yerden devam edecek bir keriz vardır mutlaka, o yüzden onu o motel odasında terk ettiğim için vicdan azabı duymadım. Vine Caddesi yakınlarında otelimsi bir yer buldum, bir oda istedim, anahtarımı alırken lobide oturan bir kadın dikkatimi çekti, eteği kışındaydı. müthiş, kesekağıdındaki şişeye bakıp duruyordu, ben de kışına, inanılmazdı, asansöre bindiğimde yanımdaydı,

"o şişeyi tek başına mı içeceksin?" "öyle olmaz umarım." "olmayacak." "güzel."

asansör en üst kata vardı, dışarı çıkarken hareketlerini izledim, kıvırtıyor, çalkalıyor, salınıyordu: sarsılmıştım, titriyordum.

"anahtarın üstünde 41 yazıyor," dedim.

"tamam."

"şey... mistisizm, uçan daireler, cadılar, iblisler, okült öğretiler, büyülü aynalar filan ilgini çekmez, değil mi?"

"neler?"

"unut gitsin, güzelim!"

holün loş ışığının altında çalkalayıp topuklarım takırdatarak yürüyordu önümde, sabrım tükenmişti.
41

numarayı bulduk, kapıyı açtım, ışığı yaktım, iki bardak bulup yıkadıktan sonra viskileri koydum, birini ona verdim.

kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı, gülümsüyordu.

iyi olacaktı.

nihayet.

bir süre için.